

Библиотека Любов и Съжба

Единствен дъх

Дълбоки води,
тъмни тайни...

 EPON

луси кларк

ЛУСИ КЛАРК ЕДИНСТВЕН ДЪХ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

„Много пъти си мислех да ти кажа истината, Ева. Но всеки път ме спираше едно и също нещо...“

Ева е толкова влюбена в съпруга си, че когато една сутрин Джексън изчезва в бурното море, тя отказва да повярва — нито вещите му на брега, нито описанията на свидетелите, нито полицейското съобщение за намерен удавник не могат да я заставят да приеме загубата. И мисълта, че остава сама. Изгаряна от болка, тя импулсивно си купува билет за самолета и от Англия потегля за далечния остров Тасмания, за да потърси среща с отчуждените роднини на съпруга си. Пътят я отвежда пред прага на Сол — братът на Джексън. Но той я посреща сдържано и сякаш крие нещо. А когато започват да изникват странни подробности за миналото на съпруга ѝ, спомените ѝ за човека, за когото се е омъжила, започват да се изплъзват като пясък между пръстите ѝ, и всичко, което някога е знаела и обичала у него се оказва под въпрос. Сега тя вече не е сигурна дали е влюбена в Джексън — или в някой съвсем друг. Но нищо не подготвя Ева за разкритията, които я очакват...

„Единствен дъх“ е блестяща и изненадваща едновременно. Всяка глава разкрива нещо ново и свършено неочаквано, обратите следват един след друг и карат читателя с нетърпение да гадае каква ще бъде развързката...

SUNDAY MIRROR

Повярвайте ни, няма да искате да се откъснете от този роман!

COSMOPOLITAN

ПРОЛОГ

Нахлупвайки шапката над ушите си, Джексън погледна Ева, която се беше свила в леглото, с подпъхнат юрган под брадичката. Очите ѝ останаха затворени, когато издаде сънен звук, който означаваше „Не отивай“.

Но се налагаше. Не можеше да лежи до нея, докато се чувстваше по този начин. Беше буден от часове, вираше се в празната тъмнина и мислеше, мислеше, прехвърляйки през ума си решението си и последиците от него. Имаше нужда да излезе от тази къща, да усети как зимният вятър жили лицето му.

Брегът беше пуст и безлюден в мрака. Беше една от онези английски утрини, с които още свикваше, когато утрото никога не се пуква напълно и лампите светят в стаите през целия ден. Той крачеше под вятъра, разкършвайки рамене, за да се стопли.

Когато стигна до една оголена скала, продължаваща в морето, Джексън спря. Погледна вълните, които прииждаха и се кълбяха срещу камъните, разбивайки се в експлозия от бяла вода. Изчака една пауза между талазите и когато тя настъпи, се изкатери по камъните, прекоси ги бързо и се насочи към самия край на скалата. Тук рибата щеше да кълве, където течението беше най-силно. Стъпките му бяха пъргави от детинство, когато по цял ден тичаше бос по скалите в Тасмания. Хвърляше се от тях в морето с боен вик, преди водата да го погълне.

Стигна до ръба преди да удари следващият прибой, скалите зад него изчезнаха под вълна от пяна. Силен порив грабна пръските от гърбовете на вълните и въздухът се изпълни с влага. Той се обърна с гръб към вятъра, наведе се и отвори кутията с рибарски принадлежности. Боже, искаше му се да си беше надянал ръкавици. Тук човек се смръзваше от студ. Пръските го удряха отзад по врата и бяха ледени. Вдървените му пръсти го правеха несръчен, той изпусна една примамка и трябваше да рови между камъните, за да я вземе. При втория опит успя да я провере.

Най-после метна въдицата. Движението, някога обичайно и успокояващо, не му донесе облекчение тази сутрин. Мислите му бяха в пълно съответствие с безутешния морски пейзаж под едно гневно небе. Изправен на скалите — тялото му започваше да измръзва — той имаше неясното, вземащо застрашителни размери усещане, че всичко започва да се разнищва. Сякаш сваляше кожата си пласт след пласт и острите кости на онзи, който той в действителност беше, щяха да се покажат и всички да го видят.

Вибрирането на мобилния му телефон го сепна. Той хвана риболовния прът с една ръка, докато бъркаше в джоба на якето си с другата. Сигурно беше Ева. Той отблъсна фаталните, мрачни мисли, позволявайки на челото си да се разведри, когато си представи тембъра на натезалия ѝ от сън глас, който казва: *Хайде, върни се в леглото...*

Вече си мислеше, че ще го направи... че ще забрави всичко това. Ако затичаше, щеше да е там след десет минути. Можеше да се плъзне в топлината на леглото им, да притисне тяло в нейните извивки и да си напомни, че това е реално.

Но когато натисна бутона за приемане на разговор, изобщо не беше гласът на Ева.

1.

Когато напусна убежището на носа, вятърът блъсна Ева с всичка сила. Косата ѝ се развя и тя притисна термоса с кафе към гърдите си. Облаци пясък подмятаха заплетена риболовна корда по брега.

Една жена мина в обратната посока, червеното ѝ палто беше залепнало за гърба ѝ от вятъра. Обрамчената с кожа качулка прихлупваше плътно лицето ѝ, което накара Ева си помисли, че щеше да е хубаво тя самата да носеше шапка. Беше забравила колко студено е времето край брега; в Лондон беше омекотено от сгради и наблюдавано зад прозорци.

С Джексън бяха пристигнали в Дорсет снощи за рождения ден на майка ѝ. Напуснаха града трескаво; Ева се бе забавила в болницата, опитвайки се да обърне едно седалищно разположено бебе, но въпреки това успя да опакова подаръка на майка си и да разчисти мивката от съдовете след закуската, преди Джексън да връхлети закъснел и изтощен от съвещание, което се беше проточило. Цялата седмица беше такава: хранеха се по различно време, напрежението от работата се пренасяше и у дома, стоварвах се в леглото прекалено късно и прекалено съсипани, за да говорят. Така че тя беше доволна за този уикенд, който щеше да забави и успокои темпото.

Отпред се появиха скалите, където Джексън щеше да лови риба. Мрачни каменни блокове, простиращи се в морето. Тя се запита дали вече е успял да хване нещо. Не много след разсъмване беше усетила пружинирането на леглото, докато Джексън се измъкваше от завивките. Чу го да влиза в дънките си, да намъква пуловер и да дърпа ципа на якето си. Беше се навел над леглото и бе оставил целувка върху голото ѝ рамо. Очите ѝ се отвориха достатъчно, за да го види как изчезва през вратата с червена вълнена шапка, нахлупена над ушите.

Точно отвъд скалите се мярна лодка. Тя изчезна моментално в браздата между две вълни и Ева си помисли, че условията навън са прекалено сурови за излизане по вода днес. Присви очи срещу вятъра и я видя да се издига отново върху гребена на една вълна: оранжева

спасителна лодка. Зачуди се дали е имало инцидент и веднага след тази мисъл през тялото ѝ се процеди бавно безпокойство.

В летата на детството ѝ, когато баща ѝ още беше жив, двамата идваха на този плаж всяка сутрин да плуват заедно, баща ѝ гребеше с дългите си кокалести ръце, носейки се по гръб. Тя обичаше тези моменти, когато водата е спокойна и ранното слънце блести на повърхността. Но днес морето беше някак по-мрачно, застрашително.

Тя огледа скалите за Джексън, очите ѝ се насълзиха от вятъра. Трябва да беше тук; това беше мястото, където винаги ловеше риба, когато идваха на гости на майка ѝ. Но сега единственото, което нарушаваше сивотата на морето и небето, беше спасителната лодка. Дори когато си каза, че това може да е просто тренировъчна задача, коленете ѝ се разтрепераха и тя се затича напред.

Термосът се удряше в хълбока ѝ и ботушите ѝ хвърляха пясък. Дъхът ѝ излизаше в бързи, топли облаци и тя се чувстваше ограничена от дрехите си — неогъваеми в коленете дънки, притискащи се в гръдната ѝ кост копчета.

Когато стигна до основата на скалата, там се бяха събрали група хора. Погледът ѝ мина над тях, след това се вдигна към голия каменен блок, където вълните връхлитаха, изхвърляйки бяла вода високо в сиво-синкавото небе. Въздухът беше натезал от мирис на сол.

Не можа да види Джексън.

Забърза към един мъж в импрегнирано яке, посивелите му вежди бяха разрошени от вятъра.

— Защо е тази спасителна лодка в морето? — попита тя, като се мъчеше да съдържи паниката в гласа си.

— Някой е бил пометен от скалата.

Сърцето ѝ се сви.

— Кой?

— Рибар, така мислят.

За миг тя изпита облекчение, защото знаеше, че съпругът ѝ не е рибар: той беше тридесетгодишен специалист по бранд маркетинг в компания за напитки. Но в този момент един мъж се обади:

— Изглежда е бил млад. Но може би ще извади късмет в студа.

Ева почувства как целият въздух напуска дробовете ѝ, сякаш някой беше стиснал силно ребрата ѝ отстрани. Тя пусна термоса и извади мобилния телефон от джоба си, сваляйки ръкавиците си, за да

звънне. Пръстите ѝ се бяха вдървили от студа, но тя се обърна с гръб към вятъра и набра номера на Джексън.

Притиснала телефона към ухото си, тя обикаляше наоколо и го чакаше да вдигне.

— Здравейте, Джексън е — включи се гласовата му поща и сърцето ѝ пропусна един удар.

Пускайки телефона в джоба си, тя затича, препъвайки се, към скалите. Широка червена табелка предупреждаваше: ОПАСНОСТ, НЕ ПРИБЛИЖАВАЙ. Шалът ѝ се ветрееше след нея, докато се катереше по мокрите камъни, писъкът на вятъра изпълваше ушите ѝ. Дъхът ѝ стана неравен, обзеха я мисли, от които ѝ се зави свят. Каза си, че трябва да се съсредоточи единствено върху това къде стъпва.

Отпред нещо цветно привлече вниманието ѝ. Тя тръгна по покритите с черупки камъни, докато се приближи достатъчно, за да види какво е.

Зелена пластмасова кутия за рибарски такъми лежеше отворена, заклещена между два камъка. Позна я мигновено: беше я купила за Джексън миналата Коледа, да прибира примамките и тежестите, които постепенно бяха изпълнили нощното му шкафче. Сега солена вода пълнеше таблите и две яркосини примамки плаваха вътре като умряла риба.

Чу се силен, разтърсващ бумтеж, когато една вълна се разби в скалите. Ледените пръски изплющяха по страните на Ева и тя се отпусна на колене, притискайки се към камъните с вкочанени пръсти.

— Хей! — извика някой. — Върни се!

Но тя не можа да помръдне, не можа да се обърне.

Беше замръзнала, страхът тежеше като олово в стомаха ѝ. Лицето я смъдеше от студ, а тилът ѝ беше мокър. Бавна струйка вода се стече под шала ѝ.

Секунди по-късно усети натиска на ръка върху рамото си. Над нея стоеше един полицай, беше я хванал за ръката, подканяше я да се изправи.

— Тук не е безопасно — изкрещя той, надвиквайки вятъра.

Тя се освободи от него.

— Съпругът ми! — Думите изригнаха на тласъци. — Беше излязъл да лови риба. Точно тук!

Полицаят се взря в нея. По линията на челюстта му се виждаше петно набола брада, не по-голямо от отпечатък на палец, което той сигурно бе пропуснал, когато се е бръснал сутринта. Чертите му се изостриха, когато произнесе:

— Окей, окей. Да отидем на брега.

Той я хвана за ръката, помагайки ѝ да стане. Краката ѝ трепереха, докато вървяха бавно по мокрите камъни. От време навреме той поглеждаше назад към морето.

Когато стигнаха до пясъка, се обърна към нея:

— Съпругът ви е ловил риба тук тази сутрин?

Тя кимна.

— Кутията му с принадлежности... на скалата е.

Полицаят я гледа дълго, без да мигне.

— По-рано получихме сигнал, че мъж, който е ловял риба, е бил отнесен във водата.

Гласът ѝ изтъня:

— Той ли е бил?

— Още не можем да сме сигурни. — Той направи пауза. — Но е възможно, да.

Слюнка изпълни устата ѝ и тя се извърна. Сиво-зеленото море се пенеше, когато тя го претърси за Джексън. Преглътна.

— Кога е било?

— Преди двадесет минути. Една двойка ни съобщи.

Тя се обърна, следвайки погледа му към жена и мъж на средна възраст в тъмносини грейки, със застанал в краката им ретрийвър.

— Това ли са? Те ли са го видели?

Моментът, в който той кимна, Ева залитна до него.

Кучето размаха опашка неистово, когато тя се приближи.

— Видели сте съпруга ми! Беше излязъл за риба!

— Вашият съпруг ли? — Тъга помрачи тясното лице на жената.
— Видяхме го, да. Съжалявам...

— Какво се случи?

Жената усуква шала между пръстите си:

— Забелязахме го на скалата, когато минахме по-рано. — Тя погледна съпруга си. — Тогава ти каза, че изглеждало опасно при тези вълни, нали?

Той кимна.

— Когато завихме, за да се върнем, видяхме, че е отнесен. Беше във водата.

— Обадохме се на бреговата охрана — добави жената.

— Опитвахме се да не го изпускаме от очи, докато не дойдат... но... но го изгубихме.

Сигурно грешаха, помисли си Ева. Не можеше да е Джексън.

— Човекът, който сте видели... с какво беше облечен?

— С какво е бил облечен? — повтори жената. — Тъмни дрехи, струва ми се. И шапка — каза тя, докосвайки главата си. — Червена шапка.

Някъде по-късно майката на Ева пристигна. Тя наметна одеяло върху раменете на Ева и сложи пухкава шапка на късата ѝ коса, докато я разпитваше тихо:

— Колко време е бил във водата? Какво казаха от бреговата охрана?

Ева гледаше спасителната лодка, която претърсваше, сякаш чертаеше квадрат във водата, а после се насочваше навън, така че квадратът ставаше все по-голям и по-голям, докато в един момент лодката се отдалечи толкова, че тя се запита дали е възможно Джексън да стигне с плуване толкова далече.

Искаше ѝ се да се концентрира върху нещо друго, освен ледената хватка на морето, така че се успокои с по-топлия спомен за това как Джексън я изненада миналия месец, когато се бе появил в болницата след една от нейните късни смени, държащ торбичка с нейната любима рокля и чифт златни обувки с високи токчета. Беше ѝ казал да се преоблече, защото ще я изведе навън.

Тя се вмъкна в съблекалнята, сърцето ѝ биеше от вълнение; смени униформата си с черната копринена рокля, която той бе избрал. Сложи си малко червило и приглади тъмната си коса, а другите акушерки подсвирнаха възхитено, когато тя излезе и се завъртя.

Джексън я заведе в един блус бар в северен Лондон, който бе осветен от свещи и ритъмът на двойния бас отекваше в гърдите ѝ. Тя облегна глава на рамото на Джексън, усещайки как атмосферата се просмуква в нея, отмивайки напрежението на деня. Пиха коктейли, каквито не можеха да си позволят, тя танцува с високите токчета, които ѝ направиха пришки, но не се оплака: обичаше Джексън заради

неговата способност да вземе един обикновен ден и да извае нещо красиво от него.

Бръмченето на хеликоптера на бреговата охрана прекъсна мислите ѝ. Морето долу потръпваше и трептеше. Белите и червени цветове изглеждаха ярки, почти оптимистични срещу мрачните облаци, и през събраната тълпа премина вълнение.

Полицаят стоеше сам, разтърквайки длани, за да ги стопли. По едно време радиостанцията му пропука и той я вдигна до устата си. Ева го поглеждаше от време навреме, изучавайки го, търсейки някакъв знак, който да ѝ каже как ще свърши денят.

През повечето време чакаха мълчаливо, заслушани в грохота на вълните в морето, в разпенената бяла вода, връхлитаща скалите. Майка ѝ продължаваше да държи ръката ѝ, като от време навреме произнасяше тихо:

— Хайде, Джексън. Хайде.

* * *

Последният отблясък дневна светлина беше изчезнал, когато радиостанцията на полицая пропука, карайки сърцето на Ева да прескочи. Тя се изви и го видя как я приближава към устата си и говори. Мъжът погледна към водата и кимна веднъж сериозно. После радиостанцията замлъкна.

Той тръгна към Ева. Тя тръсна глава и си помисли: *Не го казвай!*

— Боя се, че бреговата охрана прекратява търсенето.

Облечените ѝ в ръкавици пръсти стиснаха шала.

— Няма право!

— Лодката е почти без гориво, а хеликоптерът не може да продължи операцията в тъмното. Съжалявам.

— Той още е в морето!

— Бреговата охрана е взела решение.

— Но той няма да оцелее през нощта.

Погледът на полицая се откъсна от нея и се спря върху пясъка до краката им.

Майка ѝ я прегърна, притискайки я силно, сякаш се опитваше да абсорбира болката ѝ.

— В морето е — каза Ева накрая. Тя се дръпна и тръгна, залитайки, надолу по брега, където слабите светлини на кея проблясваха в далечината. Чу майка си да вика подир нея, но не поиска да се обърне. Знаеше точно къде има нужда да отиде.

Джексън беше неин съпруг и тя нямаше да се откаже от него.

* * *

Рибарят стъпи на кея, когато Ева се приближи към него.

— Лодката ваша ли е?

— Да — отвърна той подозрително.

Тя си пое дъх.

— Искам да ме изведете в морето. Ще си платя.

— Миличка, тази лодка няма да ходи никъде...

— Съпругът ми тази сутрин е бил пометен от вълните, докато е стоял на скалата — каза тя.

— Вашият съпруг ли е бил? Исусе! Чух за това по радиото.

Тя мина покрай него, качи се в лодката, сякаш се готвеше да си я присвои.

— Хей, слушайте...

— Разбирате ли от течения? От приливи и отливи? — каза тя, опитвайки се да запази гласа си равен и да се фокусира само върху практическите подробности.

— Да, но не мога...

— Моля ви — каза тя, обръщайки се да го погледне, и хладнокръвието ѝ се пропука. — Трябва да ми помогнете!

Когато стигнаха до открито море, лодката се издигаше и спускаше с вълните. Ева се държеше отстрани, пръстите я боляха от студа. Но не си позволяваше да мисли за това, защото ако признаеше, че краката ѝ са се вкочанявали, и че температурата е паднала толкова ниско, че не може да спре да трепери, тогава трябваше да признае също, че Джексън не би могъл да оцелее.

Голата скала се мерзелееше като ниско надвиснала мъгла. Когато я наближиха, рибарят изключи двигателя и се опита да надвика вятъра:

— Сега ще се носим с течението.

Той отиде към нея, държеше жълта мушама.

— Вземете. Облечете я над спасителната жилетка.

Материята беше груба и студена, дългите ръкави дращеха напуканата кожа от вътрешната страна на китките ѝ, където ръкавиците свършваха. Тя погледна надолу и видя плътно петно кръв, размазано отпред на горнището.

— Рибешка кръв — каза той, проследявайки погледа ѝ.

Ева огледа палубата, където бяха складирани кошове за омари и тъмни, тежки мрежи от плетени водорасли. На лодката имаше лампи, но те не осветяваха достатъчно.

— Имате ли фенер?

— Да. — Той вдигна капака на дървената пейка и извади фенер със стъклена повърхност, голяма колкото чиния.

Подаде ѝ го и тя го хвана с две ръце, за да издържи тежестта. После го включи и го насочи към черната вода. Лъчът я заслепи и тя примига няколко пъти, докато очите ѝ се адаптират.

Мъжът извади второ фенерче, по-малко, и започна да претърсва водата, докато се носеха. Тъмните вълни прииждаха и се отдалечаваха от лъча като надигащи се тела, които после изчезват.

— Съпругът ви често ли излизаше да лови риба?

Съпруг. Думата продължаваше да звучи свежо и ласкаво. Бяха женени по-малко от десет месеца и видът на брачната ѝ халка още я караше да сдържа дъха си от щастие.

— Живеем в Лондон, така че не ходи на риболов толкова много, колкото би искал. Правел го е като момче. Той е от Тасмания.

— Къде е това?

Тя забравяше, че някои хора не знаят много за Тасмания.

— Остров на югоизток от Австралия. Почти срещу Мелбърн. Австралийски щат е...

Когато погледна към мастиленочерното море, мислите ѝ се върнаха пак към изминалия ден. Представи си Джексън, пристъпващ тежко по брега е рибарските си такъми. Възможно ли е главата му да е била толкова замаяна от пиенето предишната вечер? Някакъв знак ли беше, когато се бе обърнал, колебаейки се дали да не се върне в топлината до нея под юргана?

Представи си го на скалите, как поставя примамки на въдицата е вдървени пръсти, разполага кофата. Представи си първото замаяне, лекото шибване на пръта. *Разбиващите се вълни са добри за рибата,*

ободряват я, беше ѝ казал преди. Той разбираше от риба. Баща му беше работил десетилетия на лодка за омари, а Джексън беше завършил морска биология. В Лондон, където живееха, нямаше голямо търсене на морски биолози, но той казваше, че утолява страстта си към водата, когато отидели при майка ѝ в Дорсет. В Тасмания притежавал морски каяк и кръстосвал празните заливи и протоци е въдица, закачена отзад на каяка. Тя обичаше разказите му за това как обикалял под планините и край дивото крайбрежие, ловейки риба, която после печал на открит огън.

Отстрани на лодката се чу силен плясък и Ева ахна.

Фенерчето се беше изплъзнало от пръстите ѝ и зловец жълт блясък се носеше през тъмната вода към дъното.

— Не! Не...

Тя се пресегна да гребне с ръка и да го извади, но светлината примигна, когато потъна, и угасна.

— Съжалявам! Помислих, че съм го хванала — каза тя, като стисна ръба на лодката и се наведе през него. — Изгубих го. Сега не мога да видя нищо. Съжалявам... Аз...

— Нищо — каза спокойно рибарят.

Тя обви ръце около тялото си. Устните ѝ пареха от ледения вятър, докато се взираше в безкрайната тъмнина.

— Колко ли е студено? — попита тя тихо. — Имам предвид морето.

Той си пое дъх.

— Бих казал, че е девет-десет градуса в момента.

— Колко време може да оцелее човек в него?

— Трудно е да се каже. — Той направи пауза. — Но в най-добрия случай няколко часа.

Настъпи тишина, чуваше се само проскърцването на лодката и плясъкът на вълните срещу корпуса.

Мъртъв е, помисли си тя. Съпругът ми е мъртъв.

* * *

Имахме само две години заедно, Ева. Това не беше достатъчно дълго.

Още имаше неща, които тепърва бях започнал да откривам за теб; че пръстите на краката ти мърдат, когато си нервна; че стандартите ти за чистота граничат с мърлявост; че обонянието е най-силното ти сетиво и че душиш всичко, което купиш — книга, нова рокля, целофанова обвивка на дивиди.

Едва наскоро открих, че имаш гъдел в сгъвките на коленете, който те кара да се сгърчваш на земята, давейки се от смях. Харесва ми, че моите приятели те смятат за здравомислеца и прагматична — въпреки че не можеш да се приготвиш за вечеря навън, без да се носиш из апартамента, като изпълняваш цирков номер, миейки зъбите си, като квичиш, или пък се гримираш между хапките, докато ядеш.

Когато се срещнахме за пръв път и ти спря широките си лешникови очи върху мен, се почувствах като момче — лек, изпълнен с вяра, свободен.

Както казах, Ева, две години с теб не бяха достатъчно дълго.

Но това бяха две години повече, отколкото заслужавах.

2.

Ева седеше на ръба на леглото и се взираше вцепенено в телефона в ръката си. Още беше по пижама, макар да имаше чувството, че отново е почти вечер. Майка ѝ продължаваше да прескача на горния етаж, подканяйки я да прави разни неща: *Взemi си душ. Излез на чист въздух. Звънни на Кали.* Но всичко ѝ се струваше толкова безсмислено, че Ева дори не отговаряше.

Вместо това седеше в стаята си, чакаше Джексън да влезе, да я целуне по устата и да произнесе с красивия си весел акцент: *He се тревожи, скъпа. Вече съм тук.*

Бяха минали четири дни. Бреговата охрана им каза, че е възможно тялото му да бъде изхвърлено по-далеч от брега, към Лайм Риджис или Плимут заради силния североизточен вятър. Но тя не беше готова да мисли за тяло, за тялото на съпруга си...

Червената вълнена шапка, която Джексън носеше, беше открита. Един полицаи, който не спираше да се оправдава, я донесе, пъхната в прозрачно найлоново пликче. Ева се беше взирала дълго в конденза, образуван от вътрешната страна на полиетилен, изглеждаше сякаш шапката диша.

От долния етаж се чува ниски гласове, майка ѝ поздравяваше някого. Произнесоха името ѝ, после това на Джексън. Тя долови думата „трагично“.

Къщата беше наводнена от посетители и ѝ се видя странно, че смъртта по някакъв начин е подобна на раждането: картичките се редяха по первазите на прозорците, купища цветя изпълваха с благоуханието си всяка стая, храната в пластмасови кутии се трупаше в хладилника. После стихналите гласове, разбитият сън и осъзнаването, че животът никога вече няма да е същият.

Тя примигна, фокусът ѝ се върна към телефона. Трябваше да говори с Дирк, бащата на Джексън. Чувстваше се виновна, че полицията, а не тя лично, го бяха информирали за случилото се. Но Ева не би могла. Просто не можеше да намери думите.

Тя погледна дългия номер, изписан с химикалка върху дланта ѝ, след което го набра. Притискайки телефона към ухото си, се заслуша в чуждестранния звуков сигнал, мислейки за физическото разстояние между тях. Намираха се в противоположните страни на земята; тук беше сутрин, там — вечер; там беше лято, тук — зима.

Беше говорила с Дирк само веднъж, и то преди с Джексън да се оженят. Контактуваха оживено като си пишеха, и тя изпитваше удоволствие, съчинявайки онези писма в тихите вечери, свита на дивана. Обичаше да получава отговорите на Дирк, написани с тънък почерк, по въздушната поща, даващи ѝ възможност да надникне в живота на Джексън в Тасмания.

— Да? — отговори груб глас.

— Дирк? — Тя прочисти гърлото си. — Ева е. Съпругата на Джексън.

В другия край настъпи мълчание.

Тя почака, питайки се дали се дължи на лоша връзка. Прокара език по зъбите си. Усещаше устата си суха и някак подута.

— Същият — каза накрая той.

— Аз... исках да се обадя, но... ами... — Тя прокара ръка през сплъстената си коса, разтърквайки скалпа си. — Знам, че от полицията са говорили с теб.

— Удавил се е. Това е, което ми казаха. — Гласът му трепна, когато произнесе: — Удавил се е, докато е ловял риба.

— Бил е пометен от вълна. — Тя направи пауза. — Водата тук... е студена. Ледена. Дойде спасителна лодка. И хеликоптер. Претърсваха цял ден...

— Намериха ли тялото му?

— Не. Още не. Съжалявам.

Настъпи тишина.

— Намериха шапката, която е носил — предложи тя, макар да знаеше, че не е достатъчно. Нищо — освен Джексън — не можеше да е достатъчно.

— Разбирам — произнесе той бавно.

— Съжалявам. Трябваше да ти се обадя по-рано, не да оставя полицията да го направи, но... аз просто... изглежда не мога да мисля рационално. — Тя усети, че сълзите блокират гърлото ѝ. Пое си въздух. — Имам чувството, че нищо не е реално.

Дирк не каза нищо.

Тя преглътна сълзите си и се опита да се стегне. После каза:

— Ще е нужно погребение... или служба. — Това бяха думи, които майка ѝ повтаряше непрекъснато. — Все още не знам кога... след Коледа, предполагам. Може би ще искаш да дойдеш тогава?

— Правилно. — Тя чу някакъв стол да изскърцва по пода, след това звън на чаша. Изчака един момент.

Когато Дирк не каза нищо, тя наруши тишината:

— Знам, че не обичаш да летиш, но ако си решил да го направиш, си добре дошъл. Можеш да останеш при нас... при мен — поправи се тя. Имаше чувството, че се разпада. Всичко, което искаше да каже, сякаш се беше изсипало от мозъка ѝ. — Братът на Джексън също е добре дошъл. Знам, че нещата между тях двамата са били... — Тя затърси дума, но откри само „обтегнати“.

— Не, не. Не мисля. Не мисля, че ще стане.

Гърлото ѝ се сви. Искаше ѝ се Дирк да каже, че ще дойде. Тя може и да не познаваше свекъра си, но ги свързваше общата им обич към Джексън, общата им загуба.

— Моля те — каза тя. — Помисли пак.

* * *

Някак си времето продължи да пълзи напред. Дните минаваха за Ева в плътна мъгла от скръб. Тя си спомняше само откъслечни моменти от този период: недокоснат поднос с храна пред вратата; сутрешна разходка до скалите, от която се връща измокрена и трепереца; букет лилии, пускащи оранжев цветен пращец върху стъклената маса на майка ѝ, който Ева размазва с пръст.

Сега, месец по-късно, стоеше по халат пред огледалото в цял ръст. След половин час щеше да мине кола да я откара за възпоменателната служба на съпруга ѝ. Беше на двадесет и девет и вдовица.

— Вдовица — каза тя на огледалото, изпробвайки думата. — Аз съм вдовица.

Навеждайки се към отражението си, видя колко е изпита. Кожата около носа и тъгълчетата на устата ѝ беше розова и напукана. Забеляза

нова бръчка между веждите си и притисна пръсти в нея, опитвайки се да изглади намръщеното изражение, което се беше настанило там.

По дървеното стълбище се чуха стъпки, придружени от подрънкване на гривна, плъзгаща се по перилата. Последва кратко почукване на вратата и Кали, най-добрата ѝ приятелка, се вмъкна, изпълвайки стаята със своята усмивка.

Тя сложи една рокля на леглото, след това отиде до Ева и обви ръце около нея изотзад. По-висока с една глава, Кали облегна брадичка на рамото ѝ, така че в огледалото се виждаха лицата на двете. Тя произнесе тихо:

— Ще бъде тежък ден. Но ще го преживееш. Ще преживееш и другите тежки дни, които следват. А след това ще дойдат дни, когато няма да е толкова тежко. Нали?

Ева кимна.

Кали отиде за роклята и я подаде на Ева.

— Взех я от онзи магазин, който харесваш, близо до „Спиталфийлд“. Какво мислиш? Ако не ти става, имам две резервни в колата.

Ева развърза халата си и пристъпи в тежкия черен плат, който се стесняваше в кръста. Тя дръпна ципа отстрани и се погледна в огледалото. Роклята ѝ беше точно, сякаш бе шита за нея.

Кали се усмихна.

— Знаеш какво би казал Джексън, нали?

Ева кимна. *Погледни се, скъпа. Само се погледни!* Тя затвори очи, изгубвайки се за миг в спомена за гласа и образа му, как я взема за ръка и я обръща на място, подсвирквайки тихо, когато тя се завърта.

Кали погледна сребърния си часовник и каза:

— Колата ще дойде след двадесет минути. Когато стигнем до църквата, ти просто влизай вътре с майка си. Говорих със свещеника за музиката. Добре стана, че променихме записа.

— Благодаря.

Кали стисна ръката ѝ.

— Добре ли си?

Ева се опита да се усмихне, но не се получи. Слепоочията ѝ туптяха и тя се чувстваше кървяща отвътре.

— Струва ми се... прекалено скоро.

— Какво имаш предвид? — попита Кали меко.

Ева прехапа долната си устна.

— Четири седмици. Достатъчно дълго ли е за чакане?

— Чакане на какво?

Тя преглътна. В деня на помена на съпруга си не казваш: „Още го чакам да се върне“. Така че вместо това каза:

— Просто... Не мога да си го представя, Кали. Не мога да си представя живота си без Джексън.

* * *

В Тасмания Сол откопча колана на седалката си и се наведе напред, едрите му ръце стиснаха волана на камиона. Той се взря през предното стъкло към гледката от върха на Маунт Уелингтън. В ясен ден човек имаше чувството, че може да види цяла Тасмания оттук, но този следобед изгледът бе закрит от събиращите се облаци.

До него баща му се размърда в пасажерската седалка и измъкна сребриста манерка от джоба на самото си. Ръцете му трепереха, когато разви капачката. В купето се разнесе дъх на уиски.

— Едно за кураж — каза Дирк.

Сол се извърна, гледайки вместо това пристигащите опечалени в техните тъмни костюми. Някои от тях бяха приятели на Джексън, които Сол не бе виждал от години — от училище или от работилницата за лодки — но повечето бяха хора, които Сол не познаваше.

Дирк пъкна манерката обратно в джоба си. Подсмръкна силно, после каза:

— Готов ли си?

Сол извади ключа от запалителя и излезе от пикапа. Острият планински въздух изпълни дробовете му и взетото му назаем сако изпърха на бриза. Той закопча горното копче, след това се наведе да погледне в покритото с прах странично огледало, докато оправяше вратовръзката си.

Когато стана готов, тръгнаха неохотно към групата опечалени. До него Дирк произнесе:

— Никой баща не трябва да надживява сина си. — Той тръсна глава, добавяйки: — Англия! Изобщо не трябваше да ходи там!

— Там ще има ли служба, или нещо такова?

— Да. И те правят служба.

— Кой я е организиран?

— Жена му...

Сол спря. Обърна се да погледне баща си, който се бе заковал на място, с увиснало чене.

— Какво каза?

Дирк стисна очи, след това разтърка с ръка лицето си.

— Татко?

Дирк шумно издиша. Когато отвори очи, погледна директно Сол.

— Трябва да си поговорим с теб, синко.

3.

Ева пхна ключа в ключалката на вратата, след това се поколеба. Не беше идвала в апартамента им след смъртта на Джексън. Беше останала при майка си, искаше да мине Коледа, а после поменът, преди да може дори да помисли за връщане. Може би беше грешка, че отказа предложението на майка си да дойде в апартамента с нея. Беше настояла да го направи сама, но сега идеята да влезе вътре я изпълни с ужас.

Тя си пое дълбоко дъх, после отвори вратата, натискайки я с рамо, за да преодолее натрупалата се купчина поща върху килимчето на пода. Избута встрани с крак рекламните, коледните картички и сметките, и се вмъкна в коридора. Въздухът миришеше на мухъл и застояло, но се долавяше и лек дъх от коженото яке на Джексън, закачено зад вратата.

Ева пусна чантата си на пода и тръгна тихо по коридора, надниквайки във всяка стая. Имаше странното чувство, че ако се движи достатъчно бавно, може да хване Джексън, излегнат на дивана с крака върху масичката за кафе, или да види дългия му гръб под душа, докато водата се стича по тялото му.

Но, разбира се, апартаментът беше празен. Врълхлетя я дълбока самота. Беше толкова силна и пълна, че открадна въздуха от дробовете ѝ и подът сякаш се наклони под нея. Тя се подпря на стената, дишайки дълбоко, докато усещането премине. Трябваше да се стегне. Джексън беше умрял и тя бе сама. Това бяха фактите и трябваше да свиква с тях.

След малко примига, вдигна брадичка и се насочи към кухнята. С бързо движение отвори прозореца широко, чувайки трафик, гласове, драскането на гълъб на покрива. После включи парното и забърза през апартамента, включвайки лампи, радио и телевизор. Глъч, светлина и чист въздух преминаха през стаите.

Ева остана с палто и се върна в кухнята. Щеше да си направи чай и да разопакова багажа си. Чайника. *Напълни го с вода*, каза си тя. Сви пръсти около дръжката, извърщайки поглед от разкривеното си

отражение в извивката на алуминиевия съд. Занесе го до мивката и тогава замръзна.

На дъното ѝ лежеше използвано пликче чай, издуто и изсъхнало, около него металната повърхност беше оцветена в ръждиво кафяво. Джексън! Той имаше вбесяващия навик да пуска пликчетата от чая си в мивката, а не в кошчето за боклук. Това беше малка, незначителна подробност от живота му, но именно нейната обикновеност я задави.

Тя стоеше там и се взираше с чайника в ръка, мислейки, че точно сега би дала всичко да може да види Джексън да влиза в кухнята, да си прави чай и да хвърля пликчето от чая в мивката.

Ева върна чайника обратно и отиде в спалнята, където радиото дънеше тенекиено поп парче. Електронното пулсиране отекуваше в главата ѝ и тя го изключи. Впери поглед в неоправеното им двойно легло, прехапвайки устни, когато спомените, пълни с топлина и успокоение, я заляха. Преди да се спре, тя се качи в леглото, тъй както си е с палто, и дръпна юргана до брадичката си.

Скръбта беше физическа, помисли си тя. Сякаш нещо разяждащо я прогаряше отвътре, разтопяваше слой след слой от нея, оставяйки я кървяща. Тя зарови лице във възглавницата на Джексън, вдишвайки лекия мускусен дъх на кожата му през хлиповете си.

* * *

Трябва да беше заспала, защото когато отвори очи, стаята тънеше в мрак. Главата ѝ туптеше, а кожата ѝ беше влажна и гореща. Тя съблече палтото си и седна, включвайки лампата върху нощното шкафче на Джексън.

Чекмеджето под нея зееше и тя го отвори по-широко, погледът ѝ мина по купчина с квитанции, чифт счупени очила, комплект карти, кондоми, една книга за Хенри VIII, която той не преставаше да чете, две AA батерии и дребни монети.

Тя измъкна една тяхна снимка, правена в Париж — стояха, обърнати към Триумфалната арка. Точно след като се бяха снимали, бе завалял дъжд и те изтичаха в едно кафене, подът беше мокър от капещи якета и изтръсквани чадъри. Те изсъхнаха, докато ядоха

сладкиши и пиха кафе, а когато излязоха, слънцето блестеше по хлъзгавите от дъжда тротоари.

Докато прехвърляше останалите дреболии в чекмеджето, тя видя плик, надписан с нейния почерк. Разкъса го и намери писмо до Дирк. Последното, което му бе писала, за изненадващото им пътуване до Уелс, което Джексън бе организирал. Тогава си мислеше, че отиват на гости на майка ѝ, но той успя да отвлече вниманието ѝ до такава степен, че беше минал половин час от пътуването, преди тя да осъзнае, че изобщо не пътуват към Дорсет. Той беше резервирал стая в уютен хотел „В&В“ в Брекън Бийкънс и прекараха уикенда, разхождайки се в пълните с папрати планини, и правейки любов край камината в стаята си.

Накрая на писмото видя, че Джексън е добавил няколко реда от себе си — питаше баща си дали е гледал много мачове по ръग्би. Джексън винаги обичаше да включи лична нотка и изпращаше писмата от пощенския клон в работата си, но сигурно беше забравил това.

Когато го върна в чекмеджето, пръстите ѝ се натъкнаха на второ. Беше друго нейно писмо до Дирк, датата показваше края на август. Тя сканира съдържанието: беше невинно, за летен пикник до Клапам Комън^[1]; пътуване да гледат „Сън в лятна нощ“; снимка на тях двамата в кабриолет.

Тя приглади двете писма в скута си, тревожно чувство се надигна в стомаха ѝ, когато се запита защо нито едното от тях не е било изпратено. Провери чекмеджето отново, но не намери други. Логиката ѝ казваше, че трябва да е било от недоглеждане, но въпреки това не можеше да не се зачуди дали няма и друга причина, поради която Джексън не ги е изпратил.

Седмица по-късно Ева седеше в един бар с Кали пред бутилка бяло вино в кофичка с лед между тях. Кали наля щедро и плъзна едната чаша по дървената маса към Ева:

— Пий.

Тя се подчини, отпи голяма глътка. Беше се обадила на Кали през сълзи след първата си смяна в болницата.

— Какво се случи?

— Аз... Просто не можах да се справя. Тръгнах си. Избягах.

— Беше първият ти ден.

— Мислех, че съм готова. Изродих бебето и всичко беше наред... бях фокусирана. Почти не мислех за Джексън. Но след това... — Тя поклати глава.

Ева повдигна бебето от родилния басейн и го подаде на майка му, полякиня на име Анка, която изглеждаше изтощена. Бащата гледеше новороденото в почуда, прокарвайки нежно пръсти по бузката на момченцето. След това очите му се вдигнаха към тези на съпругата му. За миг стаята притихна. Той каза нещо със задавен глас, думите отплаваха към жена му, чиято долна устна трепна, когато се усмихна.

Не беше нужно Ева да знае полски, за да разбере какво произнася той. Казваше на жена си, че е невероятна, че се гордее с нея, че я обича силно. Това бе онзи поглед, дълбоко интимният момент между съпруг и съпруга, който следва напрегнатото и изтощително раждане, и който винаги караше Ева да обича работата си.

Но днес тя се почувства парализирана от него. Взираше се в двойката — които бяха само година-две по-възрастни от нея и Джексън — когато осъзна с тих ужас, че никога няма да узнае какво е да държи бебето на Джексън в ръцете си, или той да я гледа по този начин, да бъде обичана така, както този мъж обичаше майката на своето дете.

Защото съпругът ѝ беше мъртъв.

Мисълта я връхлетя внезапно и тя отстъпи назад, молейки помощничката си да извика друга акушерка. След това спринтира по коридора и нахълтвайки в тоалетната на сестрите, се наведе над мивката точно навреме, за да поеме керамичното корито жлъчката и сълзите ѝ.

— Не издържам — каза тя на Кали. — Буквално не мога да понеса да виждам заедно съпругески двойки. Влюбени. Завиждам им толкова много, че не мога да дишам.

— Така се чувствам аз на сватби.

Ева успя да се засмее.

— Бях започнала да забравям как звучи смехът ти.

Ева наклони глава на една страна.

— Нагласила си се. Ще излизаш ли някъде?

— Само с Дейвид — отвърна Кали, махвайки с ръка.

— Съжалявам много. Щеше да те извежда на вечеря. Да обсъдите договора с Мелбърн. Беше ми споменала вчера. Не мисля с главата си.

— Ти ми направи услуга. Беше резервирал маса във „Вернадорс“ — каза тя, като завъртя очи. — Ядох там преди Коледа и после два дни бях на легло. Не се доближавай до техните миди.

— Ще запомня.

— Разбира се... Джексън също беше там онази вечер! Сблъсках се с него, имаше бизнес вечеря. Боже, едва ли това е начинът да спечелиш нов клиент. Да му дадеш отровна храна.

— Той си беше добре.

— Ами, да, израснал е, ядейки това, което е остъргвал от скалите. — Кали си взе питието и вдигна чаша: — Добре, кажи ми сега точно как си.

— Имах тежък ден, това е всичко.

— Стига глупости. Хей, това съм аз. Искам да знам всичко, всички кървави, страховити подробности за това колко катастрофално лош е животът ти в момента. Изплюй камъчето.

Ева си пое дълбоко въздух.

— Аз... Аз просто... Дори не знам откъде да започна. — Тя вдигна ръце и издърпа косата си. — Не издържам. Буквално не мога да го понеса. Той ми липсва толкова много. Постоянно мисля за него. Наистина *постоянно*. Водя в главата си дълги разговори с него. Някои дни ме боли толкова много, че не мисля, че мога да го правя. Имам чувството, че просто се влача напред, докато единственото, което искам, е да затворя очи и да заспя. И да се събудя някъде в бъдещето, когато ще е по-лесно, по-малко болезнено от сега.

Ева преглътна и продължи:

— А мама... постоянно ми звъни и ме пита дали съм добре, казва ми, че мога да се върна у дома. — Тя поклати глава рязко. — А аз не съм добре. Разбира се, че не съм! Но и не искам да се местя при нея. Ще се задуша там. Не мога да се върна. — Тя прехапа устни. — Мислех, че ще прекараме целия си живот заедно. А сега... той е мъртъв. Никога повече няма да го видя или да го прегърна, да чуя смеха му... или да направя нещата, които сме планирали. Което е толкова... нечестно. Защо Джексън? Защо трябваше да бъде точно той? Бяхме женени по-малко от година. Всичко беше пред нас... а той умря! — Тя удари с ръце по масата и чашите се разтресоха. — Бясна съм му, задето е бил толкова глупав да излезе на онези скали посред зима да лови риба! Бясна съм и на мама, че ни покани да ѝ отидем на гости

през уикенда. Но най-много... най-много ме е яд на самата мен — защото ако бях станала от леглото няколко минути по-рано или не си бях дала труда да си правя кафе и да го наливам в термос, щях да съм там навреме. Щях да му кажа да се махне от скалите. И тогава... той щеше сега да е тук.

По страните на Ева се затъркаляха сълзи и Кали се пресегна и стисна двете ѝ ръце.

— Мразя това, Кали. Мразя да се чувствам по такъв начин. Толкова съм самотна без него. Апартаментът... е отвратителен. Толкова е тих. Сякаш животът е бил изстискан от него. Живея във вакуум. — Ева освободи ръцете си от Кали и избърса лицето си. — Нощем съм там само аз и спалнята ни... е толкова празна... толкова тиха. Спя на включено радио и една бутилка с гореща вода, увита в дрехите на Джексън.

Ева взе чашата си с вино и отпи дълга глътка, пресушавайки я наполовина.

— Исках — имах нужда — да се върна пак на работа, да се занимавам с нещо, което да ми помогне да запазя разсъдъка си. Но днес... Боже мой, беше ужасно. Горките хора. — Тя поклати глава отново. — Не съм сигурна, че съм готова да се върна.

Светлината в бара намаля, а музиката се усили, докато барманът подготвяше обстановката за вечерта.

— Ти си невероятна акушерка — каза Кали навеждайки се напред, за да бъде чута. — Можеш да отвориш цветарски магазин с букетите, които ти изпращат родилките. Но може би наистина е прекалено рано. Дай си малко време.

— Какво ще правя с това време? Чувствам се толкова... отделена от него. Знам, че звучи нелепо, *разбира се*, че ще се чувствам отделена — той е мъртъв. Просто... няма никой, с когото мога да споделя това. Толкова съм ти благодарна, че ме изслушваш, но това, което имам предвид, е, че никой тук го познава, *наистина* не познава Джексън, както аз го познавам. Приятелите му са страхотни и го обожаваха, мама също обичаше Джексън, но тя скърби за мен, не за него. Струва ми се, че трябва да бъда между хора, които наистина са го обичали, както аз го обичах.

— Имаш предвид семейството му?

Тя кимна.

— Баща му продължава да не ми се обажда. Опитвам да се свържа с него, но той не вдига.

— Може би точно сега му е прекалено трудно.

Ева допи виното си.

— Мислех си — каза тя, прокарвайки пръст по столчето на чашата, — какво ще стане, ако отида там?

— В Тасмания?

Тя кимна.

— Искам да се запозная с Дирк. Да се запозная със старите приятели на Джексън. Да видя къде е отраснал. Планирахме да отидем заедно през есента. А това не е далеч от Мелбърн...

— Така че ще можеш да ми идваш на гости! — довърши Кали и по лицето ѝ се разля усмивка.

Кали трябваше да започне работа по шестмесечен договор там през февруари, но продължаваше да повтаря, че ще го отмени, ако Ева поиска тя да остане в Лондон.

— Мога дори да дойда да се видим в Тасмания — каза Кали, — и тогава ще летим заедно до Мелбърн. Компанията плаща за апартамента ми. С две спални е, така че ще имаш собствена стая.

— Ами Дейвид?

— Той не обича да пътува на дълги разстояния. Казва, че това съсипвало напълно съня му. Така е, когато се чукаш с четиридесет и петгодишен.

Ева се опита да се усмихне, но усети тъгата, спряла около устата и в тъмните кръгове под очите ѝ.

— Сериозно, Ева, защо не си вземеш една година неплатен отпуск? Дай си известно време.

Тя кимна.

— Обмислях го.

— Говори ли с майка си за това?

Ева поклати глава.

— Няма да ѝ хареса. — Животът на майка ѝ беше пронизан от тъга; тя бе загубила втората си дъщеря по време на раждане и дванадесет години по-късно — съпруга си от удар. Цялата ѝ любов — и всичките ѝ страхове — бяха съсредоточени върху Ева.

— Трябва да направиш това, което смяташ, че е правилно за теб, а не каквото майка ти иска. — Кали млъкна. — Какво би казал

Джексън?

Без да се колебае, Ева отвърна:

— Да отида. Щеше да ми каже да отида.

* * *

Говорихме да направим пътешествие до Тасмания. Ти искаше да се запознаеш със семейството ми, да излезем на питие с моите приятели, за които съм ти разказвал, да видим бараката в Уотълбуун, където съм прекарвал летата.

Хората често гледат на Тасмания като на по-беден брат на Австралия, защото климатът е по-студен и градовете са по-малки и не чак толкова изискани. Бруталната му история като Страната на Ван Димен^[2] никога не била забравена. Аз го обичам именно поради тези причини — той е див и груб, с тъмно минало и достатъчно сурова пустош, в която да се изгубиш.

Щеше да е хубаво да бродя с теб сред тайнствената красота на Крайдъл Маунтин, където от дърветата виси мъх, или да ти показвам двуутробните, разхождащи се спокойно по пътеките около Уайнглас бей. Можехме да отидем на излет заедно, да наемем лодка и да излезем край източния бряг да гледаме плуващите китове, или да хапваме влажни пържени картопки и грейви от заведението на Бъги в Хобарт.

Ти ме разпитваше толкова много за Тасмания, сякаш опитвайки се да разбереш мястото, се опитваше да ме събереш парче по парче. Но има много неща, които не съм ти казал за живота си там — цели грамади от време, които съм изоставил, имена на хора, които никога не съм споменал, неща, които исках да забравя.

Би било хубаво да ти покажа всяко кътче от Тасмания, защото знам, че щеше да се влюбиш в този малък остров в морето. Но истината е, Ева, че никога не съм планирал да те заведа там. Как бих могъл?

[1] Градски парк в южен Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Основната наказателна колония на Австралия. След затварянето на Южен Уелс английските затворници са били изпращани

именно там. През 1856 г. Земята на Ван Димен е преименувана на Тасмания в чест на Абел Тасман, първият европейец, който е открил острова. — Б.пр. [↑](#)

4.

Пътуване с автобус до „Гетуик“, дълго чакане в претъпкания салон за заминаващи, място в самолета с прашна облегалка за глава, досадно спиране за зареждане с гориво в Дубай, още дванадесет часа в същата неудобна седалка, трескаво тичане до терминала за вътрешни линии в Мелбърн и после по-малък самолет директно до Тасмания.

Докато се спускаха през разкъсаните бели облаци, Ева се взираше през надраскания прозорец на самолета. Южният океан срещаше тасманийския бряг, който се разгъваше в множество протоци, заливи и набраздени от вятъра канали. Виждаха се обработваема земя, гори, хълмове и само тук-там пръснати къщи. Това, което я удиви, беше пространството. Почти една четвърт от Тасмания беше обявена за национален парк, изолирана островна пустош, изпаднала от брега на континентална Австралия.

Тя почувства симетрията на пътуването си, което се развиваше в обратна посока на полета, който Джексън бе направил към Великобритания две години по-рано. Така се бяха запознали: на самолета, Ева се качи в Дубай след седмица, прекарана с Кали, която снимаше там.

Тя имаше тежък махмурлук, който се влошаваше от потискащата мисъл за връщане в Дорсет, където продължаваше да живее с майка си, докато се опитваше да спестява за собствено жилище. Едва регистрира мъжа на седалката до себе си, когато потъна в своята и извади книгата си. Чак когато той се представи, тя се обърна и го погледна както трябва. Той имаше светлосини очи, ясни и студени на фона на загарялото лице, и се усмихна, когато ѝ протегна ръка, разкривайки редица от силни бели зъби.

— Трябва да ви предупредя — каза той; провлачените гласни в акцента му прозвучаха приятно в ухото ѝ. — Лесно се отегчавам... качих се на този самолет в Австралия. Ако искате да си смените мястото, сега е моментът.

Беше се хванала, че се усмихва, и когато погледна надолу, видя, че той още стиска ръката ѝ.

Като всеки пътник, и той не обичаше да говори за това откъде е, а къде отива. Задаваше ѝ въпрос след въпрос за Англия и тя му беше разказала за трескавото темпо на столицата и за това, че се простира с километри. Каза му, че Биг Бен всъщност не е името на часовниковата кула, а на камбаната в него, и че части от Лондонския Тауър са на повече от деветстотин години. Каза му какво харесва в Англия: културата, историята, различните градове, земеделието. И какво мрази: гълъбите, времето, политическата коректност, която те докарва до лудост.

В замяна той ѝ каза, че е морски биолог и тя бе очарована от историите му за работата на корабче за гмуркане на Големия бариерен риф, където водел туристите по проект за възстановяване на коралите, или за трите месеца, през които обучавал тийнейджъри да се гмуркат по време на летните лагери по източните брегове на Тасмания.

След като стюардесите минаха с количката с напитки, той ѝ наля чаша червено вино от малка бутилка, след това се облегна в седалката си и каза:

— А сега ми кажете вие, Ева, какво обичате в работата на акушерка.

Тя хареса въпроса и как той внимателно слуша отговора ѝ.

— Всички предполагат, че това са бебетата — че акушерките най-много обичат новородените. Но за мен това е работата с жените. Аз трябва да споделям едно от най-интимните и най-важни преживявания в живота им. Това е привилегия.

Джексън дълго я бе изследвал, след това погледът му се премести към устата ѝ.

Тя имаше чувството, че страните ѝ пламват.

— Ами вие? Защо морска биология?

Той не бе отговорил веднага, седеше и мислеше. След това се усмихна и ѝ каза:

— Една книга ме накара да искам да следвам морска биология.

Ева наклони глава заинтригувана.

— Повечето следобеди в събота аз и брат ми отивахме в един магазин за вещи втора употреба да търсим интересни находки. Понякога вземахме стари макари или колела за велосипед. Онзи

следобед аз си купих стара раница цвят каки за долар. Когато я занесох вкъщи, намерих в нея пъхната книга. Казваше се „Морето около нас“ от Рейчъл Карсън, американска морска биоложка. Сега може да звучи глупаво, но по онова време — бях на тринадесет — имах чувството, че тази книга е трябвало да ме намери, сякаш се е промъкнала тайно и е пътувала дълго, за да стигне до мен. Написах името си вътре на първата страница и я прочетох от корица до корица. Кълна се, че гледам морето по различен начин оттогава. — Той направи пауза. — Изглеждаше сякаш някаква мистерия чака да бъде изследвана.

В този момент, докато седеше на седалката до него в тясното пространство на самолета, Ева усети нещо да докосва душата ѝ.

Когато слязоха в Лондон, продължиха да говорят. Минаха през паспортна проверка на различни опашки, но се срещнаха отново след митническата. Ева беше отседнала за през нощта в празния апартамент на Кали, така че взеха едно такси през Лондон и той си взираше през размазаното от дъжда стъкло на прозореца, без да крие удивлението си от величието на града. Преди Ева да слезе, той я попита за телефона ѝ.

Обади ѝ се на следващата сутрин и прекараха следващите три дни заедно в леглото, ставайки само да си купят кроасани и прясно мляко. Когато тя най-после се прибра вкъщи в Дорсет, то беше, за да опакова нещата си и да се премести в града с един мъж, който едва познаваше.

Любовта я изненада със своята сила и внезапност, толкова различна от балансираните връзки, които бе имала преди. Сякаш бе попаднала в паралелна вселена, където съществуваха само тя и Джексън. В тези първи няколко месеца те картографираха един другиму телата си, създадоха диалог, изпъстрен с техни собствени интимни шеги, заместиха минало, което не бяха споделяли, с истинско и живо удоволствие от настоящето.

Сега Ева усети раздрусването и удара на самолета, когато колелата докоснаха пистата, вятърът бучеше срещу контролните клапи.

— Добре дошли в Тасмания — обяви пилотът и Ева почувства как сърцето ѝ се свива.

* * *

Беше още сутрин, когато тя пристигна в хотела, така че остави багажа си, освободи се от зимните дрехи и облече памучна рокля. Краката ѝ изглеждаха бледи и сухи, когато нахлузи чифт кожени сандали, след това излезе, за да придобие впечатления от града на Джексън.

Хобарт, столицата на Тасмания, беше разположен на бреговете на река Дърънт с внушителното присъствие на Уелингтън Маунтин, извисяваща се зад него. Тя тръгна покрай яхтклуба, топлината на въздуха отпусна напрежението в мускулите ѝ. Скъпи яхти и туристически корабчета бяха закотвени до очукани рибарски лодки и сенки на стрелкащи се малки пасажери риби нарушаваха повърхността, опитвайки се да клъвнат мокри корички хляб.

Беше събота, но нямаше и следа от бързането и трескавия ритъм на един град. Всички сякаш бяха в кафенетата, мъжете носеха маратонки или туристически обувки, а жените бяха с джапанки и по шорти. След Лондон Хобарт приличаше на село — малък, обикновен, спокоен.

Тя се понесе към Саламанка, където един пазар изпълваше улицата. Във въздуха се носеше мирис на плодове и понички със захар — на фона на лекия полъх откъм морето. Умът ѝ едва регистрира сергиите, продаващи маслини, винтидж чанти, мънистени бижута, антикварни книги и купувачите, размахващи цветни торби в ръце. Единственото, което усещаше, беше празното пространство около себе си, където трябваше да е Джексън.

Представи си топлината на ръката му около себе си, сякаш вървяха заедно. Представи си, че го е накарала да спрат до сергията с антикварни бижута, за да може да огледа старите брошки и красивите джобни часовници, и как той иска да ѝ купи най-красивия с парите, които и двамата нямаха. И после, докато вървят заедно, как ѝ прошепва само тяхна си шега за мъжа с извитите нагоре мустаци, продаващ сайдер, а после я дърпа напред, за да я запознае с приятел, когото е забелязал, произнасяйки гордо:

— Това е *съпругата ми*.

Когато Ева погледна надолу, видя, че пръстите на лявата ѝ ръка са разтворени, сякаш се протягат към него. Тя бързо мушна ръката си в джоба и побърза да се дръпне от навеса и да излезе на чист въздух.

Усети как краката я носят напред, пренасят я от най-скромния градски търговски център към улиците на жилищните квартали и я довеждат до добре поддържания парк, където група млади хора лежах на тревата, говореха си и слушаха музика, и цигареният дим се виеше във въздуха. Две жени с ръчно боядисани поли стояха зад маса, отрупана с книги, върху която се четеше надпис: БЕЗПЛАТНИ КНИГИ.

Почувствала как я обзема замайване от часовата разлика, Ева намери една пейка под сянката на голямо каучуково дърво и седна да си почине. За последните тридесет и два часа не беше яла нищо, освен храната в самолета, от която ѝ се гадеше, и си помисли, че ще си купи някакъв плод, а след това ще се върне в хотела и ще поспи.

Първо, обаче, извади мобилния си телефон и се опита да звъне на Дирк. Не беше успяла да се свърже с него, преди да напусне Англия, но докато телефонът звънеше и звънеше, тя си представи мъж, застанал с ръце в джобовете, леко приведен, как гледа на дисплея на телефона си номера ѝ да проблясва, но не отговаря. Разочарована, тя прекъсна, решавайки вместо това да иде до къщата му.

Пъхна телефона обратно в джоба си, когато той внезапно иззвъня.

— Да? — отвърна тя в очакване.

— Кацна ли?

— О, мамо. — Ева прокара ръка през късата си коса. — Да, преди няколко часа.

— Как беше пътуването?

— Дълго. Но всъщност беше добре.

— В хотела ли си? — попита майка ѝ с малко рязък тон.

— Не, седя в един парк. Излязох на разходка. — Тя погледна часовника си и осъзна, че щом тук е пладне, в Англия трябва да е полунощ. — Мамо — каза тя, внезапно разтревожена. — Какво има?

Настъпи пауза. Тя чу майка ѝ да си поема дъх.

— О, скъпа — започна тя. — Намерили са труп.

Ева си взе дълга вана, изливайки миниатюрно шишенце хотелско масло вътре. Парата се въртеше в дъхащи на лимон облаци, когато тя съблече дрехите си и пристъпи в нея, горещата вода плъзна по глезените ѝ. Тя се отпусна долу, облегна се назад и простена.

Труп.

Носен двеста мили покрай брега, точно отвъд Плимут. Съобщили по късните новини, каза още майка ѝ. Правели изследвания, за да проверят идентичността, и след няколко дни щели да знаят резултата.

Ева беше искала тази новина.

Но същевременно не я бе искала.

Тя прегъна колене и се плъзна под повърхността на водата във ваната. Косата ѝ се завъртя около лицето. Топлата вода изпълни ноздрите и ушите ѝ, пукаше и пърпореше, притискаше се срещу очите ѝ и стиснатите ѝ устни. Пулсът ѝ се ускори.

Тя се застави да отвори уста. Водата се разля по езика ѝ, по вътрешността на страните ѝ, по небцето, стигна до гърлото. Искеше ѝ се да се изправи седнала, да се закашля, да отвори очи... но остана неподвижна.

Дробовете ѝ започнаха да парят и тя усети как тежестта на водата я задържа долу. Тялото ѝ изхвърляше паник сигнали, искрици болка прострелваха краищата на нервите ѝ.

В този момент си помисли за Джексън под студените, безмилостни вълни, как дългите му ръце пляскат наоколо да се уловят за нещо, а тежестта на дрехите и ботушите му го тегли надолу. Представи си как очите му изпъкват от ужас и солта ги прогаря, докато той се бори да живее.

След това си представи момента, когато вече няма кислород и той вдишва... всмуква дълбоко в дробовете си ледената, солена вода.

Тя излезе бързо от ваната, разплисквайки вода по плочките на пода, с широко отворена уста и задъхана.

* * *

Така се чувствах, когато се оказах отдолу, Ева. Леденият шок от морето беше неописуем. Цялото ми тяло се сви — сърцето,

мускулите, сухожилията. С тази първа плесница на водата всичките ми мисли бяха отмити.

Морето беше злобно и безмилостно — променяше посоката си, пулсираше, въртеше се, стискаше ме и ме дърпаше надолу. Атакуваше от всички страни. Дрехите ми станаха на рибарска мрежа, заплитайки ме още повече. Ритах и се мятах, задъхвах се, крайниците ми останаха без сили. Сякаш никога не бях влизал в море.

Не знам дали са били минути — или само секунди — преди водата да започне да ме вкочанява. Тялото ми се разтърсваше от тръпки, страхът от смъртта се издуваше в мозъка ми. Борех се, колкото можех, образът ти сияеше в съзнанието ми. Но постепенно цялата болка и усилие сякаш се изплъзваха с топлината на тялото ми, битката в мускулите... и се предадох.

Това е всичко, което мога да ти кажа, Ева — предадох се.

5.

Ева паркира взетата под наем кола на тротоара срещу къщата на Дирк, но не излезе. Дланите ѝ бяха влажни от стискането на волана и тя ги избърса в дънките си.

Тя изследва къщата на Дирк, която изглеждаше забравена и уморена на следобедното слънце. Червени люспи боя се белеха от набъбналите обшивки, разкриващи бяла мазилка. Предната градина беше буренясала, отстрани лежаха две счупени саксии. Завесите бяха дръпнати и тя си помисли, че това може да е знак, че той е вътре.

Тя усети, че ѝ се гади от нерви и очакване, изскочи от колата, прекоси улицата и измина късата пътека до входната врата. Нямаше звънец, така че почука, след това се отдръпна с отпуснати отстрани ръце. Надяваше се Дирк да е вътре; беше нетърпелива да чуе гласа му, да открие Джексън в неговото лице.

За какво ли щяха да си говорят, дали щеше да има някаква обща тема, освен тази за Джексън. Тя се опита да си спомни разходките, за които бе споменавал Дирк в писмата си, името на книгата, на която се бе наслаждавал, когато писа последния път, но информацията ѝ убягваше. Искаше ѝ се между тях да се създаде близост, нещо трайно, така че да имат причина да поддържат връзка.

Отвътре се чу движение, сякаш по пода се премести стол. Покъсно вратата бе отворена от мъж в трикотажна риза, запасана в джинси. Той беше без обувки и се виждаше, че сивите му чорапи са изтънели на пръстите.

Дъхът ѝ спря, когато откри следи от Джексън в ъгъла на носа му, линията на веждите, нюанса на очите.

— Дирк?

— Да?

— Аз съм Ева Боу. Съпругата на Джексън.

Дълбоки бръчки набраздиха челото му. Той го разтърка с ръка, сякаш се опитваше да си спомни за тази уговорка. Кожата на страните

му беше яркочервена, спукани капилляри се простираха върху лицето му като географска карта.

— Какво... какво правите тук?

— Опитах се да звънна.

Той погледна покрай нея, сякаш очакваше да види още хора.

— Идвате от Англия?

Тя кимна. Пръстите на краката ѝ се свиха в сандалите, когато му каза:

— Тръгнах преди три дни. Аз... исках да дойда в Тасмания. Да видя откъде е Джексън. Къде е израснал. Да се запозная с вас. — Тя се хвана, че дрънка прекалено много и млъкна.

Дирк се взираше в нея.

— Това е дълъг път.

— Да.

Той се отдръпна от вратата.

— Заповядайте, влезте.

Введе я в малка дневна с изгъркан зелен диван, обърнат към прозореца. На малка странична масичка стояха бутилка уиски и чаша, един телевизор работеше с изключен звук, някакво дневно шоу с наконтена водеща. На дъното на секцията беше натрупана голяма купчина с видеокасети и това по някакъв начин я успокои: Дирк беше човек, който още не бе превключил от видеокасети към дивидита, въпреки че бе имал повече от десетилетие да го направи.

— Сядайте — каза Дирк и посочи към дивана.

— Благодаря.

Той изключи телевизора и застана пред него, пригласяйки с ръка изгънатата си на слепоочията коса. После разкърши рамене. Беше едър мъж, висок и широкоплещест. Тя си представи, че някога е бил с мускулесто телосложение, но сега изглеждаше сякаш всички мускули са издишали, отпускаяки се удобно в старостта.

— Значи така. Вие сте Ева.

— Да.

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Нещо за пиене?

— Вода.

Той излезе с тежки стъпки от дневната и тя изпусна въздуха от дробовете си, които бе съдържала. Откъм кухнята се чу отваряне на

шкаф, подрънкването на чаши, бучене на кран.

Докато беше сама, Ева огледа стаята. По сивкавите стени нямаше картини, килимът на пода беше тънък. На перваза на прозореца до счупената мачта на един корабен модел беше сложен месингов барометър. Върху пращната масичка за кафе стояха няколко изсъхнали лилии в празна водна чаша и тя се запита дали не бяха тук от смъртта на Джексън.

Дирк донесе две чаши вода на поднос. Сложи ги до цветята и ръцете му се разтрепериха, когато подаде едната на Ева. Изглеждаше по-стар, отколкото си го бе представяла, по-загорял и уморен около очите.

Той остана прав, казвайки:

— Малко шокиращо е.

— Да, съжалявам. Звънях, но никой не се обади. Дори не можах да оставя съобщение. Мислех да пиша... но не бях сигурна, че писмото ще стигне до вас навреме.

— Щеше да е по-добре да изпратите гълъб — пошегува се той.
— Какво правите тук?

— Аз... — Тя заекна, внезапността на въпроса му я изненада. Тя прокара палец напред-назад по студената извивка на чашата. — С Джексън планирахме да дойдем тук заедно през есента, така че си помислих... ами, помислих си, че мога да дойда...

Ева се размърда на дивана, несигурна какво друго да каже. Очите ѝ обиколиха стаята и паднаха върху една снимка, забита с гвоздей, на стената.

— Джексън — каза тя и ѝ се зави свят от удоволствието да види неговия образ тук.

Дирк се обърна да проследи погледа ѝ.

— Сниман е на Националния ден на Австралия... беше деветнадесетгодишен.

На снимката Джексън изглеждаше невинно млад и загорял, без бръчките, които бяха започнали да се образуват около ъгълчетата на очите и устата му. Беше полуусмихнат, устните му бяха извити нагоре. Стоеше на една опърлена от слънцето ливада, облечен в синя жилетка, която го поглъщаше. Косата му беше дълга до раменете, по-дълга, отколкото тази, с която някога го бе виждала.

Ева се наведе по-близо, забелязвайки нещо друго. В дясната си ръка той държеше полуизпушена цигара, непринудената му поза подсказваше комфортност, която идва от навика. Тя нямаше представа, че някога е пушил. Почувства се странно незащитена от това, че не знае. Искаше ѝ се да попита Дирк колко време е пушил, но знаеше, че има нещо унижително във въпроса.

Тя отклони погледа си от цигарата и се фокусира върху Дирк, който казваше:

— Адски много ми липсва. — Той внимателно се отпусна в стола срещу нейния, питайки: — Какво се случи в онзи ден? Може ли да ми разкажете?

— Да. Разбира се. — Ева остави чашата с вода и склочи ръце в скута си. — Бяхме на гости на майка ми за уикенда. Тя живее на южния бряг, в Дорсет. Джексън беше станал рано, да ходи на риболов.

— За какво?

— Костур или треска — отвърна тя, доволна от въпроса. Дирк все пак е бил рибар някога. — Замяташе от едни скали... но денят беше бурен. Силен вятър, силно вълнение. Бил е пометен от една вълна. — Тя завъртя брачната халка около пръста си. — Дойдоха спасителна лодка и хеликоптер. Претърсваха целия ден...

— Той винаги е бил силен плувец.

— Температурата на водата... беше само осем-девет градуса. Той беше в зимни дрехи. Това би затруднило всекиго.

Дирк поклати глава:

— През толкова години работа на рибарска лодка не съм загубил никого. А Джексън — въздъхна той тежко — просто е ловял риба с въдица и е паднал.

— Тялото му — започна Ева, но се поколеба. Тя още чакаше потвърждение, че трупът, изхвърлен в Плимут, е идентифициран като Джексън. След няколко дни щеше да знае. Най-после. И тогава? Ако беше той, да се върне къщи, да направи някаква погребална церемония, така че тялото му, или неговите останки, да могат да бъдат погребани? Тя осъзна, че още няма смисъл да казва на Дирк, докато не разполага с факти. — Още се надяват, че тялото му ще бъде открито.

— За мен няма значение — каза той, свивайки рамене. — Океанът е добро място. Предпочитам да е в него, вместо в някакъв отвратителен ковчег в земята, където ще го ядат червеи.

Ева се замисли за това за миг и реши, че може би е прав. Може би Джексън би предпочел това. Тя допи водата си и каза:

— Поменът за Джексън беше хубав. Дойдоха много хора.

Дирк кимна.

— Имаше книга за посетителите, не я донесох... но ако искате да я прочетете, мога да ви я изпратя?

— Мило е от ваша страна, че го предлагате. — Той се пресегна към бутилката с уиски и си наля една чаша. Тя можеше да подуши острите пари, когато той я вдигна към устата си. — Тук също направихме помен.

— Така ли? — изненада се тя. — Къде?

— На Маунт Уелингтън. Недалеч от нас. — Той си наля ново питие, пресушавайки чашата.

Заболя я, че не е знаела, че не е била поканена. Би й се искало да знае кой е дошъл да го оплаче, какво е казал, дали са погребали някакви негови лични вещи, но Дирк стана и каза:

— Мисля, че трябва да изпием по едно за Джексън.

Той излезе от стаята и се върна миг по-късно с допълнителна чаша. Взе бутилката с уиски и Ева се опита да му каже, че е с кола, но той вече бе налял алкохола в нейната чаша и пълнеше своята.

— За Джексън! — вдигна тост.

Ева отпи малка глътка. Винаги бе мразила уискито и вкусът му накара стомаха ѝ да се преобърне. Задиша дълбоко през нос, докато гаденето премина, след което дискретно отмести чашата.

Докато продължаваха да говорят, Ева гледеше въздействието на алкохола върху Дирк. С всяка глътка той ставаше все по-сърдечен.

— Спомням си как Джексън се гмурна за първия си морски охлюв — каза Дирк, оставяйки чашата с уиски на коляното си. — Не е бил повече от осем-деветгодишен, когато се гмурна право до онази плитка издатина. Те бяха там — всички охлюви, строени в редица; той си намери остър камък и откърти най-големия от тях от скалата. Дойде ухилен, държеше го във въздуха като трофей. Беше прекалено развълнуван, за да спре да се гмурка, така че го пхна в джоба на плувките си и продължи... Виждали ли сте някога морски охлюв? — попита Дирк.

Тя поклати глава.

— Големи са колкото ръка, черупка от едната страна и тъмно жиливо месо от другата. Когато Джексън свърши, изтича на брега да покаже на Сол и на мен, опитвайки се да извади онзи охлюв от джоба си. Но той се беше впил в бедрото му толкова здраво, че нямаше никакъв шанс да го отскубне от себе си. Реших да го поизплаша, като му казах, че охлювът трябва да е цял месец извън солената вода, за да отпусне хватката си. Да бяхте видели само малкото му лице! Разбира се, накрая охлювът го пусна. Но остави белег, който трая цяло лято. Все го дразнехме, че това е следа от целувка — каза той и лицето му се сбръчка в усмивка.

Дирк продължаваше да говори и говори, очите му се оцъклиха и тя го хвана, че започва да заваля думите, но въпреки това слушаше внимателно. Дори когато заради уискито той обърка имената на синовете си и каза, че нейният Сол винаги е бил пътешественикът, а Джексън — тасманийското момче, тя не го прекъсна. Не би направила нищо, за да спре словесния поток, защото беше доволна да слуша думите на някой, който е обичал Джексън толкова силно, колкото нея.

— Близки ли бяха Джексън и Сол? — попита тя.

— Много, като двете части на мида. Правеха всичко заедно. Бяха едно неуморно малко дуо. Ставаха рано и скачаха от вълнолома на Уотълбуун да търсят изгубени риболовни кукички, продаваха ги на туристите и така си изкарваха допълнително джобни.

— Но от известно време не са били близки?

Той поклати рязко глава.

— Сол още ли живее в Тасмания?

— Да. Работи в университета в Хобарт. Над някакъв голям проект върху главоноги. — Той отпи глътка уиски и тя го видя да трепва, слагайки ръка върху корема си.

— Хобарт. Там ли живее?

— Не, не. Премести се на остров Уотълбуун. Построй си къща на Шоул бей.

Ева наклони глава.

— Там, където на времето сте имали барака?

— Да, красиво място. — Той добави тихо: — Но с прекалено лоши спомени за мен.

— Бих искала да се запозная със Сол.

Изражението на Дирк стана предпазливо.

— Защо?

— Бил е брат на Джексън.

— Ами, не мисля, че той ще гори от желание.

— Това е важно за мен.

Той я погледна внимателно.

— Съжалявам, Ева, но мисля, че е по-добре да забравите за идеята. — След което надигна чашата и пресуши уискито.

* * *

Джексън ѝ беше споменавал, че баща му обича да пие, но не беше казвал изрично, че е алкохолик. А той беше; тя можеше да го види по зачервената кожа, спуканите вени по лицето и начинът, по който пръстите му стискаха чашата. Засегна я, че Джексън е пропуснал тази информация, сякаш не ѝ е вярвал достатъчно, за да ѝ покаже тъмните кътчета от живота на своето семейство.

Тя се запита как ли би се почувствал сега, ако можеше да види баща си как се напива, след като Ева е пропътувала хиляди километри да се срещне с него. Тих гняв заклокочи в нея, когато си помисли за многото позвънявания, останали без отговор, за поканата, която му бе изпратила за помена... и на която той не бе реагирал.

Почувства го като лична обида към Джексън и преди да успее да се възпре, вече произнасяше:

— Не дойдохте на сватбата ни.

Дирк сви рамене.

— Англия е далече. Много пари. — Той си наля още уиски, гърлото на бутилката издрънча срещу чашата; той я разклати, след което отпи. Това третата или четвъртата беше, откак беше дошла?

— Не ви ли интересуваше за кого ще се ожени синът ви? — притисна тя Дирк, искайки да разбере причината за отсъствието му.

— Знаете ли какво? — каза той и в тона му имаше нещо, което не ѝ хареса, някаква разпуснатост, сякаш онова, което бе съдържал, започваше да се разкрива. — Не ме интересуваше. Защото не исках да се жени за вас.

Очите ѝ се разшириха.

— Мислех, че напълно се е побъркал! И му го казах. — Той поклати глава. — Вие двамата изобщо не биваше да се жените.

Тя се почувства така, сякаш всичият въздух е бил изкаран от дробовете ѝ.

— Какво?

Дирк прокара ръка по лицето си, издишайки шумно. След това стана на крака и прекоси стаята несигурно. Подпря се на перваза на прозореца и погледна към улицата.

— Дирк? Защо казвате това?

Той сви рамене.

— Никога нямаше да го видя отново. Той нямаше да се прибере вкъщи, при положение че беше женен. Това е всичко.

Сълзи опариха гърлото ѝ.

Когато Дирк се обърна, изражението му беше омекнало и тя си помисли, че ще се извини. Но тогава той каза:

— Чуйте, Ева, виждам, че сте обичали Джексън. Съжалявам за това, което преживявате. Наистина. Но момчето ми е мъртво. И това, че сте тук, не подобрява ни най-малко нещата. Затова смятам, че ще е най-добре, ако сега си тръгнете, разбирате ли?

6.

Възел от гняв се стегна в стомаха на Ева, когато си спомни думите на Дирк: „*Вие двамата изобщо не биваше да се жените*“. Тя продължи да си повтаря, че това са пиянски приказки или може би се дължат на мъката му, но забележката я остави объркана.

Сега бе още по-твърдо решена да намери Сол. Докато стоеше, подпряла лакти на перилата на ферибота, наблюдавайки как остров Уотълбуун идва на фокус, тя се запита как би се почувствал Джексън, ако знаеше, че тя идва тук да се срещне с брат му, с когото не е говорил повече от четири години. Няколкото пъти, в които Джексън бе споменал името на Сол, лицето му потъмняваше, сякаш предателството на Сол още имаше силата да го наранява.

Островът се разкри постепенно; първо гористите морски скали, издигащи се в далечината, след това зелените извивки на хълмовете. Джексън бе говорил за летата, прекарани тук, с чувство на носталгия, сякаш островът беше скъп, но същевременно загубен за него — място, на което не можеше да се върне никога.

Тя извади от джоба си безплатната посетителска карта, която бе взела от пристанището на ферибота, и я разгъна; краищата ѝ запърхаха под бриза. Картата показваше път, който се простираше през петдесетте километра дължина на острова, и от него се разклоняваха неасфалтирани пътеки и шосета, водещи към усамотени протоци и заливи. От легендата стана ясно, че има кръчма, две кафенета, лекарски кабинет, бакалия и културен център. Повечето символи обозначаваха места за спускане на лодки, за сърфиране, райони за къмпинг и туристически пътеки.

Тя откри Шоул бей в югоизточния ъгъл на острова. Макар да не знаеше адреса на Сол, при положение че постоянните жители бяха само петстотин, все някой трябваше да знаеше коя къща е неговата.

Прекосяването отне само двадесет и пет минути, но докато фериботът влезе в дока, Ева имаше чувството, че е пристигнала на края на света. Малката тълпа пасажери се върна към колите си. Чу се

палене на двигатели и колите се понесоха напред след спускането на рампата на ферибота.

Точно зад дока се четеше написан на ръка надпис:

МОЛЯ СВАЛЕТЕ ЧАСОВНИЦИТЕ И БАТЕРИИТЕ НА
МОБИЛНИТЕ СИ ТЕЛЕФОНИ. СЕГА СТЕ НА ОСТРОВ
УОТЪЛБУУН.

Пътят не беше натоварен — само няколко каравани или камиони, движещи се в обратната посока, със сърфове и велосипеди, пристегнати с ремъци на покривите. Тя шофираше със смъкнати стъкла, вдъхвайки миризмата на нагрятата от слънцето трева и соления бриз, който влизаше в купето. Видя двама туристи, които стояха пред една плитка лагуна, с увесени на врата бинокли, а от другата им страна се носеха бавно черни лебеди.

Ева стигна до универсалния магазин и влезе вътре. Беше обикновена постройка с коркова дъска за съобщения на външната стена, изпълнена с ръкописни реклами за продажба на корабни ремаркета, ваканционни къщи под наем и две австралийски овчарски кутрета, които си търсят дом.

Вратата беше отворена, подпряна от избелял знак за сладолед, а вътре ниска, набита жена с жълта коса бе подпряла ръце на тезгяха и се усмихваше.

— Здравейте. Как сте?

— Питам се дали можете да ми помогнете. Търся къщата на Сол Боу на Шоул бей.

— Ами, лесно е. Това е единствената къща в залива. Като тръгнете по този път, който води на юг, трябва да вървите пет минути. Минавате покрай една ферма за ягоди отдясно, след което вземате пътя направо. Той ще ви изведе точно до залива.

— Страхотно...

— Но сега няма да го заварите там. Видях го да спуска лодката преди няколко часа. — Жената заобиколи тезгяха и отиде до отворената врата на магазина, откъдето надникна навън. — Камионът му още е тук — каза тя, кимайки към групата превозни средства, паркирани на дълъг дървен кей. — Ако искате, може да го изчакате вътре. Приливът тъкмо се обърна, така че той скоро ще дойде. — Жената погледна косо към Ева. — Отдавна ли познавате Сол?

Ева предположи, че това е магазин, където заедно със стоките се продават и слухове.

— Познавах брат му.

— Брат му? — Веждите на жената се вдигнаха нагоре. — По дяволите. Не съм подозирала, че Сам има брат.

Кеят беше построен върху дебели дървени подпори и няколко рибарски лодки стояха на котва отстрани. Ева седеше в колата от няколко минути, но дори със смъкнати стъкла беше прекалено горещо да се издържи дълго.

След малко тя излезе от купето, прекоси паркинга и тръгна към белия пясъчен бряг, осеян с късчета изсъхнали водорасли. Следобедът бе ясен и тих, в топлия въздух витаеше мирис на риба. Тя събу джапанките си и нагази във водата. Усети приятна прохлада около глезените и остана известно време в плитчината.

Докато гледаше надолу към плискащите се около краката ѝ вълни, се опита да не мисли за тялото, изхвърлено в Плимут, което сега лежеше в залата за аутопсии, чакащо да бъде идентифицирано.

От време навреме до нея се приближаваха лодки и хората излизаха да разтоварят улова си, но никой от мъжете не беше достатъчно млад, за да е Сол.

Тя си спомни как лежеше до Джексън една сутрин, проследявайки косъмчета по гърдния му кош с пръсти, когато помоли:

— Разкажи ми за брат си.

Беше уловила промяната в ритъма на дишането му, когато ѝ отговори:

— Няма нищо за разказване.

Очите му потъмняха и той се отдръпна от нея, ставайки от леглото.

— Джексън?

Той се беше заковал на място. Когато заговори, в тона му имаше мрачни нотки:

— Човек, на когото не можеш да вярваш. Лъжец. Това е всичко, което ти е нужно да знаеш.

Имаше и други разговори за Сол, включително един, при който тя успя да го накара да ѝ каже защо не са разменяли дума от четири

години. Но след известно време спря да споменава името на Сол, защото мразеше да вижда как лицето на Джексън помръква от болка.

Замаяна от горещината, или може би от остатъчните ефекти от пътуването, Ева тръгна по топлия пясък да търси сянка. Телефонът в джоба ѝ звънна и тя го извади, присвивайки очи на слънцето. Прочете на дисплея името на майка си и замръзна. Сигурно се обаждаше с новини за тялото на Джексън.

Тя стоеше там, мигайки срещу телефона, с препускащо сърце. Не беше сигурна, че иска тези новини, че иска да живее с абсолютната окончателност на това.

Накрая все пак отговори, притискайки телефона към ухото си.

— Той ли е?

Чу майка ѝ да си поема рязко дъх.

— Съжалявам, скъпа. Не е бил Джексън. Тялото не е неговото.

Тя примига.

Майка ѝ говореше нещо за резултатите, които дошли през нощта, и че видяла проблясващата лампичка на телефонния секретар, когато се събудила.

Ева мълчеше, опитвайки се да осмисли казаното.

— Съжалявам. Не трябваше да ти съобщавам нищо, преди да съм сигурна. Просто не исках да чуеш по новините нещо толкова ужасно.

— На кого е било?

— Кое?

— Тялото. На кого е?

— О! Да. На един мъж от Уърдинг. Четиридесет и петгодишен. Скочил от мост преди шест седмици.

Ева преглътна. Запита се как ли се чувства съпругата му в момента. Дали щеше да изпита някакво чувство на завършеност сега, когато имаше тяло, което да бъде погребано? Може би тя самата би се чувствала по този начин. А може би това, което Дирк беше казал, беше правилно: по-добре тялото на Джексън да си останеше в морето.

— Ева? Там ли си?

Слънцето сипеше жар върху главата ѝ и тя се почувства изтощена, разбита от емоциите си. Устата ѝ беше суха и сега, като си помисли, не можа да си спомни дали е пила нещо днес. Навлажни устни, опитвайки се да преглътне.

— Скъпа? Говори с мен, моля те.

— Тук съм — произнесе тя слабо и в стомаха ѝ се надигна чувство на гадене. Вдигна поглед, опитвайки да се фокусира върху нещо. Към кея се носеше една синя лодка.

Взря се в нея немигащо. След това от устните ѝ се откъсна странен звук.

На борда ѝ имаше мъж, който толкова много приличаше на Джексън, че за миг Ева помисли, че е той.

— Ева? Ева? — повтаряше майка ѝ с нарастваща паника.

Но Ева не слушаше. Тя пристъпи напред, присвивайки очи.

Начинът, по който той стоеше, с една ръка в джоба, е отпуснати рамене, беше точно като Джексън. Тъмната коса се къдреше над ушите му, беше облечен в сива тениска и шорти, а очите му бяха скрити зад тъмни очила.

Сол, помисли си тя. Това трябва да е Сол.

В лодката имаше още един мъж, гол до кръста и жилав, който скочи на кея и затича към паркираните коли. После се метна в един камион и обърна прикачения колесар за лодки надолу към рампата.

— Ева? Там ли си още? — казваше майка ѝ. — Моля те, Ева, плашиш ме.

— Трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно.

След като лодката бе измъкната от водата, Сол избута слънчевите очила върху главата си и се ръкува с другия мъж. После измъкна голяма хладилна чанта от лодката и тръгна надолу по плажа в нейната посока. Спря на един пункт за изкормване на риба и остави чантата. Намираше се само на двадесет стъпки от нея.

Тя не помръдна; чувстваше краката си слаби и се опитваше да регулира дишането си.

От хладилната кутия той извади за опашките две сребристи риби и ги сложи на плота. Измъкна нож от джоба си и направи разрези през бледите им кореми, после изгреба вътрешностите им с пръсти. Изчисти още три риби и няколко сепии. Ева беше свикнала с гледката на кръв и въпреки това хладнокръвното движение на ръцете му през вътрешностите им я накара да се почувства неловко.

Понечи да се обърне, но в този момент Сол вдигна глава.

Устните ѝ се отвориха от изненада. Очите му нямаха нищо общо с тези на Джексън. Бяха тъмни и горещи, а не като бледосините ириси на Джексън, които тя винаги бе харесвала.

— Вие сте Сол — хвана се тя, че произнася. Пристъпи напред. — Аз съм Ева, съпругата на Джексън.

Той я гледаше втренчено, тъмният му поглед се закова върху лицето ѝ. В изражението му не се четеше топлина. После той се наведе и измъкна друга риба от хладилната чанта, стовари я на плота с плясък и продължи работата си.

— За риба ли сте били? — попита тя нелепо.

— Да.

— Много ли хванахте?

— Достатъчно.

Тя усети как се изпотява под роклята. Пое си дълбоко дъх.

— Надявах се, че можем да поговорим.

— О, нима?

— За Джексън.

Той я погледна с крайчеца на очите си. Не каза нищо.

— Идвам отдалече.

Той въздъхна и остави ножа.

— Вижете, не искам да съм груб, но с Джексън отдавна не си говорим.

— Знам — каза тя, без да успее да скрие гнева в гласа си. — Просто исках да се запозная с вас. Вие сте му брат.

Той я погледна право в очите, но не отговори.

— Мислех си, че може да искате да научите за живота му в Лондон. Да разберете какво е правил, откакто за последен път сте го виждали.

— Значи сте мислили грешно.

Тя поклати глава слисано. Слънцето сипеше жар отгоре и тя почувства тялото си прекалено горещо. Трябваше да си тръгне веднага, да се върне в колата и да надуе климатика. Но беше прекалено ядосана, за да се въздържи да произнесе:

— Той ви е бил брат. И е мъртъв. Този разговор ли е единственото, което той заслужава, според вас?

Искаше да го направи свидетел на ужаса от удавянето на Джексън, да го накара да стои като нея на онова брулено от вятъра

крайбрежие, както тя бе стояла, наблюдавайки спасителната лодка, правеща празни кръгове във водата, да гледа хеликоптера, порещ леденото небе.

Когато Сол не каза нищо, под клепките ѝ запариха сълзи. Тя нямаше да плаче пред този мъж, затова се обърна и се отдалечи бързо. Сърцето ѝ препускаше и тя се хвана, че се мъчи да сдържи дъха си. Сякаш в ъгълчетата на зрителното ѝ поле започнаха да се събират облаци и краката ѝ омекнаха.

В този миг чу глас и той толкова много приличаше на гласа на Джексън, че ѝ се искаше да се обърне, да го види на плажа как я вика. Но гласът беше далече и когато се обърна да го последва, тялото ѝ внезапно олекна и се отпусна, но тя не се обръщаше, тя припаднаше.

Сол седеше с ръце, подпрени на голите си колене. С размазани по пръстите петна от рибешка кръв и с черно под ноктите от мастило на сепия. Той потропваше с подметки по линолеума на пода, докато чакаше.

Медицинският център беше стерилен и бял, и го караше да се чувства нелепо във външните си дрехи. Беше сигурен, че от него още се разнася миризма на риба. Той свали слънчевите очила от главата си, избърса солта от стъклата с края на тениската си, после ги остави в скута си, като притеснено разтваряше и затваряше ръце.

На стената отпред висеше постер за алкохолизма с рисунка на черен дроб, изобразен като тиктакаща бомба. Той се размърда на пластмасовата седалка, извивайки се да види часовника.

Ева беше в лекарския кабинет от двадесет и пет минути. Той си помисли за рибата, която беше оставил в пункта за чистене под късното следобедно слънце. Чайките сигурно ги бяха изкълвали досега. Имаше още в хладилната кутия, но не си спомняше дали не е оставил капака ѝ отворен. Ако беше, нямаше да издържат дълго, преди да се развалят. Мразеше да прахосва риба. Адски много му се искаше докторът да побърза.

Опита се да сдържи гнева си заради прекъсването на деня му, но мислите му отново се върнаха към Ева: начинът, по който вдигна брадичката си, когато му говореше, замазващия сричките английски акцент, разширяването на ноздрите, преди да си тръгне, размахвайки

ръце покрай тялото. А след това беше залитнала. Ръката ѝ се вдигна, сякаш търсеше нещо, за което да се хване.

А той просто беше стоял на място, гледайки я как припада.

Стана му гадно. Заради това, че я е разстроил. Но какво друго можеше да каже? Не я искаше тук. Не искаше да бъде замесван. Сол самият едва се държеше. А сега тя бе дошла, разкривайки мъката си, и той не знаеше какво да прави.

Вратата се отвори и Ева излезе. Изглеждаше толкова малка с късата си рошава коса и широки лешникови очи. Тя отиде право на касата и плати.

Той я последва навън.

— Е, какво каза докторът? — Веднага съжали за небрежността, с която бе задал въпроса.

Лицето на Ева беше бледо и ръцете ѝ висяха отпуснато отстрани. Изглеждаше съсипана.

Гласът ѝ прозвуча като шепот:

— Бременна съм.

7.

Беше бременна от десет седмици. Вдовица от десет седмици.

Умът ѝ се върна назад към всички признаци, които беше пропуснала: гаденето, за което си мислеше, че е реакция на скръб; изтощението, което отдаваше на дългия полет; липсата на месечен цикъл, която дори не бе регистрирала в мъглата на загубата си. Спомни си вечерта преди смъртта на Джексън, когато той се бе обърнал към нея върху тясното легло в стаята от детството ѝ. Бе притиснал тяло в нейните извивки и се бяха любили с мълчалива интензивност.

Ева чувстваше чимовете трева и изпъкналостите на пътя, разтърсващи гръбнака ѝ, докато Сол я караше към колата ѝ. Никой от тях не говореше. Тя се държеше отстрани на седалката на пикапа, като внимаваше да не доближи случайно ръцете си до стомаха.

Сол изключи двигателя.

Тя вдигна поглед, изненадана, че вече са до кея. Слънцето се спускаше в морето, топлината се оттичаше от деня.

— Аз съм акушерка — каза тя тихо. — Дори не знаех, че съм бременна, а съм акушерка.

Сол не каза нищо.

Ръцете ѝ се вдигнаха на челото, когато произнесе:

— Аз... просто не мога да повярвам.

— Всичко ще се оправи — каза Сол и тя долови несигурност в гласа му.

Те наистина не се познаваха един друг, но въпреки това той бе единственият човек, освен доктора, който знаеше, че е бременна.

След миг Сол попита:

— Къде сте отседнали?

— Ще си намеря хотел.

— На Уотълбуун? Тук няма такива.

— Тогава ще се върна на континента.

Той погледна часовника на таблото и въздъхна.

— Последният кораб е заминал преди четвърт час.

Тя не беше способна да мисли за този проблем; онзи вътре в нея поглъщаше всичките ѝ мисли.

Той взе мобилния си телефон от таблото и излезе от пикапа, затваряйки вратата. Тя го гледаше през предното стъкло как се обажда на някого, крачи напред-назад, докато говори по телефона.

Ева не помръдна. Спомни си нощта, която с Джексън бяха прекарали в един хотел „V&V“ в Уелс. Бяха си взели душ, от мокрите им тела се виеше пара. Джексън бе прокарал сапуна по корема ѝ, казвайки ѝ колко много иска да има деца от нея. *Две*, беше казал той. *Две момиченца*.

Имаше някаква странна, невероятна ирония в това как докато Джексън е бил дърпан надолу към смъртта си от ледените вълни, в нея се е зараждал нов живот.

Беше се пренесла далече назад в мислите си, когато вратата на камиона се отвори и Сол каза:

— Уредих къде да отседнете. Има една барака надолу от къщата ми, където можете да нощувате. Собственикът е извън града. Ще ви докарам колата сутринта.

— Добре. — Тя не знаеше дали иска това, но нямаше други опции.

Извади чантата си от наетата кола, докато Сол закрачи към плажа, за да вземе хладилната чанта, която беше оставил там.

Камионът се разклати, когато той я пусна в багажника. После влезе в кабината и запали двигателя.

Сол превключи на по-ниска скорост, когато зави към залива. Видя, че Ева се държи за дръжките, докато подскача по шосето. Вечерното слънце хвърляше коси лъчи през дебелия клон на каучуковите дървета. Помисли си, че би трябвало сега да е в Дюнбек, имаше среща с двама приятели на барбекю. Рибата щеше да е от него. Трябваше да им се обади, да им каже, че няма да стане.

— Пристигнахме — каза той, дръпвайки ръчната спирачка в края на пътя. Излезе от колата и тръгна през едно сечище в гората към плажа.

Бараката беше сгушена в пясъка, на хвърлей от водата. Беше тук от момчешките му години и той се опитваше да не мисли кой е живял

тук. Настоящият собственик, Джо, я беше постегнал малко преди няколко години, след като голяма снежна буря почти я бе заровила в пясъка. Джо я изрови, смени прозорците, направи веранда отпред — идеална човек да седне да изпие няколко бири в летните вечери.

Той се качи на верандата и измъкна ключа изпод купчина камъчета. Отключи и влезе, удари го миризма на плесен и мокра сол. Той вдигна щорите и отвори двата прозореца да влезе бриза. Надяваше се, че Ева не е прекалено капризна, тъй като бараката не беше в най-прекрасно състояние. Но когато се огледа, видя, че Ева стои на верандата и се взира в морето.

Той извади някои от разхвърляните боклуци в дневната: платнени столове, грил, преграда срещу вятъра, и сложи това на верандата, за да освободи място вътре.

— Най-необходимото — каза ѝ той, — но в задната стая има легло, а диванът също се разгъва. Има и душ — външен, но тече топла вода. Само ще трябва да включи газта.

Той отиде отзад до газовата бутилка и установи със задоволство, че всичко е свързано. Провери също душа и намери голям паяк ловец, който седеше в подушовото корито, заедно с купчина листа и пясък.

— Съжалявам, приятел — каза Сол, взе паяка и го изхвърли на плажа.

Връщайки се в бараката, пусна крана на чешмата и установи, че резервоарът за вода също е наред. Предложи да донесе храна от къщата си, но Ева каза, че няма нужда и той остана с впечатлението, че тя иска да остане сама.

— Ще дойда сутринта. Ще ви откарам с камиона до колата ви.

— Благодаря.

— Ако имате нужда от нещо, аз живея ей там. — Той посочи към другия край на залива.

След това каза довиждане и слезе от верандата, облекчен, че най-после ще се прибере къщи. В този момент си спомни, че не е проверил дали има някакви чаршафи. Обърна се назад и видя, че Ева е седнала на дивана, обхванала глава в ръцете си.

Когато Дирк беше казал на Сол, че е знаел за студения следобед, когато се е състояла панихидата за Джексън, Сол се беше отпуснал в креслото шокиран. Веднага беше казал, че не иска да има нищо общо с това, че не иска дори да се запознае с Ева.

А ето я сега тук.

Той видя, че раменете ѝ започнаха да се тресат, когато сълзите потекоха. Направи една крачка към бараката, после се поколеба. Нещо му подсказваше, че е по-добре да не се намесва. Така че наведе глава и продължи.

По-късно същата вечер Ева успя да заспи, но се събуди само след няколко часа, дишайки задъхано в тъмнината. Объркана, тя се опита да се освободи от завивките, кожата ѝ беше мокра от пот. Пресегна се за ключа на лампата, но китката ѝ докосна нещо твърдо и се чу силен звук на счупено стъкло.

Най-после намери лампата. Една чаша се беше разбила, по дъските на пода се бяха събрали локвички вода. В първия момент тя не можа да осъзнае къде се намира. Погледът ѝ се стрелна наоколо, после се спря върху голямо огледало в рамка от плавей в края на леглото. В него се отразяваше жена с призрачно бледа кожа, очите ѝ бяха хлътнали, лицето — изпито.

Тогава си спомни: беше в Тасмания.

Джексън беше мъртъв.

Тя носеше неговото дете.

Облегна се на вратата на спалнята и почувства студа на дървото през тениската си, борейки се със сълзите.

Тишината в бараката я обгърна, чуваше се само тихата вода в залива. Нещо в близкото безмълвие ѝ се стори неправилно, задушавашо. Челюстта ѝ се стегна, когато се напегна да долови някакъв звук. Какъвто и да е.

Паниката накара кожата ѝ да настръхне, когато осъзна за какво се ослушва: за дишането на Джексън.

Очакваше да чуе спокойното поемане на въздух и издишането му, което беше ритъмът, с който заспиваше всяка нощ. Отсъствието му я изпълни със съкрушителна самота. Тя обви ръце около тялото си, чувайки глухото туптене на собствения си пулс. Но това не ѝ донесе успокоение, така че прекоси стаята и започна да рови в куфара си, изваждайки една червена карирана риза.

Беше любимата на Джексън, онази, в която се преобличаше, когато се прибереше вкъщи от работа — навиваше ръкавите и

оставяше яката широко отворена. Толкова я обичаше, че нямаше нищо против дето липсват две копчета, или че яката е започнала да се разръфва.

Тя я облече сега, издърпа плата към тялото си и взе телефона си.

Възнамеряваше да звънне на майка си. Искаше да чуе познатия ѝ глас точно сега; в Англия беше предобед и майка ѝ трябваше да си е вкъщи, може би гладеше при включено радио или слагаше нещо за обяд в уреда за бавно готвене. Но в този момент Ева си представи как казва: „бременна съм“ — и осъзна, че не е готова да проведе този разговор. Още не.

Тя отиде да си вземе одеялото и излезе на верандата. Въздухът беше студен, изпълнен с дъх на сол и слаба нотка на дърво. Нямаше никакви светлини, освен звездите, а тъмнината беше смущаваща. Поглеждайки към края на залива, където живееше Сол, тя усети как я пронизва тръпка на безпокойство. Той беше единственият, който знаеше, че тя е тук, един човек — беше ѝ казал Джексън — на когото не може да се вярва. Искаше ѝ се да не бе оставяла колата си на кея; щеше да се чувства по-сигурно, ако знаеше, че може да си тръгне.

Тя се отпусна в платнения стол на верандата, седалката беше влажна от роса. Звукът на мобилния ѝ телефон я накара да подскочи, екранът просветваше като сирена в тъмнината.

— Ало?

Чу се звукът от свързване в другия край, далечна линия. Но никакъв глас.

— Ало? Ева е на телефона.

Тя чакаше, чуваше се единствено плисъкът на залива зад нея.

— Ало? — повтори тя. — Съжалявам, не мога да чуя нищо. Ало? Мълчание.

Тогава последва лек шум и тя бе почти сигурна, че някой отсреща си поема дъх.

Миг по-късно линията прекъсна.

Ева се взря в телефона в ръката си. Дисплеят показваше, че е било международно повикване, но нямаше номер. Тя почака, надявайки се, че човекът, който е звънял, ще опита пак. Отчаяно ѝ се искаше да чуе познат глас от дома, някой, който да ѝ напомни, че не е сама.

Но никой не телефонира. Тя придърпа коленете към брадичката си и дръпна дългите ръкави на ризата на Джексън надолу. Зарови лице в разтворената яка и вдъхна, опитвайки се да извлече аромата му от плата.

Но такъв нямаше.

* * *

Неясната утринна светлина събуди Ева и тя отвори очи към блещукащия залив. Усещаше дрехите си влажни и вратът я болеше. Завъртя глава наляво-надясно, за да отпусне мускулите на раменете си. Одеялото се беше плъзнало на пода и тя видя, че ръцете ѝ са отпуснати върху корема ѝ.

Дръпна ги бързо и ги подпря отстрани на стола. Остана да седи така известно време.

След това много бавно върна ръцете си върху стомаха, плъзгайки ги под ризата. Пръстите ѝ се движеха в бавен кръг по топлата кожа на корема ѝ. Беше малка, но се усещаше: изпъкналостта на бебе.

Бебето на Джексън.

Тя осъзна, че част от Джексън продължаваше да е тук, още жива; беше оставил парченце от себе си, което Ева да отгледа. Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в тиха усмивка, когато си представи, че Джексън я наблюдава как седи тук и гледа към залива, а тяхното бебе расте в корема ѝ.

Продължи да седи още известно време на верандата, оставяйки мислите си да се реят около идеята за детето им. Накрая влезе в бараката, облече чифт къси панталони и жилетка, и стегна чантата си. Направи си чаша разтворимо кафе и седна на края на верандата да го изпие, чудейки се кога Сол ще дойде за нея. Загледана към другия край на залива, можеше лесно да различи неговата къща. Високи дървета се катереха по каменист хълм, а най-отгоре се виждаше наклонът на покрив.

Погледът ѝ мина по залива, който блестеше под изгряващото слънце. Там, където свършваше водата, имаше тъмни, голи скали, а зад тях контурите на Тасмания изглеждаха като бледоморави сенки в далечината.

В края на зрителното си поле тя забеляза някой долу на брега. Заслони с ръка очите си и видя Сол да надява чифт плавници. Той се потопи във водата и се понесе напред с мощни махове на ръцете и краката. Стигна до средата на залива. После спря и се показа на повърхността, разперил ръце встрани.

След една-две минути се гмурна плавно и морето около него се затвори и изглади, сякаш никога не е бил там.

Ева чакаше.

Времето минаваше бавно.

Тя знаеше, че той ще се покаже, но въпреки всичко усещаше как пулсът ѝ забързва.

Двадесет секунди. Тридесет, може би?

Тя усети пулса си в гърлото и студеният Атлантически океан нахлу в мислите ѝ. Проблясването на оранжева лодка. Бученето на хеликоптер в небето.

Устата ѝ пресъхна, докато чакаше, погледът ѝ остана закован в точката, където той се беше гмурнал. Трябваше вече да излезе. Знаеше, че трябва. Въпреки това сърцето ѝ се блъскаше в клетката на ребрата ѝ.

Без да мисли, тя внезапно скочи от кея и затича към водата. С всяка стъпка се връщаше обратно на онзи бряг в Дорсет със стелещи се облаци пясък и с дивия, сив морски пейзаж, в който Джексън го нямаше.

Ева спря задъхана. Слънцето се отразяваше от водата, карайки я да присвива очи, докато сканираше залива за Сол. Но той беше гладък като огледало; нямаше и една вълничка.

Под мишниците ѝ изби пот. Запита се дали може да преплува достатъчно дългото разстояние, за да стигне до него? Или щеше да е по-добре да извика за помощ? Щеше ли някой да чуе?

В съзнанието ѝ нахлуха още образи: полицаи, говорещ по радиостанция; тълпа от хора, които чакат; спасителна лодка, претърсваща бурното море.

В този момент се появи движение в средата на залива и Сол се показа на повърхността. Тя си представи как водата се стича по лицето му, докато отваря уста, за да си поеме въздух.

Отстъпи назад, напрежението в мускулите ѝ изпрати тръпки по тялото и накара коленете ѝ да омекнат. Тя зачака вълната на

облекчение да я изпълни, но не стана нищо такова. Защото единственото, което си мислеше, беше: *това не е Джексън*.

Когато Сол нагази в плитчината, завари Ева да стои на брега, изражението ѝ беше напрегнато. Той пусна долу маската и плавниците си, и избърса солената вода от лицето си.

— Наред ли е всичко?

Тя кимна бързо. Пое си дъх, после попита:

— Приятно за гмуркане, а?

— Гладко като стъкло.

Тя огледа дължината на залива.

— Спокойно е тук.

— Да, до такава степен, че често на човек започва да му се струва странно, когато види да минава рибарска лодка или каяк. Това е всичко.

Последва мълчание. Една чайка се рееше отгоре, белите ѝ крила бяха огрени от светлина. И двамата я гледаха как се отдалечава от тях, спускайки се ниско към водата.

Сол се размърда.

— Удобно ли ви беше в бараката?

— Да. Много удобно — отвърна тя.

— Хубаво.

— Благодаря, че го уредихте.

— Няма проблем.

Любезният разговор беше като гипсова отливка около деликатните кости на онова, за което и двамата се страхуваха да говорят: Джексън.

— Мога да ви откарам до колата ви след малко.

Тя кимна.

— Благодаря.

— Къде отивате след това?

— В Хобарт, предполагам. Може би ще се опитам да се свържа с някои от старите приятели на Джексън. Ще се оправя — каза тя с храбра усмивка, която не стигна до очите ѝ.

Сол си я представи как ще ходи насам-натам из Хобарт, ще разпитва за Джексън... и разбра, че идеята не е добра.

Цялото напрежение, изчезнало при гмуркането, започна да се връща в тялото му, стягайки слепоочията и основата на челюстта му.

Той погледна към бараката, прехвърляйки една идея през ума си. Тук, на Уотълбуун, едва ли някой помнеше Джексън, тъй като не се беше вясвал от времето, когато беше петнадесетгодишен. Но в Хобарт имаше хора, които знаеха.

След малко Сол произнесе:

— Бараката ще е свободна още известно време. Ако искате, можете да останете.

* * *

Веднъж ме попита защо сме се скарали със Сол и аз ти казах.

Но това беше само половината от истината.

Аз се бръснях тогава и внимателно разнесох пияната по брадата си, докато обмислях отговора. Трябваше да го направя правилно.

Беше рожденият ми ден, започнах аз, и усетих как сърцето ми започва да бие силно. Щях да правя барбекю долу на скалата, близо до мястото, където живеех. Не бях организиран много такива неща, но тази година исках, защото имаше... едно момиче. Кое то смятах за специално. Исках да я запозная с приятелите си.

Прокарах бръснача по бузата си, изтегляйки устните си настрана, за да държа кожата опъната, когато ти казах:

— Сол се появи късно — освен това пиян — но бях толкова доволен, че е дошъл. Прегърнах го през раменете и го поведох към барбекюто, където стоеше гаджетото ми.

Преди той да е произнесъл и дума знаех, че ще разиграе театър за нея. Виждах го от начина, по който я гледаше.

— Наистина ли? — попита ти внимателно, гледайки отражението ми в огледалото.

Засмях се мрачно.

— Не можеш да направя нищо. Той винаги трябваше да получи момичето. Видях го с нея по-късно същата вечер. Точно пред мен — сякаш изобщо не му пукаше. Сякаш искаше да видя.

— Съжалявам.

Аз свих рамене. Опитах се да придам ведрост на гласа си.

— Може да е било за добро. Сол продължи да се вижда с нея, така че аз се изнесох от Тасмания за няколко месеца.

— Тогава ли замина за Южна Америка?

— Да. Пропътувах Чили и Перу, след това прекосих Бразилия. Карах сърф, бродих из планините, работих в пътното строителство, купих си мотоциклет в Бразилия. Беше хубаво време — правех хубави неща.

— А когато се върна?

— Със Сол живееха заедно на север. Аз останах долу на юг. Не се виждахме.

— Още ли са заедно?

— Не. Вече не.

— И не можеш да му простиш?

Оставих самобръсначката и стиснах ръба на мивката, навеждайки глава.

— Той е лъжец. Не мога да му вярвам.

Ти прекоси банята и сложи длан между плешките ми, като ме галеше успокоително. Имах чувството, че стигаши някъде дълбоко вътре в мен, облекчавайки ме там, където дори не съм знаел, че продължава да боли.

Вдигнах очи и погледите ни се срещнаха в огледалото.

— Мислиш ли, че хората могат да се променят, Ева. Смяташ ли, че е възможно?

Мисля, че интензивността на въпроса ми те стресна, защото ти отпусна глава и каза:

— Да. Хората могат да се променят.

Само че това, което ме ужасяваше, беше: ами ако не могат?

8.

Ева обикаляше напред-назад из бараката, докато майка ѝ продължаваше да говори. Тя улови думите *изследване, термин, тримесечие* — думи, които свързваше с работата, а не със собствената си бременност.

Тя се спря пред една снимка на нея и Джексън, която бе взела със себе си от Англия. Беше правена миналото лято на джаз фестивала в Лондон, посветен на двадесетте години. На нея Ева беше облечена в рокля с ниска талия и украсена с мъниста панделка за коса, а Джексън беше обвил едната си ръка около кръста ѝ, а с другата докосваше периферията на шапката си, смеейки се. Слънцето блестеше зад тях и двамата изглеждаха загорели и щастливи, влюбени.

Притискайки телефона между рамото и ухото си, Ева остави снимката. По тънката стъклена рамка, в която беше сложена, се виждаха следи от пръсти, и тя използва края на роклята си, за да ги избърше. Движеше плата в бавни кръгове, докато стъклото се изчисти, след което я върна на рафта.

— Значи ще се прибереш вкъщи? — казваше майка ѝ.

— Вкъщи? — повтори Ева, връщайки се в настоящето. — Не. Още не.

— Какво? — Гласът на майка ѝ прозвуча в по-висока октава.

— Това не е променило моите планове тук.

— А изследванията ти?

— И в Австралия има болници — каза тя и завъртя очи. — Кали ще дойде тук след няколко дни.

Ева нямаше нужда майка ѝ да се притеснява за всички подробности; имаше нужда само да чуе някой да ѝ каже: „Това са фантастични новини! Ти ще бъдеш чудесна майка, Ева!“.

— Ще ме притесниш до смърт, ако пътуваш там сама, бременна. — Емоционалната нестабилност на майка ѝ винаги бе означавала, че всеки проблем мигновено става неин. Бременността щеше да се превърне в *нейна* тревога, в *нейна* грижа, в *неин* страх. — Какво ще

кажеш да се върнеш в старата си стая, а аз да превърна свободната в детска...

— Мамо — прекъсна я тя твърдо, като се отблъсна от стената и излезе на верандата. Плажът беше празен и светлината блещукаше възбуждащо над залива. Тя беше на Уотълбуун от три дни и вече чувстваше необяснимо близка връзка с този остров, знаейки, че Джексън е прекарвал летата си тук като момче. Трябва да е играл на тези плажове, да е сърфирал и да се е гмуркал във вълните, да е ловил риба от кея и от лодката на баща си. А сега, толкова години по-късно, Ева и бебето, което тя носеше в себе си, също бяха тук — вървяха по същото крайбрежие, виждаха същите гледки. Тя сякаш можеше да почувства следите от стъпки на Джексън все още топли под пясъка.

Тя каза на майка си:

— Точно сега това е мястото, където искам да бъда.

* * *

Онази вечер Ева взе бутилката вино, която беше купила по-рано, и тръгна по брега към къщата на Сол. Той не беше идвал в бараката и само помахваше с ръка в нейната посока, когато излизаше, за да се гмурка в залива. Сякаш съзнателно се държеше на дистанция.

Миризмата на водорасли се носеше във въздуха и раци сновяха между линията на прилива и дупките си, когато тя мина. В края на залива имаше каменни стъпала, изсечени в скалист хълм, обграден с дървета от двете страни. Тя ги последва и влезе в градината на Сол. Отзад, сред каучуковите дървета, се намираще най-скромната дървена къща, построена на кокили. Широка веранда минаваше отпред и цялото място се сливаше толкова плавно с околната обстановка, че почти можеше да мине за къща на дърво.

Завари Сол да чисти риба на стар дървен плот, отстрани на който стоеше избелял син каяк. Сол беше с гръб към нея, облечен в тъмна тениска и платнени шорти, беше бос. Тя го наблюдава известно време, погледът ѝ се спря на широкия му врат — формата му приличаше толкова на тази на Джексън. Пръстите ѝ трепнаха, когато си представи, че докосва меките тъмни косъмчета по тила на съпруга си, след това ги

прокарва под колосаната яка на ризата му, където миризмата на афтършейв винаги оставаше върху кожата му.

Без да осъзнава, Ева въздъхна и внезапно Сол вдигна глава. Косата му бе разрошена, веждите — избелели от слънцето.

— Ева.

— Здравейте — каза тя несигурно. — Аз... донесох това.

Сол се взря в нея, после в бутилката вино в ръката ѝ.

— За вас е. Да ви благодаря... за бараката.

— Не беше необходимо — каза той почти рязко.

Осъзнавайки, че не може да поеме бутилката, защото ръцете му са изцапани, тя я дръпна.

— Вечеря? — подхвърли тя, кимайки към рибата.

— Да. — Кратка пауза, след която: — Искате...?

Тя не беше помислила, че въпросът ѝ може да бъде изтълкуван като самопокана и усети как страните ѝ се изчервяват. В същото време си даде сметка, че би искала да остане — да има шанс да говори. Накрая каза:

— Това би било страхотно.

Три яркозелени птици се пръснаха от едно дърво зад тях. Ева се обърна, гледайки как искрящите им крила порят небето.

— Бързолети — каза той, проследявайки погледа ѝ. — Пристигат всяка пролет. Прелитат пролива Бас от континента. Мисля, че имат гнездо в едно от дърветата зад къщата.

Птиците издаваха пронизително писукане, докато изчезваха в балдахина на друго дърво в далечния край на градината.

Ева се огледа.

— Хубаво е тук при вас. Това ли е мястото, на което сте идвали като деца?

Той кимна.

— Къде е бараката?

— Намираше се точно там, където сега е къщата.

— О... — Тя си спомни, че Джексън я бе придърпал в скута си и ѝ бе казал: — Да притежаваш барака е много тасманийско. Те са убежища, място, където да изчезнеш, когато се нуждаеш от пространство, от спокойствие. — Беше споделил с нея своя план един ден да стегне отново старата барака за баща си. — Татко обичаше някога това място. Може би ще може пак да го обича. — Ева беше

забелязала тъгата, помрачила изражението му, когато бе казал това, и осъзна колко силно му липсва баща му. Беше обвила ръце около шията му и го беше целунала по устата. — Това пък за какво е? — попита Джексън.

— Просто за това, че си ти.

— Ще отида да изчистя тези до реката. Вие влезте вътре и си вземете напитка.

Вътре къщата миришеше на ново, като на прясно отрязано дърво. Комбинираната с трапезария дневна имаше плъзгаща се стъклена врата, която извеждаше на верандата. В ъгъла на стаята имаше печка на дърва и два коша с разпалки и цепеници. Мястото беше обзаведено просто с широк кафяв диван, ниска масичка за кафе и голям библиотечен шкаф, осветен от две стари рибарски лампи.

На стените висяха снимки в стъклени рамки: подводно фото на лъч светлина, пронизващ морската повърхност; пясъчни дюни, толкова големи и идеални, че изглеждаха като планинска верига под скорошен сняг; снимка на Джексън с тежка раница на гърба, застанал на фона на Мачу Пикчу.

Сол притежаваше солидна колекция от книги за морето — „Австралийският рибар“, „Биография на треската, морски риболов“, „Размишления за свободното гмуркане, морето около нас, възли и такелажи, корабокрушения на Тасмания“ — но също и голямо количество художествена литература — от класически до съвременни произведения.

Тогава едно име, изписано върху гърба на някаква книга, привлече вниманието ѝ: *Лин Боу*. Майката на Сол и Джексън.

Джексън ѝ беше казал, че майка им е била писателка. Очевидно е обичала да идва в Уотълбуун, защото мястото ѝ е помагало да мисли. Когато момчетата били малки, ги водела на една поляна и те прекарвали следобедите в четене и рисуване, докато тя пишела.

От вътрешната страна на обложката имаше черно-бяла снимка на елегантна жена с дълга коса, свита в непретенциозен кок. Тя имаше същите тъмни очи като Сол, големи и сериозни.

Прелиствайки страницата, Ева прочете посвещението: *На Дирк. Завинаги.*

Тя се опита да си представи мъжа, при когото беше ходила, с протритите му чорапи и дъх на уиски, като партньор на тази красива

млада жена. Знаеше от Джексън колко съсипан е бил Дирк от смъртта ѝ. Тя е била главата на тяхното семейство, слънцето, около което мъжете са се въртели.

— Майка ми — каза Сол.

Ева се обърна, стресната.

Сол стоеше на прага, приковал тъмния си поглед в нея. Тя почувства как топлината се изкачва към страните ѝ.

— Била е много красива.

— Да — съгласи се Сол. — Беше.

Тя искаше да каже още нещо, но в този момент Сол се обърна и влезе в кухнята.

Той изми ръцете си и ги избърса в една кухненска кърпа, след това започна да реже на едро червени люти чушки, чесън и китка кориандър.

Ева се подпря на кухненския плот и предложи да му помогне, и Сол ѝ каза, че може да направи салата, колкото да ѝ даде да се занимава с нещо.

Той се зае да пълни рибата с нарязаните билки и сухи подправки, намирайки за странно присъствието на жена тук след толкова много време.

— Днес хванахте ли нещо? — попита Ева.

— Да. Австралийска съомга. Извадих я с харпуна след работа. Имах късмет. — Той постави всяка риба върху голямо парче алуминиево фолио, мислейки за пасажа, който се бе извил над него, и за сребристите им опашки, огрени от светлината. Беше останал там известно време, просто наблюдавайки. В някои дни дори не дърпаше спусъка; просто обичаше да гледа как се движат във водата и люспите им проблясват.

— Предпочитате харпуна пред въдица? — попита тя, прокарвайки ножа през червената стегната кожичка на един домат.

— Струва ми се по-честно — отвърна той. — Забиваш харпуна само в това, което можеш да изядеш, освен това не се използва стръв. Ако се прибереш с празни ръце, ами, добре, това означава, че рибата е имала по-добър ден от теб.

— Гмуркахте се без харпун първата сутрин, когато бях тук.

Той кимна.

— Понякога излизам просто на свободно гмуркане. Без апарат за дишане.

— Гледах едно телевизионно предаване. Нали при това гмуркане хората не се спускат на някаква откачена дълбочина?

— Някои го правят. Рекордът за свободно гмуркане — и това е без тежести или шейни... просто буквално плуване право надолу и след това обратно нагоре, без нито едно поемане на въздух — е сто двадесет и един метра.

— Не е възможно! Тези хора трябва да имат невероятни бели дробове. Вие измервали ли сте до каква дълбочина сте слизали?

Той напръска с лютиво олио рибата и изстиска няколко резена лайм върху нея.

— Не, тази страна на нещата не ме интересува. Предполагам, че това гмуркане ми харесва, защото няма резервоар или принадлежности, с които да се занимаваш. Плюс това виждаш повече. Рибата може да избяга от мехурчетата, когато издишаш.

Ева изсипа доматиите, които бе нарязала, в купата за салата, след това започна да реже марулята.

— А какво виждате там?

— Гмуркането в Уотълбуун е студеноводно, което е различно от тропическото. Виждат се лъчи, малки рибки, гладки кучета-акули, морски дракони.

— Морски дракони?

— Спадат към семейството на водните кончета, но драконите са по-големи. — Сол изплакна ръцете си и ги избърса, след това извади хляба от квас от панерчето и отрязва няколко големи филии. — Уотълбуун е едно от малкото места на света, където могат да се намерят. Хубаво място за свободно гмуркане.

— Джексън казваше, че обичал да идва тук като момче.

Ето пак. Джексън. Врязвайки се в центъра на мислите на Сол като студен нож.

Когато дойде новината от полицията, Сол беше в къщата на баща си. Дирк гледаше телевизия с бира в ръка, когато се пресегна за телефона. Сол усети промяна във въздуха, сякаш прозорците внезапно се бяха затворили. Той се обърна и видя баща си — седеше вдървено, устата му беше отворена, но не каза и дума. Само подаде телефона на

Сол, който го взе и се заслуша в далечния английски глас на полицая, който говореше за риболов, вълна, инцидент. Сол попита къде се е случило, кой е бил там и дали тялото е било намерено.

След това осъзна, че за тези няколко минути е задал повече въпроси за живота на брат си, отколкото в продължение на години.

— Сол? — извади го от унеса Ева.

Той стоеше неподвижен, с ножа за хляб в ръка.

— Ще отида да запаля барбекюто — каза той бързо. Остави ножа и взе подноса с риба, след което излезе от стаята със сведени очи.

Храниха се на верандата, наблюдавайки тъмнорозовото небе, преминаващо в нощ. Сол говореше съвсем малко, Ева си вземаше от рибата с леко чувство на гадене.

Накрая остави ножа и вилицата си, свали пуловера от облегалката на стола и го облече.

— Можем да влезем вътре — предложи Сол.

— Не, навън е приятно. — Тя вдигна очи към изгряващите звезди; тази вечер нямаше облаци и си помисли, че след още половин час нощното небе ще бъде поразително. От двете страни на масата горяха цитрусови свещи и въздухът бе изпълнен с аромат на лимони.

В тишината се чуваше вълнението на залива и свиренето на щурците в храстите.

— Когато се запознах с баща ви — каза тя, поглеждайки към Сол, — той спомена, че никога вече не е идвал в Уотълбуун.

Той кимна бавно.

— Това... заради майка ви ли е?

Сол подпря лакти на масата и насочи поглед към залива.

— Прахът ѝ беше разпръснат на носа. Мисля, че той винаги се чувства виновен, че не е идвал тук оттогава.

— Иска ми се да имах праха на Джексън — каза Ева; признанието я изненада.

Сол се обърна да я погледне.

— Просто... може би това щеше да помогне. — Тя придърпа едната свещ към себе си и прокара показалец по топлия, мек восък близо до фитила. — Няколко седмици, след като Джексън се удави, слизах до брега, където се случи. Беше адски студено. Имаше скреж по

пясъка, но грееше слънце и водата изглеждаше спокойна. Помня, че стоях там, вирах се в морето, мислейки колко невероятно тихо е... а само преди няколко седмици... — Тя спря, преглъщайки мъчително. — В един момент стоях на брега, а в следващия нагазих вътре.

Тя усети погледа на Сол да се премества върху лицето ѝ, когато продължи:

— Знам, че звучи откачено, но имах нужда да съм в морето, за да почувствам онова, което Джексън е чувствал. — Беше поискала да усети водата, просмукваща се в дрехите му, студа, превръщащ мускулите му в олово, вълните, които са го теглели надолу.

— Имали сте нужда да почувствате как е било в действителност.

Тя кимна, притискайки нокти в свещта.

— Трудно е... да няма тяло. — Тя изрони една бучка топъл восък и започна да я търкаля между палеца и показалеца си, докато се втвърди. — Но е хубаво да съм тук, да видя къде е израснал Джексън. Толкова много неща, които никога не съм го питала... толкова много, които искам да науча.

Две години. Толкова бе споделила от тридесетгодишния живот на Джексън. Едно парченце. Ръката ѝ се премести към стомаха ѝ и тя осъзна, че нуждата да изгради връзка с неговото минало сега е дори по-силна.

Вътре иззвъня телефон. Сол изглеждаше облекчен от прекъсването и напусна верандата. Тя го чу да отговаря:

— Татко?

Ева се облегна назад в стола си и погледна нагоре към звездите. Искаше ѝ се Джексън да е с нея, искаше ѝ се да може да сподели новината за тяхното бебе с него. През изминалите няколко седмици бе научила много за самотата. Това не беше просто отдалечено място или липса на контакт с хората... самотата бе просто чувство, че нещо е било отрязано от теб.

Когато Сол не се върна, тя започна да разчиства масата, като изсипа костите от риба обратно във фолиото и събра чиниите. Занесе ги в къщата... но се спря, когато дочу името си.

Сол говореше в другата стая и Ева се поколеба, напрягайки слух.

— Дойде тук, както ти каза... Да, в четвъртък.

Сол издиша шумно. След това се чу звук от стъпки, които се отдалечаваха и приближаваха.

— Не. Разбира се, че не съм!

Ева сдържа дъха си, напъвайки се да чуе.

Стъпките спряха.

— Само онзи път... Не, не съм я чувал оттогава.

Когато го чу да завършва разговора, тя се върна обратно на верандата и остави чиниите на масата, пулсът ѝ препускаше.

Сол излезе навън с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Пристъпи от крак на крак и каза:

— Имам малко работа, която трябва да свърша до утре.

— Предполагам, че в такъв случай трябва да си вървя — отвърна тя рязко.

— Ще ви помогна по стъпалата.

Преди тя да каже, че може да се справи и сама, той извади едно тънко фенерче от джоба си и поведе. Осветяваше пътя зад себе си, така че тя да вижда.

— Внимавайте. Някои от стъпалата не са много стабилни.

Спуснаха се мълчаливо, въздухът ставаше все по-студен. Когато стигнаха до брега, Сол спря и се обърна към нея. Далече от светлината на свещите, мракът внезапно стана пълен. Тя си помисли за странната лъжа, която Сол току-що бе казал на баща си, и по кожата ѝ пробягаха тръпки на несигурност.

Гласът на Джейсън отекна в главата ѝ: *Човек, на когото не можеш да вярваш. Лъжец.*

Почувства се обидена и объркана от странното рязко прекъсване на вечерта. Стисна зъби, за да възпре думите, които искаше да каже. Въпреки това нещо я теглеше към него.

Сол беше нейната — и на детето ѝ — единствена връзка с Джексън. Тя усети крехкостта на тази връзка, която сякаш минаваше между тях като отделна тънка нишка. Имаше нужда да се държи за нея здраво, за да не се изплъзне от хватката ѝ.

Вече в бараката, Ева затръшна вратата и светна всички лампи. Дръпна шнура на щорите, обезпокоявайки една нощна пеперуда, която полетя право към нея, прашните ѝ крилца докоснаха страните ѝ.

Ева потрепери и обиколи стаята. *Сама. Аз съм сама.* Опита се да сдържи дъха си и да отблъсне глухото чувство за самота.

После вдъхна дълбоко въздух и отиде до снимката, на която бяха с Джексън на джаз фестивала. Наклони я към прозореца, изпълнена с копнеж за онова слънце върху кожата си, за ритъма на музиката, за ръката на Джексън около кръста си.

На светлината забеляза две петна отстрани на снимката. Приличаха на отпечатъци от палци, сякаш някой беше взел снимката от полицата, за да я гледа. Челото ѝ се смръщи, когато си спомни, че е излъскала рамката тази сутрин, отстранявайки всички следи от мръсотия. *Как беше възможно да има отпечатъци от пръсти?*

Може би ги е направила сега, когато е вземала снимката? Като държеше рамката, тя сложи палците си на същите места, където бяха следите.

Но отпечатъците не съвпадаха; нейните бяха почти наполовина по-малки.

Тя приближи още рамката към светлината, така че да е сигурна. Беше напълно убедена, че това не са нейни отпечатъци.

Остави снимката и поклати глава. Беше нелепо; трябва да бяха нейни. Никой друг не беше идвал тук.

9.

Седмица по-късно Ева се беше облегнала на затопления от слънцето капак на колата си, гледайки ферибота на остров Уотълбуун да пори вълните към брега. Кали беше на борда. Беше долетяла от Англия, за да прекара няколко нощи тук, преди да отпътуват за Мелбърн заедно.

Докато чакаше, Ева завъртя брачната халка между пръстите си. След това я извади и я наклони към слънцето, за да прочете гравирания надпис.

Сега и завинаги.

Днес трябваше да е първата годишнина от сватбата им. Колко кратко се оказа това „завинаги“. Тя притисна пръстена към устните си, усещайки гладката топлина на метала.

Месеци преди това Джексън беше уредил да прекарат годишнината си в Кулата на фара в Дорсет. Бяха отседнали там за сватбената нощ, смеейки се, докато изкачваха спираловидното стълбище към стаята с остъкления купол, а шлейфът на роклята ѝ шумолеше тихо зад нея. Пиха шампанско и гледаха звездите, проблясващи през оберлихта.

Но тази вечер осветената от звезди стая на върха на фара щеше да бъде празна.

Двигателите разпениха водата, когато фериботът влезе в пристанището, силната миризма на дизел се изви във въздуха. Силно подсвирване с уста накара Ева да вдигне очи. Кали стоеше на палубата с тъмни очила и ѝ махаше с две ръце.

Ева сложи халката си отново. След това си пое дълбоко въздух, изтрака с токове и отдаде чест.

Видя, че Кали отмята назад глава и се смее.

Не след дълго пътниците слязоха и Ева се втурна напред да прегърне приятелката си.

— Толкова се радвам, че те виждам — каза Кали, задържайки ръцете на Ева, когато двете отстъпиха и се погледнаха.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук! Как мина полетът? Сигурно си разбита.

— Добре съм. Идеално. А ти? Искам да чуя всичко. Как е в Тасмания?

Това да види Кали тук — някой, който я познаваше толкова добре, толкова верен, толкова близък — развърза в душата на Ева нещо, което тя се беше мъчила да не показва. Без предупреждение усмивката ѝ угасна и сълзи изпълниха очите ѝ.

Кали сложи ръка на рамото ѝ.

— Скъпа, какво има?

— Нищо — отвърна тя, попивайки с ръкав лицето си. — Съжалявам. Просто съм щастлива, че те виждам!

— Сълзи от радост? — Кали избута тъмните очила върху косата си и я погледна.

Ева беше планирала да каже на Кали за бебето, след като имат шанс да си поговорят. Но сега Кали я фиксира с бледия си поглед и Ева знаеше, че ще трябва да ѝ каже още тук, докато колите от ферибота пълзяха покрай тях.

Тя прочисти гърлото си и се размърда.

— О, Боже! — Кали притисна ръка към устата си. — Бременна си, нали?

Те не се върнаха в бараката веднага. Кали настоя да направят обиколка.

— Мисля, че е насам — каза тя, посочвайки едно отклонение.

— Ще ми кажеш ли накъде всъщност карам? — попита Ева, като обърна по един непавиран път. Когато се понесоха по него, зад тях се изви облак прах.

— Не. Изненада е. Ще разбереш, когато пристигнем.

— Тук си едва от час, а вече ми заповядваш. — Ева премина на по-ниска предавка, когато пътят стана по-стръмен, преминавайки през гора от каучукови дървета. — Откъде знаеш накъде води този път?

— Проучих. Знаеш, че не си почивам. Информацията е моят сън.

Ева намали малко, кимайки надясно:

— Кенгуру.

Застанало покрай пътя, кенгуруто ги гледаше с големи кафяви очи. След това в миг прекоси пътя и изчезна в храстите, тежката му опашка тупаше по земята. Кали се усмихна.

— Боже, имам чувството, че съм на милион километри от живота в Лондон.

Те продължиха на юг още пет-шест километра, преди дърветата да се разреждат.

— Ето го морето — каза Ева, гледайки на запад над дивите, обрасли с шубраци хълмове, които се спускаха към морето. — Още не съм излизала толкова далеч.

— Почти стигнахме. — Кали се изви в седалката си да погледне по-добре Ева. — Още не мога да повярвам. В корема си носиш човек. Човек, Ева. Който живее в теб.

Кали не можеше да има деца. Беше диагностицирана с ендометриоза на седемнадесет години и въпреки последващото лечение гинекологът ѝ даваше много малки шансове да забременее някога. Кали винаги бе твърдяла, че и без това не иска деца и Ева разбираше защо има нужда да повярва в това.

Но същевременно от всички нейни приятелки Кали бе тази, която най-много се интересуваше от нейната работа като акушерка. Задаваше въпроси за всичко, искаше да знае какво се е случило с жената, родила преждевременно близнаци, или бременното момиче, което отказваше лечение против рак, или жената, пометнала четири пъти. Тя обичаше да слуша историите на другите и Ева тайно се надяваше, че един ден Кали ще има своя собствена история, която да разказва.

— Различно ли се чувстваш? — попита Кали. — Сигурно. Гади ли ти се сутрин? Имаш ли огромен апетит?

— Не, нямам апетит. И вместо сутрин, ми се гади вечер.

— Може ли да те пипна? — попита Кали.

— Разбира се, но още няма нищо за напипване.

Кали се пресегна и сложи ръка върху корема на Ева.

Ева гледаше в пътя напред, внезапна вълна от емоции се надигна в гърлото ѝ.

— Усещаш ли ритане?

Тя преглътна.

— Още е малко рано.

— Невероятно, нали? — Гласът на Кали беше изпълнен с удивление.

Ева стисна устни, кимайки. Но както шофираше, сълзите започнаха да се търкалят надолу по бузите ѝ.

— Ева?

— Съжалявам. — Тя вдигна едната си ръка от волана и избърса лицето си. — Аз просто... Толкова много ми се искаше той да е тук сега, Кали. Трябваше да е тук.

— Знам, скъпа. Знам. Хайде, спри тук.

Ева сви встрани от пътя, а сълзите обливаха лицето ѝ. Тя притисна длани към очите си.

— Не мога да направя това без него.

— Можеш! Знам, че можеш.

Хлипове разтърсиха тялото ѝ, докато си мислеше за всичко онова, което Джексън ще изпусне: да присъства на раждането; да види първите стъпки на бебето; да прекоси на пръсти стаята, за да остави коледен подарък под елхата; да заведе детето си на училище в първия учебен ден. Щеше да има хиляди важни моменти, а той нямаше да бъде тук... за никой от тях.

— Не си сама, Ева. Аз ще бъда с теб, на всяка крачка. Нали? Знам, че този, когото искаш, е Джексън, и че случилото се с него е отвратително и нечестно, и такава ужасна загуба... но той не е мъртъв, Ева. Не напълно. Той продължава да е с теб. Гледа те. — Тя направи пауза. — И ти го знаеш най-добре от всички, нали?

Ева примига, гледайки я.

Кали допря длани до корема ѝ.

— Джексън ти е оставил това. То е дар.

Ева почувства топлината на ръцете ѝ, отпуснати върху малкия живот, който растеше в нея, и си помисли: *това е дар*.

Тя изтри лицето си с ръкав, след това изправи рамене, и се опита да се стегне. Пресегна се да запали двигателя, но Кали каза:

— Всъщност, вече пристигнахме.

Ева проследи посоката, в която Кали сочеше.

Дъхът ѝ спря: пред тях на върха на скалата се издигаше гордо бял фар, западната му страна пламтеше в топло жълто на късното следобедно слънце.

Кали каза:

— Знам, че това не е Кулата с фара в Дорсет и аз не съм сто осемдесет и пет сантиметров тасманиец, но имам бутилка шампанско в куфара. Така че какво ще кажеш за едно — *малко* — питие с мен под фара?

Ева притисна ръка към устата си. Тя погледна Кали и поклати глава.

— Спомнила си си.

— Честита годишнина, скъпа.

Върнаха се в бараката, чувстваха се обрулени от вятъра и уморени.

— Това той ли е?

Ева проследи погледа ѝ към плитчината, където стоеше Сол. Двамата не бяха говорили от вечерята в къщата му и тя си спомни неопределеното чувство, което пропълзя по кожата ѝ, докато стояха заедно на брега след това.

— Да. Това е Сол.

— Отчужденият брат — каза Кали, повдигайки вежди. — Какъв е? Той е по-млад, нали?

— Да, с две и половина години.

— Знае ли, че ще става чичо?

— Да, но не мисля, че ще ми организира бебешко парти.

— О?

Ева ѝ разказа за странната съдържаност на Сол, докато вървяха по брега към него.

— Не мога да го разбера, Кали. Предложи ми да остана в бараката... но в същото време като че ли не иска да съм тук. Никога не се отбива да ме види или да попита как се чувствам за бебето. Дори не се интересува от живота на Джексън в Лондон.

— Мислиш ли, че е заради случилото се между тях?

Ева вдигна рамене.

— Може би се чувства виновен. Сол така и не се извинил — а сега е прекалено късно да оправи нещата.

Няколко минути по-късно стигнаха до Сол, който беше нагазил в плитчината и човъркаше в скалата с нож. Виждайки Ева и Кали, той спря работата си и излезе на брега.

— Приятно ми е — кимна към Кали, когато Ева я представи. — Бих ви подал ръка, но... — Той вдигна мокрите си ръце, покрити с черупки и мръсотии.

— Какво събирате? — попита Ева.

— Стриди.

— За ядене?

Той кимна, после измъкна една от мрежестата торба, праметната през ръката му.

— Искате ли?

Ева погледна Кали, после отвърна:

— Окей.

Сол извади малко ножче от джоба на шортите си, освободи острието и натисна върха му в еластичната връзка на черупката. После го завъртя, за да я разтвори. Когато успя, я задържа в дланта си и прокара ножа под мускулната част, за да отлепи лъскавото месо.

— Ракообразните не са ли забранени за бременни? — попита Кали.

— Тези не могат да бъдат по-пресни — отвърна Ева, — така че са напълно безопасни.

— Само защото си акушерка, не искам да караш през просото и да проявяваш нехайство.

Ева се усмихна. Тя взе стридата от Сол, сложи я на езика си и я глътна цялата. Вкусът беше лек, освежаващо студен, с дъх на море.

Сол извади друга от торбата и вкара ножа в нея, след което я подаде на Кали.

— Значи току-що сте пристигнали?

— Да, преди няколко часа — отвърна тя, вземайки стридата. — Тук съм за четири дни, след което ще отпътуваме за Мелбърн.

— Кали ще работи по телевизионно шоу там — обясни Ева.

— Отвратително шоу — добави Кали. — Имаме един прочут готвач, който ходи в домовете на хората и съобразява какво може да приготви от продуктите в шкафовете и хладилниците им — след което обядва със семейството.

— Мелбърн е хубав град — каза им Сол. — Може би ще прекарате хубаво.

— Познавате ли го добре? — попита Кали.

— Следвал съм там.

— О, като Джексън — каза Ева. — Не знаех, че двамата сте учили в един и същ университет. По едно и също време ли?

Челото на Сол се набръчка.

— Той не е следвал там.

— Моля?

— Живя в Мелбърн известно време — каза ѝ Сол, избърсвайки ръце в задните джобове на шортите си, — но работеше.

По шията ѝ се разля бавна топлина и се издигна към страните ѝ. Погрешно ли беше разбрала? Тя беше сигурна, че това беше Мелбърн. Не ѝ харесваше да мисли, че някакви детайли от живота му ѝ се изплъзват — или че Сол може да се усъмни доколко добре е познавала съпруга си. Тя прехвърли празната скаридена черупка между пръстите си и запита възможно най-небрежно:

— Тогава къде е получил научната си степен?

Върху лицето на Сол се появи озадачено изражение.

— Не е получавал. Джексън никога не е ходил в колеж.

— Разбира се, че е ходил. Има степен по морска биология. — Това беше едно от първите неща, за които говориха, когато се запознаха в самолета. Тя нямаше представа защо Сол мисли другояче.

Сол бавно поклати глава.

— Не. Той работи в Мелбърн няколко години, но не е учил там. Нито пък някъде другаде.

Ева се обърна към Кали, не можеше да проумее този абсурден разговор. Но Кали наблюдаваше Сол внимателно, сякаш размишлявайки над това, което той казваше.

Топлината сега нахлу в бузите ѝ. Как би могъл Сол да знае какво е правил Джексън? Той с радост бе отрязал Джексън от живота си преди години... така че какви ли отношения трябва да са имали преди това? Пръстите ѝ се стегнаха около стридената черупка и назъбените ръбове се врязаха в дланта ѝ. Единственото, което знаеше, беше че трябва да прекрати този разговор веднага и да се махне от Сол. Тя направи всичко възможно да се усмихне, когато произнесе:

— Трябва нещо да сме се объркали.

— Да — отстъпи той бързо.

— Това беше странно — каза Кали няколко минути по-късно, когато с Ева тръгнаха по брега. — Какво мислиш?

— Не знам. — Ева поклати глава.

— Мислиш ли, че... е възможно Сол... да е прав?

Ева усети как настръхва.

— Какво, че Джексън не е завършил университет? Че си го е измислил?

— Не, не казвам това! Имам предвид... възможно ли е да е станало недоразумение?

— Как може да не разбереш дали съпругът ти е ходил в колеж, или не? Наистина, Джексън не използва познанията си по морска биология, но само защото не живеехме близо до брега.

— Така е. — Кали я хвана под ръка. — Сол просто е сгрешил. Ти каза, че не са били близки. Аз не бих се притеснявала за това.

Ева кимна, но докато вървяха към бараката, тя гледаше Кали, и можеше да каже, че мислите ѝ продължават да се въртят около разговора със Сол, и че я гложди съмнение.

* * *

Никога не бях сигурен какво е мнението на Кали за мен. Мисля, че мъжете винаги са нервни по отношение на най-добрата приятелка — тя знаеше всичко за теб много преди аз да вляза в живота ти.

Лично аз харесвах Кали. Тя ти беше добра приятелка — вярна, подкрепяща, мила — а точно това е от значение. Но тя всъщност никога не ме обикна, виждах го ясно.

Вечерта, когато с теб се сгодихме, поканихме приятели да отпразнуваме събитието. Аз вземах втора бутилка шампанско от хладилника, когато Кали дойде с поднос празни чаши. Не бях говорил с нея до този момент. Тя остави подноса, след това се облегна на мивката, очите ѝ блестяха, когато каза: Трябва да си на седмото небе!

Помислих си, че забележката е странна. Не „Поздравления!“ или „Двамата трябва да сте на седмото небе!“ . Усмихнах се, когато казах: Така се чувствам. Аз съм най-големият късметлия в града.

Кали не каза нищо.

Предполагам, че сигурно изглежда прибързано — чух се да добавям в тишината — но знаете ли, чувствам, че е правилно. Когато тя продължи да не казва нищо, аз продължих: Ева е изумителна.

Буквално изумителна. Не знам какво съм направил, за да я заслужа. — Поех си дълбоко въздух и казах на Кали онова, в което исках да повярвам най-много от всичко: Ще направя Ева щастлива.

Тя ме прикова със студения си поглед и произнесе: Наистина се надявам да го направите.

После излезе от кухнята, а аз останах там с бутилката шампанско. Празничното ми настроение напълно се бе изпарило. В този момент знаех, че Кали винаги ще ме държи под око, за да е сигурна, че не съм те наранил.

Последния път, когато я видях, беше в един ресторант в Лондон. Но тя определено не ме следеше достатъчно зорко онази вечер.

10.

Сутринта беше тиха, сякаш островът сдържаше дъха си. Вятърът не къдреше водата в морето, а небето беше синьо и безоблачно. Ева стоеше на края на кея, слънцето топлеше кожата ѝ. До нея Кали проверяваше имейлите по телефона си, закривайки с ръка екрана от ярката светлина.

Ева се заслуша в тихото бърбене на две деца, които ловяха раци, повесили над водата загорелите си крака. Една чайка се разхождаше наперено нагоре-надолу, без да изпуска от поглед коричката от сандвич, изхвърлена от децата.

Тя разтърка очите си, искаше ѝ се да бе спала по-добре. Може би няколко допълнителни часа биха подобрили настроението ѝ. Вчера се чувстваше отлично. С Кали прекараха сутринта в бране на боровинки в една ферма, а следобеда обсъждаха име за бебето на капучино и мъфини в кафенето „Бейкхаус“. Въпреки това обаче се бе събудила разбита от мисли за Джексън. Това бе едно от нещата, които беше научила за скръбта: нямаше закономерност — тя не намаляваше постоянно. Променяше се, увеличаваше се и намаляваше своеволно, хващайки я неподготвена.

Ръката ѝ се вдигна леко към корема, когато се запита дали наистина може да се справи с тази работа. Трябваше да бъде едновременно и майка, и баща за това дете, а тя се страхуваше, че няма да може.

Искаше ѝ се да вярва, че един ден ще доведе тук детето си. Можеше да покаже на сина или дъщеря си този кей, да разкаже историята, която Дирк ѝ бе разказал за Джексън като момче, което се е гмуркало за сепии, за да ги продава на туристите. Искаше ѝ се да знае и най-незначителните спомени: колко голям е бил Джексън; какви плувки е носел; дали е имал по момчешки дългурести крака, бил ли е пухкав като бебе. Не беше видяла ни една негова снимка от детството, беше чувала само няколко истории. Имаше толкова много неща, които не знаеше.

— Ето го и него — каза Кали, кимайки към Сол, който издърпваше лодката до кея.

Беше с избеляла от слънцето шапка и тениска в мрачно син нюанс с петна от машинно масло върху десния ръкав. Изглеждаше загорял и релаксиран, докато увиваше въже около един метален прът на кея.

Кали беше настояла Сол да ги изведе с лодката си да видят Уотълбуун от водата. Тръгвайки за Мелбърн след два дни, това беше начинът на Кали да предложи на Сол шанс да встъпи в ролята на девер. Но Ева знаеше, че няколко часа в една лодка няма да променят нищо. Тя предполагаше, че колебанието на Сол да говори за Джексън има по-дълбоки корени, отколкото те можеха да видят.

Кали скочи първа на борда, подпирайки се на ръката на Сол, за да се задържи права. Малката алуминиева лодка с полукабина изглеждаше уморена под острата светлина. Кали седна отзад, където върху металната седалка беше простряна една плажна кърпа.

— Готова ли сте? — Сол протегна ръка на Ева.

Тя се опита да изобрази усмивка.

— Да.

Хвана ръката на Сол, усещайки топлината на пръстите му около своите. Това беше първият им физически контакт и погледът ѝ се плъзна към съединените им ръце. Пръстите му бяха широки и дълги като тези на Джексън, но бяха също така силно загорели и с белези от порязвания.

Когато с Джексън се държаха за ръце, имаха свой таен начин за комуникация, ако единият стиснеше два пъти бързо ръката на другия, например, това означаваше: „Разбрах те“. Тя си спомни неизреченото успокоение, което бе усетила, когато пръстите му стиснаха нейните на път за един преглед в болницата, или когато седяха на задния ред на погребението на колежка, или в метрото в час пик.

Сол разтвори пръстите си и се извърна. Тя примига, когато празната ѝ ръка се отпусна покрай тялото ѝ.

— Ева — извика Кали. — Седни тук до мен.

Ева тръгна към кърмата и когато се настани, Кали прошепна:

— Добре ли си?

Тя се опита да преглътне надигащата се вълна от емоции и кимна.

Погледът ѝ се отклони към Сол.

— Напомня ти за Джексън, нали?

— Понякога.

Сол отвърза лодката и двигателят изръмжа, докато маневрираха, за да излязат от дока.

След като се отдалечиха, увеличиха скоростта и Ева обгърна тялото си с ръце, за да се прикрие от бриза. Намираха се от югоизточната страна на острова, която беше напълно необитаема и обявена за национален парк, така че вековните гори и дивата природа можеха да процъфтяват.

— Красиво е — каза Кали, сядайки напред и повдигайки тъмните очила на главата си, докато гледаше как пейзажът се разкрива от водата. Те обикаляха под стърчащи доломитни скали, покрити със зелени гори, и край усамотени пещери, достъпни само с лодка.

Кали говореше със Сол, разпитваше го за историята на острова. Той не беше разговорлив в началото, но след известно време тя явно преодоля съпротивата му и той ѝ разказа за аборигените, които бяха първите обитатели, за жените, гмуркащи се за раци и миди, и за мъжете, ловуващи тюлени. Говореше за китоловците, пристигнали хиляда години по-късно, и построили пунктове на носа, така че да могат да набелязват и ловуват китове.

Ева затвори очи и обърна лице към слънцето, доволна само да слуша. Изви малко гърба си, чувствайки подуване и присвиване в стомаха, след което се фокусира върху успокояващото движение на водата, която прииждаше и се отдръпваше под тях. Гласът на Сол я заливаше. Тембърът му приличаше толкова на този на Джексън, че ако се концентрираше върху дрезгавата напевност, тя почти можеше да се излъже, че това е Джексън, а не Сол.

Сол подаде глава от кабината на лодката, оглеждайки водата. Последния път, когато беше тук, стадо делфини се носеше отстрани до лодката; те се изстрелваха във въздуха, като се извиваха и въртяха, явно заради чистото удоволствие.

Ева беше мълчалива тази сутрин и имаше отнесено изражение, сякаш беше някъде другаде. Той осъзна, че не я чул да се смее нито веднъж досега. Беше забелязал леките бръчки от смях около устата ѝ и се зачуди: *Каква си била преди това?*

Той закара лодката до Ийгъл Кейп, където вятърът духаше право в тях. За щастие, почти нямаше вълнение. След няколко минути прекосиха малкия залив, към който се бяха насочили; той беше заслонен от високи скали и водата беше напълно неподвижна. Сол изключи двигателя и лодката забави, плъзгайки се тихо напред. Той се наведе и видя отдолу водорасли да се полюляват.

— Вкусни калмари и пържени картопки за довечера?

Кали вдигна вежди.

— Това означава ли, че трябва да ги хванем?

— Би могло — отвърна той с усмивка. — Имам два пръта.

— Ще направите някое момиче много щастливо, сигурна съм.

Той се усмихна. Чувстваше се по-свободен и отпуснат тук, във водата, като знаеше, че няма да се натъкнат на някой, който може да усложни нещата.

— Ева, а вие?

Тя вдигна поглед, сякаш извадена от сън.

— Искате ли да ловите риба?

Тя видимо се скова.

В този момент той осъзна: Джексън беше умрял по време на риболов.

— Съжалявам, беше глупава идея.

— Не, с удоволствие.

Той долови решимостта в тона ѝ и кимна, след това вдигна две макари, прикрепяйки ярки оранжево-розови кукички към въдиците.

Кали се присъедини към тях, разполагайки се върху една обърната кофа. Сол подаде на Ева къс рибарски прът с увита около дръжката маскираща лепенка.

— Може да не изглежда много професионално, но е любимата ми. Не позволявам на друг да я използва — само на хора, за които съм сигурен, че ще направят голям улов, разбирате ли?

Ева кимна, този път успя да се усмихне.

— Виждате ли там? Това е леха с водорасли. А сега сепията — да се надяваме, че ще се навърта наоколо. Искам да оставите въдицата, докато усетите, че докосва дъното. След това я разклатете. Хватката е да привлечете вниманието на сепията, да я накарате да си помисли, че е нещо за ядене. Тогава плавно дърпате нагоре.

Тя наблюдаваше движението, което той направи с въдицата си, след това го повтори със своята.

— Добре, браво. Схванахте.

— Вие сте професионалист — обади се Кали.

След няколко минути Ева го попита:

— Много ли пъти сте ловили риба заедно с Джексън?

— Когато бяхме момчета — беше единственият му отговор.

Докато навиваше макарата, умът му се върна назад, когато за първи път беше посетил Уотълбуун. Трябва да е бил шестгодишен, а Джексън осемгодишен, и баща им им беше дал една кофа и серкме, като им поръча да слязат долу на брега и да намерят седем живи неща от водата.

Уловиха херинга, два различни вида раци, морска анемона и мида. Бяха търсили повече от час, но бяха още далече от целта. Разочаровани, се затътриха към залива, където майка им и баща им стояха, хванати за ръце. Джексън пусна кофата и каза: *Това е всичко, което имаше.*

Дирк се наведе и инспектира находката им. След това им направи знак да се приближат и каза: *Ами ето, вие сте уловили вашите седем неща.* Той им показва малките петънца планктон, които се движеха наоколо, и една полупрозрачна скарида, която се криеше под някакви водорасли. *Морето е пълно с живот. Само трябва да държите очите си отворени, за да го видите.*

— Мислех си — каза Ева, като движеше въдицата нагоре-надолу, — че ми се иска да се запозная с някои от старите приятели на Джексън.

Сол усети, че мускулите на врата му се стягат.

— Смятате ли, че бихте могли да се свържете с някои от тях, преди да заминем?

Той избута шапката си нагоре и избърса челото си с ръка.

— Може би ще е проблем в последната минута.

— Заслужава си да се опита — добави Кали. — Можем да отидем да изпием по едно питие с тях. Разполагаме с още няколко дни тук.

— Не мисля, че имам телефонните им номера.

— Ами хората, които са дошли на помена? — попита Ева. — Трябва да сте се свързали с тях по някакъв начин?

Той усети, че по челото му избиват капчици пот.

— Може и да имам номерата на някого.

— Значи ще им се обадите? — настоя Ева.

Настъпи пауза, докато той се мъчеше да измисли как да отговори. Не искаше да лъже, но как можеше да каже „не“?

— Разбира се — каза накрая, надявайки се, че изражението е поубедително от гласа му.

Внезапно въдицата на Ева се опъна и тя ахна.

— Браво! — каза Сол, облекчен от промяната на темата.

— Какво да направя?

— Започнете да навивате.

Ева закова крака, когато прътът се изви. Тя държеше здраво, притискайки го близо до гърдите си.

— Това е, само навивайте внимателно и стегнато, така че да не се откачи.

Кали посочи повърхността.

— Ето! Сепия!

Издигайки се от водата, един южен калмар заблещука, когато Ева го издърпа към лодката.

— Да продължавам ли? — попита Ева, изражението ѝ беше напрегнато.

— Да, до края.

Тялото на сепията стана гневно червено, когато се завъртя във въздуха, пипалата ѝ се сгърчиха.

— Сега я оставете долу.

Ева внимателно спусна сепията и веднага щом я остави на палубата, Сол се наведе и я хвана за гладкия гръб, за да освободи кукичката от пипалата ѝ.

Кали протегна врат да види.

Той усети, че сепията започва да се надига под пръстите му.

— Може би ще искате да стоите настрани.

Ева се отдръпна, но Кали остана където беше, привеждайки се, за да гледа.

Внезапно сепията изстреля мастило, черно и гъсто, в две бързи експлозии. То се плисна по палубата, изпръсквайки глезените на Кали.

— По дяволите! — ужасено извика тя.

Погледът на Ева се премести от струята черно мастило, покриващо краката на Кали, към обидата върху лицето ѝ.

Тогава Ева се наведе напред и се разсмя. Звукът излезе на вълни, силен и плътен. Обля лодката като балсам и Сол се хвана, че се усмихва.

Кали седеше на долното стъпало на корабната стълба, провесила крака във водата, и се възмущаваше от сепията. След като следите от мастило се магнаха, тя се спусна във водата и задържа дъх от студа. Оттласна се от лодката и извика:

— Прекрасно е!

Ева развързва роклята си и я съблече, оставайки по жълто-кафяви бикини. Погледна надолу и видя стегнатата извивка на корема си, опънатата кожа. Искаше ѝ се да скочи от лодката, разпервайки пръстите на ръцете ѝ краката си, порейки морето, но вместо това се застави да слезе внимателно по стълбата и се потопи във водата.

Морето обви тялото ѝ като студена коприна, когато заплува с плавни, бавни махове, присвила очи срещу силното отражение на слънцето. Тя плуваше почти всяка сутрин в залива и чувстваше как в ръцете ѝ се развиват забравени мускули. Присъедини се към Кали, която се носеше по гръб, разперила ръце.

— Това е блаженство — каза Ева. Тя се обърна по гръб и остави водата да поеме тежестта ѝ. Затвори очи и се заслуша в тихия плясък на водата срещу корпуса на лодката. Някъде високо над тях се обади птица.

В този момент усети леко подръпване в долната част на корема и очите ѝ се отвориха, когато си помисли: *Да не би това да беше първото?* Тя изчака, затаила дъх, да се случи отново — и то се случи, само че болката този път беше по-силна и я накара да примигне.

— Ева?

Тя се изправи във водата, определяйки откъде идва усещането.

— Коремът ме заболя.

— От бебето ли?

— Да. Може би трябва да се връщам обратно.

— Направи го бавно.

Ева заплува към лодката, водата се плискаше под брадичката ѝ. Тя си помисли колко странни са усещанията на бременността; толкова много нови чувства и физически промени. Независимо на колко жени си акуширал, е съвсем различно, когато става дума за твоето тяло.

При следващия мах с ръце сякаш нещо се опъна силно вътре в нея и тя си пое рязко дъх, слагайки ръка върху корема си, когато се изправи във водата.

— Ева?

Тя издиша бавно, изчаквайки усещането да премине.

— Искам да изляза.

— Още малко — каза Кали. Тя докосна рамото ѝ леко, водейки я, докато плуваха.

Болката изчезна отново. Ева стигна до лодката и се хвана за стълбичката.

— Добре ли си? — попита Сол от борда, внезапно преминавайки на „ти“.

Тя стъпи на първото стъпало, но болката отново я връхлетя. Този път не беше просто болка, а силен, усукващ стомаха спазъм. Хванала перилата, тя остана неподвижна. Стисна очи, имаше чувството, че някой извива вътрешностите ѝ.

— Не! Моля те!

Тя знаеше точно какво се случва и защо болката в стомаха ѝ я удря като юмрук. Знаеше защо Кали внезапно отвори уста; защо Сол внезапно пусна въдицата си и я хвана за раменете; защо, когато погледна надолу, по вътрешната страна на бедрата ѝ се стичаха червени струйки.

11.

Отваряйки вратата с рамо, Кали влезе в слабо осветената стая, понесла поднос с чай и бисквити. Щорите бяха спуснати през целия ден и въздухът бе тежък и спарен. Ева се беше свила на леглото, вдигнала завивка до брадичката си.

— Скъпа, донесох ти чай.

Ева не отговори.

Тя остави подноса, придърпа един стол и седна до Ева, която седеше с отворени, но нефокусирани очи. Кали се пресегна и нежно отметна един кичур от челото ѝ. Кожата ѝ беше восъчнобледа и студена на допир.

— Също и бисквити. И един шоколад с портокали.

Ева примигна, но не каза нищо. След помятането тя почти не напускаше стаята. Кали трябваше да е в Мелбърн още преди два дни, но успя да отложи полета си до утре, умолявайки шефа си да ѝ разреши да закъснее за снимките.

— Говори ли вече с майка си? — попита Кали.

Ева поклати глава.

— Наистина мисля, че трябва да го направиш.

Последва дълга тишина, преди тя да отвърне:

— Не мога.

Кали разбираше защо: майката на Ева бе загубила втората си дъщеря при раждане. Скръбта беше съпътствала целия ѝ живот и се бе проявила в прекомерна грижа за Ева. Кали винаги си спомняше колко буйна беше Ева, когато се срещнаха за първи път в университета, като отвързана, все бързаше, все тичаше за някъде. Но когато Кали отиде с нея по време на ваканцията, тя бе смаяна от промяната: около майка си Ева беше по-тиха, по-благоразумна. Сякаш чувстваше, че майка ѝ е страдала достатъчно и тя не трябва да я кара да се притеснява допълнително.

— Майка ти би искала да знае — каза тя. — Ще иска да помогне.

— Нямам нужда от помощ. А от това да бъда оставена на мира.

Кали се усмихна измъчено.

— Защо не излезеш навън? Мисля, че залезът ще бъде красив тази вечер.

Ева вдигна леко глава. Тя погледна Кали право в очите и каза:

— Иди. Искам да отидеш.

Кали седна на верандата, гризейки нокътя на палеца си. Слабият вкус на лак за нокти загорча на езика ѝ. Сърцето ѝ се късаше да гледа Ева така.

— Как е?

Тя се стресна, не беше видяла Сол да се приближава.

— Не е добре — каза, понижавайки глас. — Още е в стаята си. Не знам какво да правя.

— Ще изисква време.

Тя кимна, знаеше, че това е простата истина.

— Какво е това? — попита тя, забелязвайки чинията в ръцете му.

— Рибен пай. Беше останал.

Кали стана и пое тежката керамична чиния, пълна с кремообразна смес. Беше сигурна, че това съвсем не е остатък.

— Хубав е — каза тя, опитвайки се да не звучи изненадано. — Ще го оставя вътре.

Когато се върна на верандата, Сол попита:

— Успя ли да ѝ запазиш час за преглед?

— Да, записана е за ултразвук след два дни. Но аз няма да съм тук. Трябва да тръгна утре. Не ми дават повече отпуск. — Тя направи пауза. — Не ми се иска да ходи сама в болницата.

Сол погледна към бараката, но не каза нищо.

Кали остави тишината да се проточи, изчаквайки го да предложи да влезе при нея.

След малко Сол пъхна ръце в джобовете си и каза:

— Ами, по-добре да се връщам.

— Защо не влезете поне да я видите? — Сол идваше всеки ден да се интересува от Ева, но не беше влизал в къщата да говори с нея.

Той се поколеба, явно обмисляйки идеята. След това хвърли отново поглед към бараката и произнесе:

— Просто ѝ кажете, че съм идвал и съм ѝ изпратил много поздравя.

След това тръгна с дълги крачки обратно към брега. Кали внезапно се изправи, слезе от верандата и затича през пясъка към него.

— Чакайте!

Той се обърна, присвивайки очи на яркото слънце.

— Моля ви. Влезте да я видите. Аз си заминавам утре, Сол. Трябва да знам, че не я оставям съвсем сама тук.

Той разтърка челюстта си.

— Може би тя трябва да дойде с вас в Мелбърн?

Веждите ѝ се вдигнаха.

— Не искате да е тук... това ли било?

Той заби поглед в пясъка между краката си, но не каза нищо.

— Тя е ваша снаха и преживява нещо ужасно. Единствената причина да е в Уотълбуун е, че искаше да се запознае с вас. Не ме интересува защо сте се скарали с Джексън, но не наказвайте Ева за това!

— Да я наказвам? — Очите на Сол заблестяха. — Аз я предпазвам!

Кали вдигна брадичка предизвикателно.

— От какво?

— От нищо — отвърна той бързо.

— За какво говорите? — Тя пристъпи напред. — От какво предпазвате Ева?

— Забравете.

Тя видя, че челюстта му се стегна от усилие да сдържи гнева си. Запита се какво точно се бе случило между Джексън и Сол.

— Онзи ден, когато събирахте стриди, казахте, че Джексън не е следвал в Мелбърн. Вярно ли е?

Той отвърна на погледа ѝ.

— Да, вярно е.

— Тогава защо е излъгал Ева?

Тъмният му поглед се премести към бараката, после той поклати глава, обърна се и закрачи надолу по брега. Този път Кали не го спря.

Ева се взря в облака пара, издигащ се от чашата ѝ с чай. Чувстваше се вцепенена, празна като кухо дърво: мъртво, но все още изправено.

Копнееше за Джексън. Искаше той да се свие на леглото, да я прегърне силно, да ѝ каже: *Ще се оправииш, скъпа*. Само един час, още един час с него, това беше единственото, за което се молеше. Би дала всичко за това.

По някое време по-късно вратата се отвори. Отново Кали.

Тя се приближи, внасяйки със себе си свежия дъх на залива. Страните ѝ бяха розови.

— Виж, Ева, знам, че няма да ти хареса, но току-що говорих с майка ти. Казах ѝ.

Ева усети, че я пронизват гняв и обида, и се изправи седнала.

— Не... казах не!

— Ще ти се обади след пет минути. Телефонът ти е тук — каза Кали и го плъзна по нощното шкафче към Ева. — Трябва да говориш с нея.

Тя понечи да възрази, но Кали не беше свършила.

— А когато го направиш, искам да се облечеш. Сол ни е направил рибен пай за вечеря и двете ще го изядем на верандата.

Кали вдигна щорите и меката вечерна изпълни стаята.

Ева примига, заслонявайки очите си с ръка.

— Ще става по-лесно, Ева. Обещавам ти — каза Кали, спирайки на прага, преди да излезе.

След малко Ева чу откъм кухнята потракване на чинии и прибори. Тя прокара ръка през немитата си коса. Слепоочията ѝ пулсираха и усещаше езика си подут и сух.

Погледна към телефона. Не искаше да говори с майка си, защото знаеше, че не може да бъде силна. Не можеш да се преструваш, когато си изгубил всичко.

Тя обгърна тялото си с ръце, чувствайки слаба болка в утробата си. Като акушерка знаеше рисковете на ранната бременност: един от всеки четири случая завършваше с помятане. Въпреки всичко нямаше думи да обясни вината, която изпитваше: Джексън я беше оставил с дара на един нов живот, последна частица от него... а тя я бе оставила да умре. Единственото, което искаше в момента, беше да е бременна отново, да запълни тази страшна празнота вътре в себе си с дете на

Джексън, да го задържи при себе си. Но нямаше да има друго дете. Това бе толкова окончателно и толкова опустошително, че едва дишаше от болка.

Когато телефонът звънна, цялата стая сякаш завибрира от резкия звук. Тя се пресегна за него и го притисна към ухото си. Гласът ѝ пропука, когато произнесе:

— Ох, мамо...

Два дни по-късно, докато Кали беше в самолета за Мелбърн, Ева лежеше на масата за прегледи, гледайки внимателно монитора на ултразвука. Виждаше матката си като зърнесто черно-бяло изображение. Беше празна. Съвсем празна.

Лаборантката изглеждаше доволна от това, когато прокара сонограма по корема на Ева още един път.

— Няма да са ви нужни витамини D и C, което е много хубава новина. Изглежда целият плод си е отишъл.

Плод, помисли си Ева. Беше ли използвала и тя тази дума? Да, сигурно беше. Знаеше, че клинично за един ембрион се говори като за бебе, само когато е способен да поддържа живот. Но тя нямаше чувството, че е изгубила ембрион или плод. А бебе. Бебето на Джексън.

— Това е, което го прави толкова трудно — бе споделила майка ѝ, когато бяха говорили вчера. — Носих сестра ти девет месеца. Обичах я. Но когато умря, имах чувството, че единствено аз и баща ти сме я *познавали*.

Досега никога не бяха говорили така откровено за скръбта на майка ѝ и Ева си помисли, че сякаш между тях най-последно е била махнатата бариера. Ева говори и плака на воля, и майка ѝ не ѝ каза да се прибере вкъщи, само слушаше — и това беше всичко.

Лаборантката избърса гела от корема ѝ с хартиена кърпа, Ева слезе от кушетката и облече горницето си. Чувстваше движенията си тежки и бавни. Тя взе чантата си и я задържа до стомаха си. Лаборантката отвори вратата и виждайки брачната халка, каза:

— Изчакайте със съпруга ви месец-два, преди да опитате отново. Просто дайте шанс на тялото си да се възстанови.

Ева се взря слисано в жената. Искаше да я поправи, но гърлото ѝ беше прекалено стегнато, за да говори. Тя мина през чакалнята, която беше пълна с бременни жени, малки деца, съпрузи.

В края на една редица от оранжеви пластмасови столове седеше Сол с разтворени широко колене; главата му беше отпусната напред.

Когато видя Ева, стана веднага. Сигурно бе забелязал нещо в изражението ѝ, защото когато се приближи до него, ѝ каза:

— Да се махаме оттук.

Той вървеше отстрани до нея, когато се движеха по дългия коридор, и после, когато излязоха през автоматичната врата. Прекосиха паркинга до пикапа му, където той отвори вратата към пасажерското място и тя се качи внимателно.

Чак тогава се разплака. Покри лицето си с ръце и сълзите се затъркаляха по страните ѝ, звукът от хлиповете ѝ изпълни кабината. Тя усети очите на Сол върху себе си и предположи, че той иска да излезе, да се отдалечи от нейната скръб.

Но в този момент усети топлината на ръката му около китката си. Той леко издърпа ръцете от лицето ѝ, принуждавайки я да срещне погледа му. Не изглеждаше объркан или смутен. Каза ѝ само:

— Ще се оправяш.

Чу категоричността в гласа му, видя непоколебимостта на погледа му, усети силата на ръката му... и ѝ се прииска да му вярва.

* * *

Обичам да си представям какво щяхме да правим, ако имахме още една нощ заедно.

Понякога рисувам в ума си печелившата версия на този отговор — тропически плаж, пресни омари, шампанско, ти — в развята рокля, боса. Но всъщност не това бих искал. Ако можехме да сме някъде, щях да избира спалнята на апартамента ни под наем в Лондон. Да, скъпа, нашата стара спалня с напукания ѝ таван, в която вечно става течение, с единичен прозорец и матрак, който е хлътнал в средата. Дори нямаше да имам нищо против лошата рок музика от деветдесетте, която тътне през стената на съседния апартамент,

защото тя би ми напомняла как ти стоеше на леглото и се правеше, че свириш на китара в три след полунощ, когато не можехме да спим.

Така че бих прекарал нашата последна нощ в онази стая, в онова легло, щяхме да се смеем заедно, да правим любов и аз щях да запомня всяка подробност от твоето тяло — усещането за бедрата ти, вкуса на кожата ти, нежните кичури на слепоочията ти, кехлибарените точки в очите ти.

Знам, че някои хора вероятно са си мислели, че сме безразсъдни във връзката си. Сигурен съм, че приятелите ти ме обвиняваха — смятаха, че действам прекалено бързо, харча пари прекалено лесно. И бяха прави. Но когато бях с теб, Ева, изпитвах най-силния порив да живея живота за момента, защото никога не знаех кога ще свърши.

12.

Времето се изнизваше. Ева виждаше хода му по сенките между ден и нощ, по намаляващата опаковка кафе, което Сол слагаше в чаша всяка сутрин, когато идваше, по увеличаващите се пластове сол, които замъгляваха прозорците на бараката. Кали ѝ се обаждаше всеки ден, понякога на всеки час, и Ева слушаше успокоителните думи и насърчения, които тя шепнеше от ъгъла на една снимачна площадка в Мелбърн.

Тази сутрин тя стоеше на верандата с ръка на стомаха. Нямаше я вече стегнатата малка закръгленост. Бяха минали само десет дни и коремът ѝ вече беше плосък, всички физически следи от бременността бяха изчезнали. Заливът беше гладък като стъкло, сивото небе се отразяваше в повърхността му. Това караше Ева да мисли за брега в Дорсет и ранните сутрешни разходки, които правеше като тийнейджърка, когато морето беше тихо и спокойно.

Тя видя Сол в далечния край на залива, вървеше по брега към нея. Идваше всеки ден преди работа, а в дните, когато тя чувстваше, че не може да стане от леглото, той сядаше в стаята на един дървен стол, който изглеждаше прекалено нестабилен за неговото телосложение, разказваше за плановете си за деня или ѝ носеше нещо за четене от колекцията си книги за океана. Беше му благодарна, безкрайно благодарна, въпреки че искаше Джексън да е тук с нея, не Сол.

Когато той наближи, видя, че е облечен в неопренов костюм, навит надолу до кръста.

— На гмуркане ли?

— Аха. — Той ѝ се усмихна. Светлината падаше косо върху лицето му. — Ти също.

— Моля?

— Помислих си, че може да искаш да опиташ.

— Не — каза тя веднага. — Не мога.

— Но ти не си била във водата, откакто... — Той не довърши изречението.

— Знам. Но аз просто... — *Просто какво*, помисли си тя. Беше прекалено възпалена, за да плува непосредствено след помятането, но сега физически се чувстваше добре. Нямахше какво да я спира.

— Свободното гмуркане ще ти хареса. — Той се обърна и погледна към залива. — Моментът, в който се гмурнеш, забравяш всичко друго. Колкото и наранен да съм бил, преди да вляза, всичко това изчезва под водата.

Ева искаше да се гмурне от онзи първи ден, когато видя Сол да се движи плавно през залива. Но не беше сигурна, че е готова; чувстваше се тежка, сякаш скръбта ѝ беше товар, който я притискаше физически надолу.

— Имам неопренов костюм за теб — каза той, отваряйки торбата, която държеше. — Беше в „изгубени и намери вещи“ в работата. Не ме бива да преценявам размери, но ми се струва, че е правилният.

Ева откри нещо особено трогателно в идеята на Сол да търси екип за гмуркане в службата, планирайки това. Като се мъчеше по своя си ненаатрапчив начин да помогне.

— Ще опиташ ли?

Тя го погледна, после бавно кимна.

— Да. Ще опитам.

Неопреновият костюм ѝ беше малко дълъг в ръцете и свободен на гърба, но като цяло не беше зле. На брега Сол закрепил баластен колан около кръста на Ева и ѝ подаде маска и чифт плавници.

Нагазиха във водата.

— Виждаш ли онази група скали от лявата страна на залива? — попита Сол. — Ще успееш ли да стигнеш с плуване до там?

— Ще се справя.

Сол плю в маската си и я разтърка с пръсти. Ева направи същото, после obu плавниците и се отдалечи от брега.

Костюмът прилепна към кожата ѝ, студените струи вода се стичаха надолу в празното пространство на гърба ѝ. Тя плуваше бавно, усещаше баластния колан тежък на кръста си, докато намери ритъма си. Сол стоеше настрани, без да я настига. Беше хубаво да се движи отново, да се освободи от инерцията, настанила се в крайниците ѝ.

Беше плувала в залива много пъти, но никога с шнорхел. Видимостта беше невероятна; тя виждаше браздите с полюляващи се водорасли и искрящата яснота на водата отпред.

Когато стигнаха скалите в другия край на залива, се изправиха във водата и Сол свали шнорхела си, за да ѝ каже:

— Ще се гмурнем до дъното — тук не е дълбоко, може би петнадесет стъпки. Знаеш ли как да изравняваш?

Тя кимна.

— Добре. Продължаваш изравняването дотогава, докато ушите престанат да те болят. След това се опитай да останеш на дъното толкова дълго, колкото можеш да задържиш дъх. Прави всичко бавно. Колкото по-неподвижна си, толкова по-малко кислород ще изгаряш. И не се претоварвай. Когато тялото ти каже, че е време да изплуваш, го послушай.

Ева нагласи маската си, пое си дълбока глътка въздух и се гмурна, като държеше носа си и издихваше въздух, за да спре увеличаването на налягането в ушите. Тя ритна няколко пъти, за да стигне дъното и се позиционира хоризонтално. Веднага щом спря да рита, установи, че започва да се издига обратно към повърхността.

Пое си отново дъх и се гмурна за втори път, тялото ѝ се бореше срещу водата да я задържи отдолу. След няколко секунди тя се показа на повърхността задъхана.

— Не мога да стоя долу — каза тя на Сол разстроена.

— Този път, когато плуваш надолу, искам да се държиш за скала. Хвани се с ръце за нея и просто стой така. Ще се спуснем заедно, окей?

Тя си пое дъх и се гмурна отново едновременно със Сол. Под водата той се движеше грациозно, доплува до един риф, хвана се за него и ѝ направи знак да се приближи.

Ева го последва, но въпреки че се хвана за скалата, краката ѝ започнаха да се издигат над главата ѝ. Тя се бореше да задържи тялото си на нивото на това на Сол, но остана без въздух и трябваше да се пусне и да се изстреля към повърхността. Горещо свали маската си.

— Не мога — каза му тя, когато и той се показа.

— Виж, свободното гмуркане не е колко време можеш да задържиш въздуха си или колко дълбоко можеш да отидеш. А в това да

разбереш себе си и това, на което си способен — и тогава да преодолееш тези граници.

— Но аз не мога да остана долу дори тридесет секунди.

Сол свали маската си, докато плуваше изправен. Тя видя лека червена вдлъбнатина, останала от нея върху челото му.

— Защото бързаше. Трябва да се научиш да си създаваш правилната мисловна нагласа, преди да се спуснеш долу. — Той избърса водата от очите си. — Понякога аз се нося просто по повърхността, дишам през шнорхела и забавям пулса си. И когато вече съм отпуснат, се гмуркам.

— Добре — каза тя. — Искам да опитам отново.

Ева се държеше на повърхността с лице в студената вода, с разперени настрани ръце, оставяйки водата да поеме тежестта ѝ. Тя вдишваше и издишваше равномерно през шнорхела, гледайки как Сол се гмурка, гладкият му черен силует се плъзна под нея.

След като дишането ѝ се регулира, тя си пое дълбоко въздух и го последва надолу. Не риташе силно, за да стигне скалата, по-скоро се изви към нея и остави тялото си да се спусне спокойно. Хвана се за нея и започна спокойно да изпуска дъха си, сребристите мехурчета въздух се издигаха нагоре, блещукайки. Времето се усещаше по-бавно под водата и ѝ се струваше, че мускулите ѝ се отпускат и се освобождават. Нещо вътре в нея притихна.

Накрая тя се пусна от скалата и погледна нагоре, изтласквайки се към повърхността. Когато излезе, не започна да диша с отворена уста в паника, а вдъхна бавно, дълбоко, изпълвайки дробовете си с чист въздух.

Докато чакаше Сол да излезе, Ева осъзна, че през последните няколко секунди, докато беше под водата, не е мислила, нито се е тревожила за нещо. Вместо това беше просто в мига, поглъщайки обкръжението си; осъзна, че Сол е искал тя да преживее точно това.

Сол събу плавниците си и нагази в плитчината зад Ева.

Тя стигна до брега, свали маската и застана с ръце на кръста, сдържайки дъха си.

— Какво мислиш? — попита Сол.

— Хареса ми — каза тя тихо, сякаш изненадана от факта. — При последното гмуркане се почувствах... не знам как да го опиша. Изпълнена с енергия... но също така и с мир.

Той се усмихна, кимайки.

Ева се опита да свали баластния колан, измръзналите ѝ пръсти се бореха безуспешно с предпазната закопчалка.

— Ето така. — Той пристъпи напред. Хвана колана с една ръка и се опита да разкопчае катарамата, но езичето заяде. Наложил се да плъзне ръка между колана и неопреновия ѝ костюм, за да успее.

Вдигайки очи, той видя, че погледът на Ева е фиксиран върху лицето му.

— Благодаря, че ме взе — каза тя.

Точно под лявата ѝ вежда имаше капчица вода, една идеална сфера. Той изпита странния порив да приближи устни и да я изпие. Изненадан от мисълта, побърза да ѝ върне колана.

— Няма проблеми.

— Сол — каза тя, сериозността в гласа ѝ го накара да върне погледа си обратно към лицето ѝ. — Искан да те питам нещо.

Той пристъпи от крак на крак, пясъкът под краката му се размърда.

— Обадох се на Кали снощи и ѝ казах, че мисля да остана в Тасмания малко по-дълго. Просто докато си събера мислите. Какво ще кажеш, ако... ако остана в бараката още една седмица? Ще бъде ли проблем?

Неопреновият костюм започна да го стяга около врата и да пречи на дишането му. Исканше му се да разкопчае ципа, да се освободи от проклетото нещо.

Ева явно регистрира колебанието му.

— Само защото Кали смята, че ще бъде страшно заета. Притеснявам се, че ще се чувствам малко като в кафез в нейния апартамент, това е всичко.

Той знаеше, че Ева не може да остане в Уотълбуун много дълго — не и без всичко да се прецака. И без това беше поел прекалено голям риск дотук.

— Виж, Ева — започна той.

Тя наклони глава на една страна и капката вода на веждата ѝ се търкулна към ъгълчето на окото, където остана като сълза.

Въпреки всичките логични мисли в главата, той се улови, че казва:

— Остани колкото имаш нужда.

13.

През повечето дни Ева се хващаше, че гори от нетърпение да се гмурка. Сега, когато умееше да се отпуска под водата, забелязваше повече неща: водорасли с есенни оттенъци, рибки боксфиш, които изглеждаха сякаш са глътнали ледено кубче, рак, който се крие в пукнатините на скалите. В дните пък, когато видимостта беше слаба, се наслаждаваше на усещането на вълните, носещи се около нея, и скърцането и отзвучите на океана. Това бе мястото, където мислите ѝ притихваха.

Сега тя се върна към плитчината, свали плавниците и маската си, и от краищата на косата ѝ потече солена вода. Взе една кърпа от бараката и изтича към външния душ.

Когато приключи, влезе вътре и облече голям пуловер и дънки. Взе чаша вода и изяде купата студена паста, останала от обяд, облежната на кухненския плот. Докато стоеше така, препрочете няколко страници от една книга, която Сол ѝ бе донесъл от Жак Мейол — гмуркач, който пишеше поетично за връзката между хората и водата. Вече я беше прочела от кора до кора, очарована от неговите теории за делфините и за водната природа на човека. Беше си водила цели страници с бележки, нещо в писането му я бе накарало да види връзка между нейната работа с раждането във вода и свободното гмуркане.

Тя погледна часовника, прокарайки пръст под каишката, където кожата ѝ беше още мокра. Беше едва седем часа. Не я блазнеше перспективата за още една вечер сама пред портативния телевизор, който предаваше трепкащи изображения само от два канала.

Тя изми чинията си, след това пооправи апатично стаята, която и без това бе подредена. Взе книгата, но пак я остави, изпълнена с безпокойство. Това, което наистина искаше, беше бира и компания — което отчете като положителен знак. Когато Сол спря пред бараката преди работа, тя му предложи да отидат тази вечер в кръчмата на Уотълбуун за по едно питие, но той не можеше, тъй като щеше да

работи до късно. Ева бе изпитала странно разочарование от отговора му, сякаш бе знаела предварително, че ще ѝ откаже.

Може би ще отида въпреки всичко, помисли си тя. Решавайки да използва оптимистичната си нагласа, тя смени пуловера с бледозелена блуза, взе чантата си и тръгна пеша към таверната.

Таверна „Уотълбуун“ представляваше ниска постройка от циментови тухли, боядисани в зелено. Незаконна постройка отзад, като чанта за през кръста, прикрепена към лош тоалет. Това, което липсваше откъм елегантност, се компенсираше от местоположение: тя гледаше към канала Дънтри и когато слънцето се спускаше, през широките прозорци се лееше златна светлина.

Вътре мястото гъмжеше от народ. Хората се бяха скупчили около тъмните маси, пиеха и говореха, въздухът миришеше на прясно изпържени картопки и пенлива бира. Плоският екран на закачения на стената телевизор показваше игра на крикет, следен от малка групичка с протегнати вратове. Срещу бара една врата водеше в игрална зала, където мъже в работни обуца и опърпани тениски стояха пред проблясащ монетен автомат.

Докато чакаше на бара, Ева се огледа наоколо, изненадана да види толкова много млади хора. Беше очаквала всички да са заминали за Хобарт или за континентална Австралия, след като навършат осемнадесет, но те бяха тук, събрани около масите в тесните си дънки и скейтборд кецове.

Ева си поръча бира и седна на един стол в ъгъла на бара. Беше хубаво да е далеч от бараката и да види обичайния живот на другите хора в Уотълбуун. Представи си, че Джексън щеше да иска да я доведе тук; той винаги бе харесвал излизанията вечер, компаниите. Миналото лято бяха ходили на сватба, където персоналът на бара си тръгна в полунощ, но хладилникът беше още пълен с алкохол, платен от младоженците. Джексън — останал по риза с навити нагоре ръкави и увита около главата вратовръзка като рокаджия от деветдесетте — прескочи бара и започна да сервира питиета. Той създаде поразителни смеси от алкохола и останалите безалкохолни, и гостите надаваха одобрителни викове, когато изпълняваше една през друга поръчките им, хвърляйки междуременно бутилки водка и ром във въздуха, и хващайки ги с обърнати ръце.

Ева се смееше, поразена от неговата показност. Когато избликът премина, той плъзна един коктейл по плота и каза:

— За вас, мадам. За това, че сте най-красивата жена в стаята.

— С изключение на булката — поправи го тя с лека усмивка.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Включително булката. — Целуна я по устата и тя усети как желанието се надига в нея.

Отнякъде в кръчмата се разнесе гръмогласен смях, който накара Ева да изтръпне. Тя познаваше този смях: тембъра, дълбочината, начина по който боботи.

Внезапно тя стана от стола си и се обърна, търсейки Джексън в тълпата.

Смехът долетя отново и Ева го последва и тръгна към една групичка в ъгъла на кръчмата. Видя широкото телосложение на мъж с гръб към нея, раменете му се тресяха.

Сол.

Стомахът ѝ се сви от разочарование.

Това беше миг, преди да си спомни, че Сол ѝ е казал, че ще работи до късно.

Страните ѝ почервеняха, когато осъзна, че той е използвал работата като извинение да не излезе с нея. Беше си помислила, че започват да се сприятеляват, но може би просто я е съжалявал: беше изгубила съпруга и бебето си, и му е било трудно да я помоли да си тръгне.

Стиснала чантата си, Ева наведе бързо глава и си проби път през тълпата към изхода.

Той мерна за миг тъмна коса, слаба, загоряла ръка. Вдигна очи и видя гърба на Ева, която излизаше през вратата на таверната.

По дяволите, помисли си.

Грабна телефона и ключовете за пикапа, извини се на приятелите си и затича през прашния паркинг. Ева се отдалечаваше по пътя.

Трябваше да изтича да я настигне и монетите в джоба му дрънчаха.

— Ева! — извика той. — Почакай!

Тя се обърна. Страните ѝ пламтяха.

Той най-последно спря пред нея. Можеше да усети бирата, плискаща се в стомаха му.

— В таверната ли беше?

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, когато каза:

— Реших да отида сама... тъй като ти щеше да работиш до късно.

— Да, съжалявам. — Той разтърка тила си — Свърших по-рано, отколкото предполагах. — Лъжата залепна в гърлото му.

— Можеше просто да кажеш „не“. Наистина разбирам, че имаш свой собствен живот тук.

Кръвта туптеше в слепоочията му и той прокара ръка по челото си. Не каза нищо.

— Искат ли да си бях заминала с Кали... това е, нали?

— Не... аз... — Той не знаеше какво да каже. Да, искаше да си е заминала. Не, искаше да е останала. — Приятно ми е да си тук, наистина. Но... — Гласът му секна. Нямахме начин да ѝ обясни защо я е излъгал.

— Тогава какво е, Сол? Защо не искаше да дойда тази вечер? Когато те попитах тази сутрин дали искаш да излезем за по едно питие, вече си знаел, че ще съм тук, нали?

Той се опита да отвърне с едно небрежно „не“, но думата прозвуча дръзко, отбранително.

Тя поклати глава, присвивайки очи.

— Джексън ме предупреди, че си лъжец.

Жегването от думите разсече въздуха като камшик.

— Какво?

Тя вдигна брадичка предизвикателно. Той си спомни жеста от първия ден, когато я беше видял, току-що пристигнала в Уотълбуун. Беше видял огън в нея тогава и въпреки всичко, което беше преживяла, той още блещукаше сега.

— Знаем за вашата битка, Сол. И защо двамата сте се скарали.

Той се втренчи в Ева, сърцето му започна да бие по-бързо.

— Е?

— Така че знам какво се е случило на онзи рожден ден преди четири години. Знаем как си се появил на барбекюто, как преднамерено си се опитал да откънеш гаджето му. И си я завел у вас.

Един комар извъня покрай ухото му. Той не помръдна да го удари.

— Как си могъл да причиниш това на собствения си брат?

— Не съм. Тя беше не негово, а *мое* гадже, Ева. — Гласът му прозвуча глухо.

Ева гледаше втренчено Сол, когато той каза:

— Джексън беше този, който ми я откъсна.

Тя поклати глава, удивена от дързостта на лъжата.

— Глупости.

Очите му останаха заковани върху лицето ѝ.

— Това е истината. Тя беше моя приятелка, Ева.

Тя си спомни как Сол бе излъгал по телефона Дирк; как беше излъгал, че ще работи до късно тази вечер; как беше излъгал Джексън.

— Истината? — Тя мина покрай него и закрачи край пътя.

Беше се отдалечила на петдесетина стъпки, когато чу Сол да вика след нея:

— Рожденият ден на Джексън е на петнадесети юли.

Е? — помисли си тя, докато продължаваше да върви.

— Тук това е наред зима. Ти каза, че е имал барбекю за рождения си ден — но защо му е на някой да прави барбекю на плажа по средата на зимата?

Ева спря.

— Барбекюто беше по случай *моя* рожден ден — извика той. — Който е на седемнадесети март. Нашето лято.

Сега Ева се обърна.

— Тя беше *мое* гадже.

Ева прехапа долната си устна, когато чу в съзнанието си Джексън да ѝ казва: *Не можеш да му вярваш. Той е лъжец.* Но въпреки това беше започнала да му вярва. И да мисли, че ще станат приятели.

Сол вървеше покрай пътя, спирайки пред нея.

— Казвам ти истината, Ева.

Тя поклати глава. Нямах да повярва.

— Точно затова заминах от Тасмания — отидох в Южна Америка за няколко месеца. Имах нужда да се махна. Не можех да остана и да го гледам с нея.

Тя го прекъсна.

— Южна Америка?

Той кимна.

— Джексън е отишъл там. Не ти!

— Джексън? — Челото му се набръчка. — Преди да тръгне за Англия, Джексън не е излизал от Австралия.

Тя издиша тежко, шокирана от лудостта на това, което той казваше. Нямахше представа защо Сол го прави. Отвори уста да му възрази, но внезапно се сети за нещо, което Дирк бе споменал: *Джексън беше тасманийското момче, а Сол — пътешественикът.* Дирк пиеше в този момент и тя бе предположила, че е объркал имената на синовете си. *Ами ако не беше!*

Тя докосна челото си, мислеше, мислеше.

— Ева — произнесе Сол внимателно и равно, привличайки погледа ѝ към себе си. — Всичко, което ти казвам, е истина.

Отново тази дума: *истина*. Джексън беше човекът, на когото тя вярваше. На съпруга си. Мъжът, когото обичаше, и с когото планираше да прекара целия си живот. Мъжът, когото бе загубила.

— Защо правиш това, Сол? Джексън ми разказа всичко за Южна Америка — Чили, пустинята Атакама, Перу, Бразилия — знам за пътуването му.

— Той никога не е ходил на тези места.

— А ти си ходил?

— Да.

Група пияни се изсипаха на паркинга на кръчмата. Тя чу да се пали двигател и от купето прогърмя бас, преди вратата да се затръшне.

— Летях първо до Чили и прекарах два месеца в пътуване по крайбрежието и в сърфиране. След това прекосих пустинята Атакама и отидох в Перу. Хванах се на работа в един природен резерват и се занимавах с прокарване на туристически пътеки в продължение на няколко месеца.

Пръстите на Ева се бяха свили в юмруци, докато слушаше. Описанието беше ехо от разказите на Джексън. Тя нямаше представа защо Сол, използвайки думите на Джексън, се опитва да очерни спомените ѝ за съпруга ѝ.

Сол продължи:

— В Перу се насочих първо към Чинча. Исках да изкача Мачу Пикчу — това бе на първо място причината да отида там.

Не, помисли си тя. Това е била причината Джексън да отиде.

— След това летях до Бразилия, където се срещнах с мой приятел. — Той ѝ разказа за един хостел, в който работил по време на пребиваването си в страната, но тя вече знаеше историята — знаеше всички истории — и можеше да чуе Джексън да ѝ казва как си е купил стар, очукан мотоциклет от собственика на хостела и е прекосил с него джунглата, където зеленината била гъста, а въздухът — тежък от влага.

Искаше ѝ се да каже на Сол да престане — да спре да говори! — но той продължи, спомените на съпруга ѝ се лееха от устата му. Напевният му акцент напомняше толкова много този на Джексън, че имаше чувството, че гласът му я разкъсва.

Затисна ушите си, но продължаваше да го чува. Внезапно свали дясната си ръка и замахна. Плесницата прозвуча оглушително върху бузата на Сол.

Най-после настъпи тишина.

14.

Дланта ѝ пламтеше, когато я отпусна безсилно.

Сол не помръдна. Очите му бяха заковани върху нея, разширени от потрес.

— Аз... аз... — Тя не можа да довърши изречението. Краката ѝ трепереха, когато се обърна, пресече шосето и след това затича. В началото се движеше тежко с шляпаците по асфалта сандали, но след това намери ритъма и увеличи скоростта.

Тичаше покрай редица облицовани с дървени летви къщи, от чиито дворове се носеше миризма на барбекю. По челото ѝ избиха капчици пот и кръвта нахлу към повърхността на кожата ѝ. Тя продължи, носейки се край шосето в гаснещата светлина.

Една кола я отмина и тя усети, че някой се обърна да я погледне, но беше съсредоточена единствено в импулса да се движи напред, отчитайки разстоянието по естествените ориентири: стара плевня, до която стояха два коня, допрели глави; трактор без колела; нива, засадена с ягоди в спретнати лехи.

Тогава тя се отклони от пътя по една чакълеста пътека, която водеше към залива, и едва тогава забави ход. Сложи ръце на кръста си и издиша силно с все още препускащ пулс.

От двете страни на пътеката се издигаха каучукови дървета, топлата им миризма правеше още по-плътен неподвижния въздух. Тя вървеше под сенките им, тялото ѝ трепереше от изтощение.

Сол. Защо беше казал тези неща? Защо не беше спрял? Тя си спомни сериозността на изражението му, когато обясняваше за враждата. Изглеждаше искрено шокиран, когато Ева му възрази. Тя се опита да обмисли до колко е вероятно той да казва истината, но не можа; не и когато още чуваше в съзнанието си гласа на Джексън, докато ѝ обясняваше как е трябвало да ремонтира онзи мотор, който купил от Бразилия, единствено с инструментите на джобното си ножче, или когато си спомняше изпълненото му с копнеж описание на слънцето, пробиващо мъгливото було над Мачу Пикчу.

Нещо остро прониза спомените ѝ, като парче счупено стъкло: на стената в дневната на Сол имаше снимка на внушителните върхове на Мачу Пикчу. Когато я погледна за първи път, предположи, че мъжът с раницата на преден план е Джексън — само че това не можеше да е вярно, защото ако братята не бяха близки, защо Сол би имал снимка на Джексън?

Тя разтърка устните си, докато се опитваше да си представи снимката отново. Виждаше обраслите в гъста зеленина върхове, губещи се в мъгла, но образът на човека под тях беше смътен в съзнанието ѝ.

Когато пътеката изви надясно да я отведе към бараката, Ева не тръгна по нея. Продължи да върви напред. Право към къщата на Сол.

Пикапът на Сол не я бе задминал, така че знаеше, че къщата ще бъде празна. Никой в Уотълбуун не заключваше къщата си, затова не се изненада, когато намери страничната врата към кухнята отворена.

Сърцето ѝ биеше силно, когато влезе вътре. Във въздуха се долавяше миризма на дърво и на нещо люто. Беше почти тъмно, но тя не светна лампата. Остави очите ѝ да се нагодят към полумрака, различавайки очертанията на кухненски шкафове, стойка за чаши на перваза на прозореца, тостер, тикнат в един ъгъл.

Когато мина покрай мивката, видя малкото чаено пликче, хвърлено вътре.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, сякаш някой бе изпратил леден полъх под яката ѝ. Тя го гледаше втренчено, изгубила представа за всичко наоколо. Сякаш бе отново в апартамента си в Лондон, взирайки се в ръждивокафявото петно в тяхната мивка, където Джексън беше оставил пликчето от чая. Почти можеше да долови мускусния аромат на Джексън във въздуха, да чуе звуците на трафика и сирените от улицата под техния апартамент.

Толкова ѝ се искаше да бъде там, че образите на Джексън и Сол, Лондон и Уотълбуун се усукаха и вплетоха, така че повече не можеха да се отделят, а по-скоро представляваха едно непрекъснато кълбо от мисли.

Зад отворената врата някаква птица изкрещя и тя се обърна. Навън нямаше улични лампи, нямаше пътища, само дървета и

проблясването на залива. Тя беше в Уотълбуун, в кухнята на Сол. И това в мивката беше торбичка от неговия чай. А не на Джексън.

Еднакви навици, това беше всичко.

Тя се насили да си поеме дълбоко въздух няколко пъти, потискайки ирационалната паника.

Тогава излезе от кухнята и се насочи към дневната, като не позволяваше на очите си да се отклоняват встрани. Отмина дивана и тръгна към отсрещната стена, на която висяха три снимки в рамки.

Застана пред средната и насочи поглед.

Видя високите върхове на планините и терасите, и силуета на мъж на преден план, който носеше раница. Наведе се по-близо, за да види лицето му.

Толкова силно искаше това да е Джексън, че чертите му и чертите на Сол се сляха в ума ѝ и тя вече не можеше да каже кой — кой е. Мислите ѝ се въртяха, изпълнени с несигурност, и тя направи две стъпки наляво, като перна ключа на лампата с основата на дланта си.

Стаята оживя и тя замръзна пред снимката, примигвайки пред ясният образ: Сол на Мачу Пикчу.

Точно както беше казал.

Тя си каза, че снимката не означава нищо. Може и двамата да са пътували до там, или Сол по някакъв начин да е подправил изображението.

В този миг чу някакво движение зад себе си и осъзна, че в къщата има някой.

Бавно се обърна.

На прага стоеше Сол.

— Какво правиш?

Тя погледна към снимката на стената.

— Това си ти. На Мачу Пикчу.

— Да.

— Джексън може също да е ходил там.

Сол я погледна внимателно.

— Може, но не е. Джексън никога не е ходил в Южна Америка. Съжалявам, Ева.

Мислите ѝ се въртяха в безпорядък. *Защо Сол казваше всичко това?*

— Следването на Джексън — каза тя, спомняйки си разговора си със Сол, докато той събираше стриди. — Ти спомена, че Джексън никога не е следвал морска биология.

— Изобщо не е ходил в университет. Живя в Мелбърн известно време, но работеше като коктейл барман.

В гърлото ѝ се надигна жлъчка. Представи си Джексън зад бара по време на сватбата как хвърля бутилки високо във въздуха и върти течността в чашите. Беше се смяла на забавните му трикове и го беше попитала къде се е учил да ги прави. Той беше отвърнал: *Разполагам много свободно време, когато бях студент.*

Ева имаше чувството, че стои много високо на ръба на скала. Едно погрешно движение — и можеше да падне. Трябваше да бъде неподвижна, да намери баланс. Въпреки това усещаше, че важното тепърва предстои — можеше да го усети как се извива около глезените ѝ като усиливащ се вятър.

Умът ѝ натрупваше фактите един след друг като тухли, опитвайки се да изгради нещо стабилно от тях.

Джексън не беше учил морска биология. А Сол.

Не гаджето на Джексън беше откънато. А на Сол.

Джексън не беше пътувал из Южна Америка. А Сол.

Тя преглътна напирещата жлъчка.

— Значи нещата, които ми е казвал... са били твои. — Нищо нямаше смисъл. — Какво друго? — чу се тя да пита. — Какво друго казваш, че е било лъжа?

— Не знам...

— Ти какво си правил след университета? — попита тя с изтънял глас.

— Ева...

— Моля те! — настоя тя. — Просто ми кажи.

Той я гледаше, без да мига.

— Започнах работа като гмуркач на Големия бариерен риф за един сезон, работейки с туристи по проекти за възстановяване на коралите. След това се върнах в Тасмания за известно време. Работех в компания за мероприятия на открито, която организира лагери за деца. Учех ги как да се гмуркат...

— Лагерът е бил на източния бряг. Живял си в дървена хижа три месеца.

Една вена върху слепоочието на Сол започна да пулсира.

— Точно така.

— Джексън ми каза, че е работил там един сезон. Работил ли е? — попита тя, чувайки отчаяните нотки в гласа си. — Работил ли е някога в такъв лагер?

Той завъртя глава.

— Не.

Ева хвана ръба на деколтето си, отдалечавайки плата от пламтящата си кожа. Паника прониза тялото ѝ. Как можеше всичко това да е лъжа?

— Тогава какво е правил Джексън през цялото това време?

Сол разпери ръце.

— Работи в една работилница за лодки няколко години. Преди това работеше в една кръчма долу в Санди бей. Известно време организираше събития — малки музикални фестивали, танцови вечери, такива неща...

В Лондон Джексън си беше намерил работа в компания за напитки. Беше с широки познания, разбираше си от професията и го биваше с клиентите. Той никога не бе използвал научната си степен по биология и Ева никога не бе питала за това. Защо да го прави? Живееха в град, а не на крайбрежие.

Идеята, че Джексън е лъгал, беше необяснима. Тя се чувстваше замаяна, сякаш земята се люлееше под нея. Прекоси стаята и отиде до прозореца, хващайки се за рамката. В гаснещата светлина отвън забеляза морския каяк издърпан до плота, където беше видяла Сол да чисти риба.

— Твоят каяк ли е в градината? — попита тя, оставайки с гръб към него.

— Да.

— Джексън някога имал ли е собствен каяк?

— Джексън? Не. Или поне аз не знам.

Значи красивите му приказки за това как е гребал в гладки като стъкло заливи, наблюдавайки потрепването на сребристите херинги в пасажи отдолу, са били измислица? В това ли се очакваше да повярва тя?

— Снимки — произнесе тя и внезапно се обърна. — Сигурно имаш снимки от университета, от пътуванията си.

— Да, имам снимки — отвърна ѝ той.
— Трябва да ги видя.

Сол влезе в стаята си и измъкна чекмеджето под леглото си. Вътре имаше тънка папка с писма, плик със снимки и дървена кутия с ръждясали панти. Това беше кутията, над която се спряха ръцете му.

Той свали капака и се наведе над нея, вдишвайки мириса на сол и варовикови камъчета. Вътре бяха неща, които беше спасил от тяхното семейно бунгало: непрозрачна стъклена бутилка, която бяха намерили, изхвърлена в залива, и която с Джексън бяха напълнили с малки мидички; маслиново зелена перушинка от перо на бързолет; черупка от морски охлюв, отвън остаряла и напукана, но с лъскава вътрешност, носеща още спомена за предишна красота; кутия карти, шевовете на която бяха облепени с остаряло тиксо.

Той вдигна едно опърпано издание на „Върколака“^[1], принадлежащо на Джексън, с подгънати краища и петна от плесен. Беше го намерил зад койката, когато изхвърли матрака. Джексън обичаше да чете комикси, изгубваше се във фантазията на всички тези диви приключения и митичната сила на супергероите.

С порастването, реалният супергерой в живота на Сол беше неговият брат. Джексън беше човекът, който можеше да се гмурка до долу и да се показва, държащ в ръка морски охлюв, или да прави опашен свредел на скейтборд, преди всички други изобщо да са стъпвали на скейтборд. Той беше популярен, безстрашен и караше всички да се смеят. Затова Сол беше изумен, че Джексън е изтрил своята собствена история и я е заменил с неговата.

Той остави комикса встрани и насочи вниманието си към снимките, които Ева беше поискала да види. Изсипа плика на леглото и се разрови в тях, търсейки такива, на които е студент или от времето на пътешествието му. Извади една на Джексън, която беше правена, докато бе живял в Мелбърн. Носеше тъмна спортна блуза с името на бара, избродирано в златно върху нея. Усмивваше се, докато въртеше шейкъра за коктейли; ръцете му бяха размазани в неясно петно, прекалено бързи, за да бъдат хванати от обектива.

Разбира се, Сол винаги бе знаел, че Джексън е способен на лъжи. Спомняше си преувеличените истории, които той разказваше като

момче, и които караха баща му да се смее, а майка му да се мръщи. Но това? Не виждаше никакъв смисъл. Той едва сега започна да си дава сметка до каква степен Джексън е измамил Ева, и осъзнаването на този факт го накара да се почувства некомфортно — като съучастник.

Докато прехвърляше купчината, се натъкна на фотография на Джексън, правена преди три години, която Дирк му беше дал. Сол се взря съсредоточено в образа на брат си, питайки се дали трябва да каже на Ева всичко, което знае. Колебаеше се не от лоялност към Джексън: той беше мъртъв, така че какво значение имаше? Нито пък от лоялност към Дирк, който го беше помолил да си мълчи.

Когато пхна снимката на дъното на чекмеджето и събра останалите накуп, осъзна, че се е колебаел толкова дълго, защото не можеше да понесе да види какво ще причини истината на Ева.

Ева седеше на дивана, притиснала колене към гърдите си. Мислите ѝ бягаха и се плъзгаха, сякаш се движеха по лед. Изглеждаше ѝ невероятно, че Джексън я е лъгал през цялото време. Те се бяха обичали, бяха си дали брачни клетви, бяха прекарвали часове в разговори за миналото и бъдещето си.

Но едно съмнение си проби път напред: тя познаваше Джексън едва от две години. Беше се влюбила толкова бързо и неочаквано... но беше ли поспряла поне за миг да помисли разумно? Само за няколко месеца той беше вече добре дошъл в кръга на нейните приятели и майка ѝ гледаше на него като на част от семейството. Което беше дало на Ева чувство за близост и сигурност.

Въпреки това тя не се бе запознала с никой от миналото на Джексън, дори с неговото семейство. Беше представена на колегите и приятелите му, които си бе създал след преместването си в Лондон, но никой от тях не познаваше Джексън по-дълго, отколкото тя. С нарастващ ужас сега осъзна, че Джексън е могъл да си създаде каквото си поиска минало и никой е нямало да знае.

— Ето тези — каза Сам, като се върна в дневната и ѝ подаде малка купчина снимки.

Диванът хлътна, когато той седна до нея, и тя долови миризмата на лаборатория, пропила в дрехите му.

Първите няколко снимки бяха на Сол и ръцете ѝ трепереха, докато ги прехвърляше: Сол, яхнал мотоциклет, с праметнат през рамо калъф за скейтборд; Сол и негов приятел, на поход през джунглата; Сол на лодка за гмуркане в тропически води; Сол с черна тога и университетска шапка, притиснал към гърдите си навито на руло свидетелство.

Първата снимка на Джексън, която тя видя, го показваше в работилница за лодки. Носеше избелял работен гащеризон и беше вдигнал омазан с машинно масло пръст към този, който стоеше зад фотоапарата. На следващата снимка косата му беше по-къса и той сочеше към голям банер, на който се четеше: БИРФЕСТ ТАСМАНИЙСКИ ДЯВОЛ! Имаше още негови снимки: вечер с приятели, със скейтборда на рампа, ритащ футбол на плажа.

Тя разгледа купчината два пъти, след което остави снимките внимателно на масичката за кафе. Те потвърждаваха всичко, което Сол ѝ каза, но въпреки това изглеждаше невъзможно. Тя поклати глава бавно:

— Не разбирам как това може да е истина.

Погледът на Сол се насочи към тъмния залив навън. Тя гледаше лицето му, чакайки го да заговори.

Когато не каза нищо, Ева попита:

— Какво има?

Едно мускулче под окото му затрепка.

— Нищо.

Ева облегна глава на дивана. Може би е имало знаци... неща, които тя е игнорирала. Спомни си за едно парти преди няколко месеца, когато си бяха говорили с колега на Джексън. Мъжът беше попитал дали искат да отидат до Котсуолдс следващия уикенд да празнуват четиридесетгодишнината му. Без никакво колебание Джексън бе отвърнал: *Приятел, много бихме се радвали, но майката на Ева е в града. Има рожден ден. Така че ще бъдем на тържествена вечеря с шоу програма.* Това беше откровена лъжа, изплъзнала се от езика на Джексън с такава лекота, че Ева трябваше да спре за момент да си помисли: *Чакай, майка ми наистина ли ще идва в града?*

Но дали случайната невинна лъжа беше достатъчна причина да се подозира по-голяма лъжа? Мислите ѝ се върнаха към пътуването в самолета, когато се бяха запознали с Джексън. Беше ѝ се сторил

нахално самоуверен, но забавен, и я бе заинтригувал с разкази за обиколката си в Южна Америка и истории за работата на лодка за гмуркане в Австралия. Но те са били лъжи — от самото начало.

Дори ако първата му лъжа е започнала като шега, като игра, сигурно е имало момент, в който да си е помислил: *Трябва да ѝ кажа истината.*

Образът, който Джексън бе изградил за себе си по време на онзи полет, беше това, което я бе привлякло в него. Разговорът им течеше с лекота; всъщност Джексън беше казал, че повечето първи срещи продължават няколко часа, а тяхната продължи десет. Ами ако нищо от това не беше вярно?

Тя си припомни и нещо друго, което ѝ беше казал по време на полета, нещо за което изпита нужда да се увери.

— Какво те накара да следваш морска биология? — попита тя Сол.

Той наклони леко глава, изненадан.

— Всъщност, една книга.

Тя примига, чакайки.

— Намерих я, когато бях дете. Беше пъхната в туристическа раница, която си купих от един магазин за вещи втора употреба. Прочетох я от кора до кора и тя ме накара да видя, че ние имаме още много да учим за океана. Предполагам, че мистерията, която книгата повдигна, е това, което ме накара да искам да бъда морски биолог.

Внезапно Ева скочи на крака и отиде до рафта с книги. Беше видяла книгата преди. Знаеше, че я е видяла.

Тя се наведе и прокара ръка по гърбовете на томчетата: „Австралийският рибар“, „Биография на треската и морския риболов“, „Размисли за свободното гмуркане“ и точно тази, която търсеше — „Морето около нас“ от Рейчъл Карсън.

Ева я извади. Усети хладната ѝ тежест в ръката си. Бавно я отвори.

Там, от вътрешната страна на корицата, написано с избеляло синьо мастило, стоеше името на собственика ѝ: *Сол Боу, 13 г.*

Книгата се изплъзна от ръката ѝ и падна на пода, страниците се разкривиха.

— Ева? — Сол стана от мястото си.

Тя чу загрижеността в гласа му, но не отговори. Усещаше гърлото си прекалено свито. Едва можеше да диша; нуждаеше се от въздух. Излезе на верандата, където прожекторите се включиха, заслепявайки я за миг. Твърдите ръбове на перилата бяха хладни и остри под пръстите ѝ, но тя ги стисна здраво, като си поемаше дъх с отворена уста.

Отчаяно искаше да повярва, че книгата, историята принадлежи на нейния съпруг, не на Сол. Но не можеше, защото доверието между тях вече беше изгубило силата си като мост, който пропукваше и се рушеше под краката ѝ.

Сега, когато всичко се разпадаше, Ева се ужаси, че вече не е сигурна дали Джексън е бил този, в когото се е влюбила... или някой съвсем друг.

* * *

Ти ме хвана веднъж, че лъжа. И това също бе глупава лъжа. Ненужна. Бяхме в бар и един мой колега ни покани да отидем в Котсуолдс за уикенда. Беше ми досадил с приказките си за коли и голф, а аз исках само да прекарам уикенда с теб, да ядем кроасани в леглото, да се любим и да се разхождаме без да бързаме покрай реката. Знаех, че и на теб не ти се ходи, така че казах на колегата ми, че майка ти ще дойде за уикенда.

Не мислех, че е кой знае какво — беше просто една от онези малки, безобидни лъжи, които двойките изричат постоянно.

Когато ти осъзна, че е лъжа, изражението ти се промени толкова бързо, сякаш те бях зашлевил.

Запомних този поглед — стори ми се показателен, едно предзнаменование за това как мога да те нараня, ако не съм по-внимателен. Не мисля, че самата лъжа толкова те стресна, колкото че имаше момент, в който не можеше да кажеш кое е истина, кое лъжа.

Понякога и аз не мога да видя разликата между тях.

[1] Супергерой от комикс, издаден за първи път през 1974. — Б.пр. ↑

15.

Сънят бягаше от Ева трета поредна нощ. Тя избърса сълзите от лицето си, след това грабна завивката и се замъкна в дневната. Седна на пода с юргана върху раменете си и разпръсна снимките на Джексън, които Сол ѝ беше дал.

Образите от миналото на съпруга ѝ се взираха гневно в нея.

Тя вдигна най-близката снимка — Джексън, изправен в двора на работилницата за лодки с работен комбинезон. Сърцето ѝ се сви, докато изследваше познатите линии на челото и челюстта му, красивите му очи. Въпреки това нищо друго в тази снимка не ѝ беше близко.

— Защо излъга? — прошепна тя, думите отекнаха в празната стая.

Пръстите ѝ стиснаха края на снимката, когато си помисли за всичките пъти, в които я е лъгал. Чу звука от разкъсване, преди да е осъзнала какво прави. Когато погледна надолу, снимката беше скъсана на две. Чувството беше толкова удовлетворяващо, че продължи да я къса на все по-дребни и по-дребни парченца, хвърляйки ги на пода. Веднага се пресегна за следващата — Джексън върти коктейли и фокуси — и направи същото с нея. Не я беше грижа, че снимките принадлежат на Сол. Единственото, което искаше, беше да изчезнат. Всичките.

Тя дереше със страст, стиснала зъби, и изливаше гнева си. Не спря, докато не унищожи и последната. След това се изправи, дишането ѝ беше неравно. Парчетата от снимки се валяха около нея като отломки след буря.

В скута ѝ лежеше едно крайче: устните на Джексън, извити в усмивка. Тя го взе между пръстите си и го приближи към лицето си.

Красивата уста на Джексън. Уста, която беше целувала. Уста, която той бе притискал към шията ѝ, изпращайки тръпки на желание през нея. Уста, която беше изричала думи за любов.

Наистина ли всичко това е било реално?

Гневът ѝ се оттегли назад като вълна и на мястото на измамата тя усети озадачаващо чувство на състрадание, защото какво можеше да накара някого да изтрие своята история и да я замени с нечия друга?

— Защо? — прошепна тя отново. — Защо не ми каза?

Нещо проблесна в ума ѝ. Дъждовна вечер в Лондон. Джексън се връща от джогинг. Плясък на мокри дрехи върху пода на банята. Свистенето на душа, после влажната топлина на пара, когато тя се вмъкна в банята, за да му каже здрасти. Но тогава зърна Джексън през процепа на завесата, и спря. Той стоеше със склучени ръце върху главата, с прегърбено напред тяло, сякаш готово за удар. Плачеше.

Беше изпитала желание да дръпне завесата и да се пресегне към него, но усети, че не бива да го прави. Джексън беше изчакал да остане сам, за да се наплаче. Осъзнавайки, че това е интимен момент и той не би искал свидетели, Ева се измъкна от банята и отиде да приготви вечерята.

По-късно, когато Джексън влезе в банята, ухаещ на сапун и дезодорант, той се усмихна, целуна я весело по устните и ѝ каза, че джогингът е бил страхотен.

Ако те бях притиснала да говориш тогава, щеше ли да го направиш, помисли си тя. От това ли си имал нужда?

Защо не го беше попитала. Коя съпруга би оставила нещата така? Бяха се любили нежно онази нощ, но въпреки това тя не го попита какво не е наред. Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че не е имал достатъчно доверие в нея, за да ѝ каже истината.

Тя се наведе напред, когато риданията разтърсиха тялото ѝ. Държеше главата си в ръце и плачеше, неспособна да погледне разкъсаните образи на съпруга си.

Сол намери Ева заспала на пода в дневната. Той не спомена накъсаните снимки, нито хаоса в къщата. Каза ѝ само, че се нуждае от нейната помощ.

— Имам да провеждам наблюдение на сепия на източния бряг. Колегата ми от лабораторията току-що каза, че не може да ме придружи. Без резултатите проектът ми се проваля. Би ли дошла на негово място?

Тя възрази, каза, че сигурно в университета има други хора, които могат да помогнат — и беше права. Но той обясни, че никой не е свободен. Беше твърд и настоятелен, знаейки, че трябва да я изведе от бараката, да я накара да се занимава с нещо.

Накрая тя се съгласи. Тръгнаха от Уотълбуун със следващия ферибот и спряха на източния бряг, за да се качат в лодката. Ръмеше ситен дъжд.

Сега бяха във водата и силният напорист вятър отнасяше излишните гласове, мисли, дихания. Ева се държеше за корпуса на лодката, докато пореха морето, косата ѝ се вееше.

Когато стигнаха до мястото на теста, Сол хвърли котвата и те започнаха наблюдението. Отне им два часа за маркирането на тридесет сепии и когато той прикрепи последния маркер, Ева обърна клипборда към него и обяви, че са приключили.

Сол изпразни двете големи кофи с белязани сепии обратно в морето и за момент водата закипя от калмари. Последната седмица той беше поставил един звуков приемник на дъното и сега микрочиповете в сепиите щяха да изпращат данни до устройството всеки път, когато минеха в радиус от двеста метра от него.

Той напълни празната кофа с вода и я плисна върху палубата да измие по-голямата част от мастилото на сепията.

— Благодаря за помощта — каза той на Ева, която беше хванала половината от маркираните от него сепии.

— Благодаря, че ме накара да дойда. — Тя се усмихна за първи път този ден и слънцето се разля по нейното лице, озарявайки очите ѝ. Той усети, че нещо се раздвижва в гърдите му. Извърна се, остави долу кофата и привърза едно свободно въже, което се беше заплело на пода.

— Имаме ли време за гмуркане? — попита тя.

— Определено. — Той беше доволен. — Има едно страхотно място по пътя за обратно над една гигантска гора от кафяви водорасли.

Той подкара лодката към брега, докато видя скалистия залив, където се намираха водораслите. Хвърли котва, пусна стълбата, след това извади маски и плавници изпод седалките, а Ева се зае да облича неопреновия си костюм.

Когато се изправи, Сол зърна загорелия ѝ гръб, докато тя пъхаше ръце в ръкавите. Той наблюдава известно време, неспособен да се

извърне. Ръката ѝ се пресегна към ципа и когато го дръпна, светлината проблесна върху брачната ѝ халка като намигване.

Сол отстъпи. При гледката на този пръстен и всички обещания, които той олицетворяваше, в гърдите му се надигна ярост към Джексън. Беше взел толкова много от онова, което не беше негово. Сол не можеше дори да предположи причината, която стоеше зад решенията му.

Между него и Ева се зараждаше предпазливо приятелство и той започна да се грижи за нея по начин, какъвто не беше очаквал. Точно затова ѝ дължеше истината. Беше по-лесно да я отлага преди, когато не я познаваше и мислеше, че тя просто ще мине и ще си замине.

Той избърса ръце в шортите си, сърцето му заби по-бързо при мисълта за това, което трябва да каже. Издиша дълго, след това произнесе:

— Ева, трябва да говоря с теб.

Тя се огледа. Лицето ѝ бе леко загоряло, но под очите ѝ имаше тъмни сенки. Тя се подпря на лодката, докато обуваше плавниците си.

— За какво?

Гърлото му се стегна около думите, които трябваше да изрече.

— Става въпрос за Джексън.

Тя замръзна, с наполовина надянат плавник.

— Не може ли да не го правим?

— Моля?

— Не искам да говоря за него точно сега. Не мога. Просто искам да съм във водата. Не да мисля или да повтарям всичко отново и отново.

Той я погледна изненадан. Досега винаги беше искала да говорят за Джексън, намираще начин да го вплете в разговора, само за да произнесе името му на глас. Но когато я погледна сега, сякаш някой беше дръпнал кепенци от лицето ѝ.

— Съжалявам, Сол. Просто се изтощих.

Той можеше да я накара да слуша, да настоява, че трябва. И точно това трябваше да направи. Но вместо това само кимна и каза:

— Хубаво.

Ева се спусна по стълбичката на лодката с маска и с въртящи се несръчно плавници на стъпалата. Помнеше последния път, когато се бе държала за тази стълба, и кръвта, стичаща се по бедрата ѝ. Не можеше да мисли за помятането, тъй както не можеше да мисли за Джексън. Точно сега беше прекалено болезнено. Когато спомените започнаха да напират, Ева се спусна в морето.

Под водата мислите ѝ се разпиляха. Беше безтегловна. Очите ѝ се адаптираха към синята светлина и огромната дълбина под нея. Тя се оттласна леко от лодката и почувства мъртвото вълнение, когато морето се издигна под нея. Харесваше усещането: тегленето, когато вълната я всмуква в себе си, после я повдига и я завърта леко напред.

Тя изплува, за да нагласи маската си, отмахвайки един кичур мокра коса, който нарушаваше уплътнението.

Сол скочи от лодката и заплува към нея.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Видимостта е невероятна.

Той обясни линията на спускане, която щяха да вземат, плувайки право към гигантската гора от кафяви водорасли срещу течението, после да се върнат обратно покрай скалите и над рифа и накрая да тръгнат към лодката.

Тя последва Сол, който плуваше няколко метра пред нея, дългите му плавници предизвикваха лека пяна във водата. Сега, когато Ева бе започнала да научава повече за техниката на гмуркане, можеше да оцени неговите умения. С привидно минимално усилие той се тласкаше напред, сякаш плъзгайки се.

Когато стигнаха гигантската гора от кафяви водорасли, Ева се гмурна надолу да погледне високите клони, които растяха от дъното. Плътни, ребрести папрати се полюляваха в кестенови и кехлибарени нюанси. Там, където светлината стигаше, те блестяха, и Ева прокара пръсти по лъскавата повърхност. Сякаш плуваше в балдахина на дъждовна гора.

Сол се държеше прав във водата, когато тя изплува да си поеме въздух.

— Ще се спусна по-дълбоко — каза ѝ той. — Искаш ли да дойдеш?

Тя кимна и подготви дишането си, отпусчайки се за момент на повърхността, за да забави сърдечния ритъм.

Сол се гмурна пръв и тя го последва, изпълни дробовете си с въздух, преди да пробие с глава синята копринена вода. Косата се виеше около маската ѝ и тя ритна с леко огъване на плавниците. Обичаше усещането при спускане, тялото и дишането ѝ работеха срещу гравитацията, отнасяйки я по-дълбоко в сърцето на морето.

Подводният свят се разкриваше пред нея и тя видя една ярко оцветена зеленушка с нацупена уста, която лениво влизаше и излизаше от водораслите. Тя усети, че температурата се понижава, докато се спуска, преглъщайки, за да изравни налягането в ушите си на всеки метър.

Сол се спусна във водата пред нея. Наклони се към едно голямо стъбло водорасли и се хвана за него, правейки ѝ знак да стори същото.

Тя се хвана с ръце под неговите и те останаха да висят на 4–5 метра под повърхността, за да си починат. Очите ѝ започнаха да различават подробности във водораслото, различните му фигури, сякаш изрязани от морето.

Сол я попита с жестове дали е добре. Тя кимна усмихната. Беше странно интимно да са под повърхността заедно и със забавен пулс, докато се носят един до друг. Необяснимо, но тя се чувстваше в безопасност тук, спокойна — сякаш се намираха в пашкул, запечатани от останалия свят.

Накрая дробовете ѝ започнаха да се стягат и тя погледна нагоре и се оттласна.

На повърхността си размениха усмивки. От веждите и миглите на Сол капеше вода и блестеше в бръчките на усмивката му.

Те продължиха да се гмуркат край водораслите, след това над рифа и назъбената скала. По-късно отидоха до една леха морски плевели, която изглеждаше закърняла и скучна след гората от водорасли, но тя се радваше на ярко оцветените риби, които се стрелкаха през нея.

По едно време усети потупване по ръката, Сол ѝ сочеше нещо напред. Тя проследи ръката му, напрягайки се да види какво е привлякло вниманието му.

Когато водораслите се залюляха, погледът ѝ улови нещо цветно. Изчака малко водораслите да спрат — и тогава го видя.

Тялото ѝ пламна от възбуда при извънземната гледка: над тях се носеше морски дракон. Тялото му беше червеникаво на цвят, сякаш беше осветен отвътре, с електриковосини и жълти точки, и райета по повърхността му.

Той се плъзгаше с течението, грациозен и самоуверен... Тя беше омагьосана от неговата форма, извитата шия и драконообразната глава, както и гордата извивка на опашката му. Наблюдаваше го, изпаднала във върховно удивление. Устните ѝ се извиха в усмивка около шнорхела и тя усети морето да се плиска в зъбите ѝ.

Морският дракон продължи бавния си танц през водата, минавайки покрай тях. Едва когато изчезна зад нея, Ева осъзна, че има нужда от въздух.

Изтласка се силно към повърхността, и когато излязоха със Сол отгоре, се усмихваха.

Тя съблече неопреновия си костюм, след което се уви с плажната кърпа на Сол. Отметна косата си назад, изцеди я от водата и си помисли, че се чувства много по-добре след гмуркането.

Сол се беше преоблякъл в шорти и бледозелена тениска, яката му беше тъмна от мократа коса. Изражението му беше спокойно, когато погледна над водата. Ева осъзна колко мил е бил през изминалите няколко седмици като ѝ предложи място, където да отседне, и се грижеше за нея след помятането. Странно беше, че когато за първи път се срещна с него, си бе помислила, че е съвсем различен.

Сол отиде в кабината и се разрови в една полиетиленова торбичка.

— Искаш ли сандвич? Имам със скариди или бекон.

— Предпочитам с бекон. — Докато пресичаше лодката, тя усети нещо остро да се плъзва в стъпалото ѝ и извика.

Силна болка прониза петата ѝ и тя подскочи, повдигайки крака си да види.

— По дяволите! — В кожата ѝ се беше забила въдица, две от кукичките бяха потънали дълбоко в петата ѝ.

Сол отиде при нея.

— Това пък откъде дойде?

— Нямам представа.

Той премести една пластмасова щайга към Ева и каза:

— Седни. Аз ще я извадя.

Изчезна за миг в кабината и се върна с очукана червена аптечка. След това се наведе от лодката и изми ръцете си. Избърса ги в края на тениската си и тя зърна корема му — кожата там беше по-светла от загорелите му ръце.

Той издърпа една хладилна чанта срещу Ева и седна върху нея.

— Дай ми крака си.

Тя повдигна крака си и Сол го подпря внимателно върху бедрото си. Ноктите на краката ѝ не бяха лакирани и тя видя, че шевът на неопреновия ѝ костюм е оставил червена следа по дължината на пресеца.

— Малко ще боли, но ще се постарая да съм внимателен.

Ева кимна.

— Давай.

Когато той дръпна кукичката, тя се хвана отстрани за щайгата, чувствайки как металът прорязва кожата ѝ. Болката беше гореща и остра.

Сол спря за момент и Ева издиша.

— Добре се справяш. Едната излезе. Остава още една. Готова ли си?

Тя кимна и стисна зъби. Затвори очи и започна да брои. Този път болеше повече, като нож, който се забива в крака. Преди да стигне до четири, всичко беше свършило.

— Готово — обяви Сол.

Ева понечи да издърпа крака си, но той я възпря:

— Още не сме свършили. — Извади антисептичен тампон, обхвана петата ѝ и внимателно избърса мястото върху раната.

Ева примига.

— Съжалявам. Не съм смела.

Той вдигна очи, погледът му беше твърд:

— Ти си невероятно смела, Ева. — След това залепи лепенка на крака ѝ, притискайки стърчащите краища с палец. Когато свърши, ръцете му продължиха да държат стъпалото ѝ.

Тя не издърпа крака си. Чакаше и го гледаше.

Пръстите му бавно минаха отстрани на петата и продължиха по голия ѝ глезен. Тя осъзнаваше лекия натиск, топлината от докосването

му. Дъхът ѝ спря.

Сол вдигна поглед и очите им се срещнаха.

Той примига, свали бързо ръцете си и се изправи.

— Съжалявам. — Гласът му беше тих.

Ева също стана и инстинктивно хвана ръката му.

— Сол...

Той замръзна, сведе очи. След това много бавно се обърна към нея. Сърцето ѝ биеше оглушително, когато погледът му се премести от сплетените им ръце към тялото ѝ, увито в неговата кърпа, и се вдигна към лицето.

Поглеждайки в очите му, тя почувства, че между тях пулсира връзка, нещо, което едва сега започваше да разбира. Интуитивно осъзна всяка подробност от лицето му: солта, останала по наболата му брада; отделните косъмчета на веждите му, които нямаше да израснат в плавна дъга; тъмните му очи, фиксирани върху нея.

Не знаеше кой помръдна пръв. Усецаше само, че телата им са привлечени едно към друго, ръката ѝ се протяга към неговата, дланта му ляга върху нейната буза.

Целувката беше нежна. Тя усети топлина и сол, и затвори очи. Езиците им се докоснаха, раменете му бяха под ръцете ѝ, натиска на бедрата му — срещу нейните. Двамата се вляха един в друг, потъвайки в копнежа и желанието.

И тогава, миг по-късно, изтрезнях; отдръпнаха се, когато мислите ѝ се стрелнаха към Джексън: към ръцете му, кожата му, докосването му.

Тя отпусна чело върху рамото на Сол, вкусът му пареше още върху устните ѝ, а споменът за съпруга ѝ — в ума ѝ. Сол я държеше в прегръдката си и те останаха дълго така, с бушуващото под тях море.

16.

Сол изтегли лодката до кея, отчитайки с някаква далечна част от съзнанието си триенето на фендерите в потъмнялото дърво. Ева се качи на кея, а той я проследи с поглед как върви по него с поклащащи се ключове от пикапа му между пръстите ѝ, и проблясваща лепенка върху петата.

Той прокара ръка през сплъстената си от солта коса, мислейки за онази целувка: сладката мекота на устните ѝ; натиска на ръцете ѝ върху неговите рамене; гладката ѝ шия. Беше изпитал неустойното желание да свали хавлиената кърпа, с която се беше увила, и да докосне всеки сантиметър от нея, да обlige солта от кожата ѝ. Но бяха спрели. Нямаха шанс.

Това беше грешка.

Грешка, която той знаеше, че иска да направи отново.

Не биваше да я взема на изследователското пътуване. Беше прекалено рисковано; имаше прекалено много хора. Той сканира с поглед паркинга, претърсвайки за познати коли, но слава богу, беше чисто.

Видя Ева да се настанява на шофьорската седалка на неговия пикап, след това чу ръмженето на двигателя, когато тя обърна, за да строи ремаркетото до рампата за лодки. Тя изглеждаше мъничка, седнала така в неговата седалка, и вдигнала брадичка, за да гледа в огледалото за обратно виждане.

Извика ѝ да спре, когато ремаркетото стигна до водата, тогава той подкара лодката напред, усещайки блъскането на метал под себе си. По негов сигнал Ева потегли, двигателят се напрегна и лодката бе изтеглена от морето.

Сол скочи долу, камъчетата се забиха в босите му крака.

— Браво.

Ева се усмихна и той изпита порив да се наведе и да я целуне отново. С усилие на волята се застави да се обърне и да прикачи

лодката към ремаркетото, а Ева тръгна към тоалетната в дъното на паркинга.

Тъкмо извади ремъци от багажника и започна да ги увива около металните прегради на лодката, когато чу някой да го вика.

— Сол! Отдавна не сме се засичали, приятел!

Обърна се и видя Флайър да се мъкне към него — нисък мъж, с повече брада, отколкото коса — с когото се познаваха от ученически години.

По дяволите, помисли си той и погледна през рамо за Ева.

— Е, как си? — Флайър стисна ръката му.

— Добре. Всичко е наред. — Той знаеше, че не трябва да удължава разговора.

— Улови ли си обяд?

— Днес не. Само маркирах. — Слънцето започна да препича през облаците и Сол усети, че му става топло под тениската.

— Аз имам цял кош. Проклетниците буквално скачаха в лодката. Дори не се престориха, че се борят.

— Прекалено лесно.

— Видях чайките да се гмуркат там — каза Флайър, потърквайки носа си, изгорял от многото часове на вода. — Предполагам, че има пасажи от риба тон.

— Така ли?

— Не бих имал нищо против да излезем там скоро с голямата лодка.

Сол кимна.

— Натъкнах се на Джими преди известно време. Каза, че къщата ти е вече напълно готова.

— Завърших я точно преди Коледа. Харесва ми да съм там. Има обаче още неща за довършване.

— Че то кога няма? Нямах да видя и една проклета риба, ако отмятах по списъка какво трябва да се прави у дома. — Флайър продължаваше да говори, каза на Сол за слънчевите панели, които наполовина бил инсталирал, но трябвало да спре, защото керемидите започнали да се разхлабват. — Изглеждаше сякаш си карал шейна там. Жената побесня, ти казвам.

Но Сол не обърна внимание, тъй като видя Ева да върви към тях.

Той се обърна към Флайър, който се палеше все повече. Тъкмо се канеше да го прекъсне и да му каже, че трябва да тръгва, Флайър забеляза Ева.

— Коя е тази, по дяволите?

Ева спря до Сол и се усмихна леко, местейки поглед между двамата мъже.

Сол нямаше избор, освен да я представи.

— Флайър, това е Ева. Ева, това е Флайър.

— Добър ден — поздрави Флайър. Той избърса ръце в тениската си и стисна ръката ѝ. Изправи се леко и поприглади малкото коса, която му беше останала. В присъствието на жена той стана самото очарование. — И вие ли влизахте в морето?

— Само помагах на Сол.

— Приятел, откъде си набираш асистентките? — попита Флайър с непринудена усмивка.

— Ами, тайна е.

Флайър се намери да каже още нещо, но Сол го прекъсна:

— Трябва да вървим да се разтоварваме. Да върна нещата в лабораторията.

— Разбира се — отвърна Флайър, но не помръдна. Вместо това се наведе по-близо към Сол. — Хей, друже... — Тонът му беше променен и Сол знаеше точно какво следва. Сърцето му започна да бие силно. — Съжалявам, чух за Джексън. Обади се някой ден да отидем да изпием по една бира.

Сол се чувстваше тъпо и не можа да измисли какво да каже.

— Добре би било — успя да произнесе накрая.

— Трагедия, а? Ловял риба от някакви скали, така чух...

Сол кимна бавно. Съзнаваше остро присъствието на Ева до рамото си, главата ѝ се вдигна при споменаването на Джексън.

— Да, в Англия. Беше шок — каза той неопределено.

— Сигурно. Моята благоверна чула за това. Каза ми, че Джинет го преживявала тежко. Направо обезумяла.

Сол преглътна, усещаше как кръвта пулсира през тялото му.

Погледът на Ева се спря върху него, мълчаливо питайки: *Коя е Джинет?* Той не можеше да я погледне.

Флайър продължи:

— Знам, че нещата между тях не вървяха добре от известно време, но все пак тя му беше съпруга.

Сол употреби голямо усилие да задържи ръцете си покрай тялото, вместо да забие юмрук в гърлото на Флайър, за да го накара да млъкне.

— Както и да е — каза Флайър весело, сякаш облекчен, че най-после тази грижа му се е махнала от главата. — Най-добре да те оставям да тръгваш... но се радвам, че се видяхме, приятел. — Той стисна рамото на Сол. — Да пийнем скоро по една бира, а? — След това намигна на Ева и каза: — До скоро, миличка — преди да тръгне към колата си.

Сол не помръдна. Пулсът му беше в гърлото.

Мълчанието между него и Ева се проточи. Можеше да усети как погледът ѝ го изгаря.

Когато тя заговори, гласът ѝ беше убийствено спокоен:

— Джексън е имал съпруга?

Ева чакаше отговора му. Чакаше го да ѝ каже, че Флайър е сбъркал.

Острият блясък на слънцето разкриваше всеки детайл от изражението му. Тя видя потта по челото му, издутата вена на слепоочието, отклоняването на очите, когато погледна покрай нея.

Той преглътна:

— Да, Джексън беше женен.

Тя се наведе напред, сякаш я бяха ударили в стомаха. Устата ѝ се напълни със слюнка и тя притисна ръце към устата си. *Не, не, не!* Не можеше да е бил женен преди. Щеше да ѝ каже. Това означаваше, че е имал съпруга. Сватба. Брачна нощ. Тя стисна очи, докато непоносимите образи разкъсваха мислите ѝ.

— Ева...

— Коя е? Колко време са били женени? — Гласът ѝ изтъня, треперещ от въпроси. — Кога са се развели?

Сол издиша силно, изкарвайки въздуха от дробовете си. Погледът му се закова в нейния и интензивността му я уплаши.

— Никога не са се развеждали.

Тя примига.

— Какво?

— Той още беше женен за нея, когато... се е оженил за теб.

Времето спря, сякаш всичко изчезна: звукът от двигателя на лодката, миризмата на морето, усещането за слънцето върху кожата ѝ. Нямаше нищо, само думите, които Сол току-що беше произнесъл, и които пицяха и забиваха нокти в черепа ѝ. *Той беше още женен за нея, когато се ожени за теб.*

Въздухът беше като стена, твърд и равнодушен. Тя не можеше да диша. Ушите ѝ пицяха от притока на кръв. Земята сякаш се наклони. Видя ръката на Сол да се пресяга към нейната, но единственото, което знаеше, беше че не го иска наблизо. Отблъсна го и тръгна, залитайки, назад...

Притисна се в пикапа, въздухът нахлу в дробовете ѝ. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха. Металната каросерия пареше гърба ѝ и тя усети, че ѝ се гади. Вдиша дълбоко.

— Аз... не разбирам. Това законно ли е? Бракът ни не е бил... реален?

Той поклати глава, повтаряйки с устни думата: *Съжалявам.*

— О, Боже... аз... аз... — Тя млъкна, притискайки ръце към главата си. — Тогава това е *двуженство* — каза тя, думата прозвуча толкова чуждо върху езика ѝ.

Нищо не изглеждаше реално; тя имаше чувството, че е излязла от тялото си и наблюдава разговора като случаен свидетел. Можеше да чуе гласа си, но не осъзнаваше в действителност оформянето на въпросите, които задаваше.

— Коя е тя?

— Казва се Джинет.

— Тасманийка ли е?

Той кимна:

— Живее на север...

— Знае ли за мен?

— Не. Бяха разделени от известно време.

— Но не разведени?

— Не. Не са разведени. Но не мисля, че са поддържали връзка.

Сол каза това, опитвайки се да направи нещата малко по-приемливи, но не стана. Нищо не можеше да ги подобри.

Дрехите залепнаха към мократа ѝ кожа. Камъните се забиваха в пулсиращата ѝ пета, когато закричи покрай пикапа. Тя притисна пръсти към челото си, опитвайки се да успокои хаотичните мисли, но споменът за Джексън се чупеше на остри, назъбени парчета, и имаше чувството, че се забиват в кожата ѝ.

Тогава внезапно спря и се обърна да погледне Сол.

— Мили Боже! — каза тя и очите ѝ се разшириха. — Ти си знаел. През цялото време си знаел!

— Не, Ева. Слушай. — Той вдигна ръце пред себе си. — Знаех, когато Джексън се ожени за Джинет. Но нямах представа за теб. Не и до смъртта на Джексън. Кълна ти се. Татко е бил единственият човек, на когото Джексън е казал.

Тя се засмя с остър, истеричен глас. Дирк е знаел, че синът му има две съпруги! Посещението ѝ при него започна да добива смисъл. Ето защо след няколко чаши уиски старецът бе казал, че Джексън никога не трябвало да се жени за Ева.

— Защо не ми каза?

Той пристъпи от крак на крак.

— Не исках да те нараня...

Беше трогателен отговор, оскърбителен в своята слабост. Пръстите ѝ се плъзнаха в джоба на шортите ѝ и тя извади ключовете за колата му. След което с бързо движение ги хвърли във водата. Те издадоха шляпащ звук и изчезнаха.

Сол не се обърна. Очите му бяха приковани в нея.

— Ева... — опита отново той.

Но тя вече му обръщаше гръб — отиваше си от него, от Джексън, от техните лъжи.

Грабна чантата си от пикапа и започна да тича, докато всичко, в което беше вярвала, се трошеше около нея.

17.

Мелбърн се издигаше висок и ъглест, мускулести небостъргачи мереха ръст един с друг под притъмняващото небе. Таксито се провираше през улиците на града, а Ева се вираше невиждащо през прозореца, регистрирайки плъзгащите се покрай тях трамваи с пълни мотриси.

Шофьорът извика през рамо:

— Казахте Боралонг стрийт, нали? Коя сграда?

— Парксайд.

Те продължиха. Погледът ѝ се премести към годежния пръстен и брачната халка. Блясъкът на платината беше помътнял от солена вода и слънцезащитни кремове, и те се врязаха леко в кожата ѝ, когато ги извади.

Тя завъртя бавно халката между пръстите си, прочитайки надписа: „Днес и завинаги“. Поклати глава. Каква ирония! Нямаше да ги носи — не и когато имаше друга жена, на която Джексън беше обещал „завинаги“.

Отвори рязко прозореца; в купето нахлуха пропития от изгорели газове въздух и треската на трафика. Без да се церемони, тя остави двата пръстена да се изхлузят от пръстите ѝ. Те издрънчаха от външната страна на таксито, след което се изгубиха под колелата на другите коли.

Тя затвори прозореца и се облегна назад, разглеждайки внимателно бледата следа върху пръста си. Плътта отдолу изглеждаше повехнала и набръчкана от натиска на пръстените. Тя я разтърка, опита се да върне отново живота в нея.

Накрая таксито спря пред престижен жилищен блок със стилно извити балкони и проблясващи затъмнени стъкла. Кали седеше на стъпалата в гаснещото вечерно слънце, облечена в панталон и кремава блуза с разкопчана яка. Трябва да беше дошла направо от студиото. Ева дори не можеше да се сети кой ден от седмицата е. Знаеше единствено,

че само преди няколко часа беше на лодка да ловят сепия в Тасмания, а сега се намираще в Мелбърн.

Тя плати на шофьора на таксито и излезе с куфара си. Кали пристъпи напред и Ева се отпусна в разтворените ѝ ръце. Кали миришеше на парфюм и мента, и гривните ѝ прозвънваха, когато притисна Ева към себе си. След малко тя я хвана за ръката и я въведе вътре.

Изкачиха няколко етажа в един облицован с огледала асансьор. Ева държеше погледа си сведен, внимаваше да не улови отражението си. Джапанките ѝ изглеждаха евтини и износени на фона на лъскавия под, а петното от мастило върху пищяла ѝ приличаше на мръсотия.

Кали отключи вратата към светъл, просторен апартамент и Ева последва в кухнята. Две винени чаши чакаха на мраморния остров. Кали извади бутилка бяло вино от хладилника и ги напълни щедро.

Ръката на Ева потрепери, когато вдигна виното към устните си. Студената течност се плъзна в гърлото ѝ и тя се облегна на кухненската маса, издишайки шумно. Беше звъннала на Кали по пътя за летището в Хобарт, когато шокът беше още толкова пресен, че тя не вярваше на думите, които ѝ бяха казани. Но сега истината най-последно достигна до нея и тя се почувства като разпрана по шевовете.

— Кажи ми точно какво стана — подкани я Кали.

Ева остави виното и се хвана за плота, повтаряйки разговора между Флайър и Сол.

Кали слушаше и разтъркваше чело, сякаш да втрие информацията.

— Смаяна съм. Смаяна — повтори тя, като клатеше глава. — Как е могъл? Аз просто... аз... не мога да повярвам, че ти е причинил това. Джексън? Той те обичаше. Защо го е направил?

Ева притисна слепоочията си.

— Представа нямам.

Изкачиха трите редици метални стъпала, за да стигнат до терасата на покрива. Кали изпита облекчение, че са единствените тук тази вечер. Тя остави виното на една маса в ъгъла на терасата, след което се настаниха на една двойна седалка, гледайки към града.

Ева подгъна крака под себе си и взе чашата си с вино. С втвърдената си от солта коса, джапанки и шорти от деним тя изглеждаше като корабокрушенец, изхвърлен в града. Забелязала, че ръцете на Ева треперят, Кали попита:

— Скъпа, да не ти е студено?

— Добре съм.

— Носиш ли си още някакви дрехи?

Тя поклати глава.

— Идвам направо от плажа. Може би трябваше да се върна първо в Уотълбуун. Не разсъждавах. Имам само една дамска чанта.

— Мога да ти намеря всичко, което ти е необходимо. Не е нужно да се връщаш, освен ако не искаш.

Ева облегна главата си назад и погледна към небето. Въздъхна.

— Избързахме ли много, Кали?

— Ти и Джексън?

— Никога не съм очаквала да се влюбя. Не и толкова бързо. Просто... се случи. Знам, всички мислеха, че нещата стават много бързо, но тогава ми се струваше правилно.

Кали стисна устни, но не каза нищо. От един прозорец долу идваше музика, примесена с шума от уличния трафик.

— Ти харесваше ли Джексън? Искам да кажа *наистина* ли го харесваше? Останах с впечатлението, че така и не го обикна.

— Така ли? — Кали беше изненадана. Тя прокара пръсти по основата на чашата си, замислена над въпроса. — Харесвах Джексън. Наистина го харесвах, просто... не си представях така човека, с който ще бъдеш.

Тя си спомни усещането — сякаш Джексън беше нахлул в живота на Ева с авторитарната си личност и големи жестове. За три месеца те бяха наели общ апартамент в Лондон и през уикендите той повличаше Ева към Париж, Уелс, Оксфорд, Корнуол. Скоростта и внезапността на всичко това беше толкова нехарактерна за Ева, която винаги беше внимавала да пази своята независимост в предишните си връзки.

Когато Ева й гостува в Дубай седмицата, преди да се запознае с Джексън, тя бе доверила на Кали, че животът ѝ в Дорсет е станал статичен и че смята да се премести в Лондон. Може би се е страхувала, че ще се плъзне обратно в прекалено спокойния ритъм на своето

детство. И тогава се появява Джексън — взрив от енергия, — обещавайки да изпълни живота ѝ с цвят.

— Съмнявала ли си се за нас?

— Никога не съм се съмнявала, че той те обича. Нито веднъж — отговори Кали искрено.

— Но? — притисна я Ева.

— Но... Не знам... трудно е да се обясни. Може би само се питах дали ще се грижи за теб.

— Какво имаш предвид?

Тя си помисли за леснината, с която той пилееше пари, без да заделя нищо настрани за бъдещето, и вечерите навън, които не свършваха — Джексън настояваше да продължат в следващия бар, следващия клуб, дори когато Ева беше изтощена от смените в болницата.

— Може би това, че колкото и да те е обичал, той винаги поставяше себе си на първо място.

Ева обгърна тялото си с ръце. В този момент Кали забеляза: халката и годежният ѝ пръстен вече ги нямаше.

* * *

Бяха на терасата на покрива от един час, когато мобилният телефон на Ева започна да вибрира. Тя го издърпа от чантата си и се взря в името, което проблясваше на дисплея.

— Кой е? — попита Кали, когато Ева не каза нищо.

— Сол. — Ева изключи телефона и го пхна обратно в чантата си, която избута с крак под масата. — Той имаше толкова много възможности да ми каже за Джексън.

— Може би не е искал да те нарани.

Мислите на Ева се върнаха към пътуването с лодката по-рано този ден. Наистина ли това беше едва тази сутрин? Тя си спомни как той внимателно бе държал крака ѝ, когато изглади лепенката на петата ѝ, и изключителната нежност на устните му срещу нейните.

— Целунах Сол — произнесе тя тихо.

Кали се изпъна.

— Какво? Кога?

— Днес. Преди целия този разговор...

— Господи, Ева. Какво се случи?

— Бяхме на лодката му. И... Не знам... някак си се целунахме.

Можеше да види от изражението на Кали, че тя мисли същото като нея: *Но той е брат на Джексън!* Ева вдигна чашата си с вино и отпи дълга глътка. Топлината на срама се разпространи в широки петна по бузите ѝ.

— Не знам защо го направих.

— Ти преживя такава огромна загуба... и Сол е бил твоята единствена връзка към Джексън. Може би ти е помогнал да се почувстваш по-близо до него — предположи Кали предпазливо.

Ева стисна устни и кимна. Не можеше да отрече, че е намирала успокоение да чува как Сол произнася някоя дума по начина, по който Джексън го е правил, или да долавя еднакви вибрации в смеха им.

— Било е само целувка, скъпа. Не се обвинявай за това.

Ева не каза, че когато беше в прегръдката на Сол, за първи път от месеци се беше почувствала леко. Може би е било само целувка, но в нея бе вкусила първите тръпки на нещо, изпълнено с възможности.

* * *

Сол хвърли телефона си на масата, след това излезе на верандата.

Ниски облаци закриваха звездите тази нощ и той имаше чувството, че нощта го притиска. Подпря се на парапета и усети под дланите си грапавото дърво.

В бараката на Ева още не се виждаше никаква светлина. Явно нямаше да се върне тук, не и тази вечер. Представи си я някъде в Хобарт или може би в Мелбърн с Кали. Надяваше се само, че където и да е, ще бъде добре.

Боже, какъв идиот е бил! Трябваше да ѝ каже истината за Джексън онзи първи ден, когато се беше появила в Уотълбуун.

Но не беше... а след това тя бе открила, че е бременна, после пък той вече не можеше да го направи; тя изглеждаше толкова крехка.

А може би това бяха глупости. Може би понякога е по-лесно да излъжеш.

Един прилеп пикира внезапно, шумът от крилата му накара въздуха да завибрира. Той го видя, че се спуска отново, след което изчезна сред дърветата.

Сол прокара ръка по небръснатото си лице. Усети порязванията по пръстите си от борбата с маркирането на сепията. Беше му приятно Ева да е в лодката, да вижда колко е съсредоточена всеки път, когато хване сепия, с толкова сериозно лице, докато навива макарата. Беше невероятно да се гмуркат заедно през гората от водорасли и да споделят красотата на миналия покрай тях морски дракон. И онази целувка: това беше наистина прекрасно...

Не трябваше изобщо да я води на източния бряг. Да я остави в бараката беше достатъчно глупаво, но си беше казал, че това е по-добра опция, отколкото Ева да обикаля Хобарт, опитвайки се да се срещне със старите приятели на Джексън.

Той превъртя в ума си разговора, който бяха водили след тръгването на Флайър и как цялото ѝ лице се беше изопнало от болка. След това се беше навела напред, като ударена в стомаха.

Това, че я видя толкова наранена, го накара да се почувства черен отвътре. И сега продължаваше да се пита отново и отново: *Защо, по дяволите, Джексън беше направил това?*

* * *

Минаваше полунощ, когато Ева изпълзя в леглото. Беше ужасно изморена, но не можеше да се унесе, тъй като мозъкът ѝ продължаваше да превърта събитията от деня.

Когато сънят най-после я обори, сънищата ѝ бяха тревожни и накъсани. Видя се да върви по тъмен коридор към някакви гласове... но когато извика, никой не отговори и думите ѝ отекнаха в тесните стени.

Стигайки края на коридора, тя видя Джинет да седи на кухненска маса с гръб към Ева.

Джинет каза нещо, после стана и вдигна една чиния. При ставането ѝ Ева видя, че на масата има още някой.

Пред нея седеше Джексън и ядеше купичка зърнена закуска с мляко.

Гърлото на Ева започна да вибрира, когато тя изписка.

Но Джексън не вдигна поглед. Никой не го направи.

Залитайки, Ева влезе в тяхната кухня.

— Джексън? Как... Аз... не разбирам. Ти си мъртъв!
Предполагаше се, че си мъртъв!

Тя се завъртя. Джинет миеше чиния на мивката, а Джексън продължаваше да си яде зърнената закуска.

— Защо се преструвате, че не можете да ме чуете? — извика тя.

Лицата им бяха безизразни. Никой не вдигна очи.

И тогава тя осъзна: не можеха да я чуят, нито да я видят, защото Ева беше тази, която е мъртва.

Тя се събуди, забила нокти в завивките.

Дъхът ѝ беше накъсан, когато се освободи от юргана и седна. Пресегна се към лампата и примига на светлината. Тялото ѝ беше хлъзгаво от пот, косата ѝ беше залепнала към челото.

Това е просто сън, просто сън, каза си тя.

Стана от леглото, отиде до прозореца и го отвори. Студеният въздух я лъхна в лицето и тя усети вкуса на тежестта на града. Сълзи потекоха по бузите ѝ, емоцията стисна гърлото ѝ.

Защо Джексън — мъжът, който бе обещал да я обича и почита — бе направил това? Имаше чувството, че спомените ѝ са изкоренени, като дървета, изтръгнати от земята по време на буря.

Тя се опита да регулира дишането си, използвайки техниката, която бе научила от свободното гмуркане. Това отне няколко минути, но когато задиша равномерно, избърса лицето си и погледна часовника. Беше 3:20 след полунощ. Не можеше да се върне да спи, не и при положение че кошмарите още държаха топло леглото ѝ. По-добре да пийнеше нещо; гърлото ѝ беше сухо и тя можеше да усети зараждащото си главоболие в основата на черепа си.

Излезе от стаята, като се движеше внимателно през коридора към кухнята. Беше забравила как е в града — стаите никога не бяха наистина тъмни. Светлината от околните апартаменти, офиси и улични лампи хвърляше достатъчно блясък, за да намери чаша. Напълни я с вода и я пресуши, студената течност облекчи гърлото ѝ.

След това се премести в дневната и отвори вратите към балкона. Странно, бе очаквала да чуе залива, но вместо това нахлу уличният

трафик, гласове, електрическо жужене. Огромната тениска, която Кали й беше заела, се раздвижи около бедрата й и кожата й настръхна.

Тя се изправи на балкона и се загледа на юг към брега. Някъде отвъд него, след пролива Бас, се намираше Тасмания. На този остров живееше жена, която също наричаше Джексън свой съпруг. Ева се опита да си я представи. Дали беше красива? Млада? Кога се бяха оженили? Каква е била сватбата им? Ходил ли е Дирк? А Сол?

Мислите на Ева се върнаха към собствената й сватба. Тя си спомни пърхащите пеперуди в стомаха й, когато чу първите акорди от органа. Беше вървяла бавно по пътеката между редиците под ръка с майка си, вперила очи в Джексън. Той стоеше със стиснати ръце и я гледаше с дълбоки, немигащи очи.

Когато стигна до него, видя избилата пот на челото му и усети топлината, излъчваща се от тялото му. Знаеше, че е нервен, но си беше помислила: *Кой младоженец не е нервен в деня на сватбата си?*

Когато майка й подаде ръката й на Джексън, дланта му беше гореща и влажна. Органът изсвири последния такт, но погледът му продължаваше да е прикован върху лицето й. Тя видя как една капчица пот се спуска надолу от челото му и спира във веждата.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Ти ме правиш по-добър човек, Ева — беше отвърнал той. — Ние сме предназначени един за друг, нали?

— Да — отвърна тя, стискайки ръката му.

Джексън се усмихна, изражението му се смекчи в нещо познато. После се обърна към свещеника, готов да произнесе клетвата си, която — както се бе оказало — не е била нищо повече от празен въздух.

* * *

Сутринта в деня на сватбата ни се изплаших. Не заради теб. Никога заради теб, Ева. Кълна ти се.

Сватбеният прием беше в един часа, но по обяд аз още седях в крчмата по дънки и тениска и се взирах в дъното на чашата с уиски. Представях си теб и Кали как се приготвяте в старата ти детска стая в къщата на майка ти. Трябва да е било хаос — дрехи, гримове и

обувки, разхвърляни навсякъде. Кали сигурно ти е давала шампанско, майка ти постоянно е надничала през вратата.

Аз седях на онзи стол в кръчмата и си мислех, че няма да мога да преживея това.

Тръгнах към вас, преговаряйки онова, което щях да кажа — евентуалното обяснение, което можех да ти дам, за да отложиш събитието, което исках най-много на света — когато сватбеният автомобил мина покрай мен на път да те вземе. Беше стар бял Фолксваген костенурка, с огромна кремава панделка, вързана на страничните огледала.

Когато го видях, единственото, за което можех да мисля, беше как след един час можем да седим на задната седалка в колата като съпруг и съпруга. Искях да се оженя за теб толкова много и този момент си заслужаваше, каквато и да беше цената.

Така че изтичах обратно в хотела, облякох костюма, обух нови обувки и спринтирах към църквата. Пристигнах три минути преди теб.

Когато органът засвири онези първи акорди, се обърнах и те видях да вървиш по пътеката. Изглеждаше толкова красива. Знам, че всички младоженци го казват — но честно, Ева, ти наистина беше прекрасна. Не знаех правилните думи, с които да опиша кройката на роклята ти как беше направила косата си. Знаех единствено, че изглеждаше по-невероятно, отколкото си бях представял.

Пред олтара ти ме попита дали съм добре, а аз ти прошепнах: Ние сме предназначени един за друг. Нали? Оставих съдбата ни в твоите ръце и, разбира се, ти отговори: Да. Защото тогава не знаеше всичко.

И още не знаеш.

18.

Ева се носеше по натоварените улици на Мелбърн в часа пик. Беше петък вечер и суетнята на уикенда изпълваше въздуха. Тълпата се сгъсти, когато минаваше покрай спирката на метрото, където павилиони за храна продаваха пуканки и гофрети, спретнати подноси със суши и бургери с огромно количество пържен лук. По улиците имаше задръстване и тя чуваше звъна на трамваите над гласовете и ръмженето на двигателите.

За тълпата Ева можеше да е просто поредната туристка в града или офис служителка, тръгнала на среща с приятели. Никой не я познаваше — и анонимността беше успокояваща.

Тя долови ниските вибриращи тонове на едно диджериду^[1] напред и беше привлечена от звука. Успя да пробие пресата от хора, стълпени на широкия тротоар, и да види двама млади мъже с ниско смъкнати дънки в центъра, които се приготвяха. Единият духна в диджеридуто, ръцете му държаха мундщука, а другият рапираше стихове, допрял устни в един микрофон.

Това бяха местата в града, които Ева преди беше харесала — където на всеки ъгъл можеше да се открие нещо забавно. Но днес не можеше да го почувства — нито суетенето и енергията на изпълнителите, нито ритъма на музиката, отекващ в гърдите ѝ. Беше безчувствена.

Ева беше от две седмици в Мелбърн и прекарваше дните си в разходки. Разучаваше маршрутите и плана на града: къде са най-хубавите паркове; кои стени са покрити с графити; как да стигне до алеите, пълни с чудати магазини. Не мислеше, че някога е ходила пеша толкова много, докато живееше в Лондон. Стъпалата я боляха и бяха покрити с пришки, но тя имаше нужда да продължи да върви, да прави нещо.

Беше звъннала вкъщи по-рано и бе провела объркан разговор с майка си. Още не ѝ беше казала какво се е случило. Тя нямаше да го понесе. Ева имаше нужда майка ѝ да продължава да вярва, че бракът ѝ

с Джексън е бил реален и че те са били влюбени — така че тя също да може да продължава да вярва в това.

Докато майка ѝ говореше, Ева се почувства изключена от разговора.

— Вчера получих картичка от една от твоите приятелки. От... — Тя спря, за да прочете името. — Сара, да. Толкова е мило, че всички мислят за теб.

Ева дори не си спомняше името. Сякаш мозъкът ѝ е бил разтърсен и всичко се е разместило. Докато майка ѝ четеше съболезнователните думи по повод Евината загуба, Ева мислеше единствено: *Само ако знаеше!*

Тълпата я притисна от всички страни и тя почувства топлината на други тела, сгъстяването на въздуха. Прочувствената мелодия на диджериду се вплете в нейните разсъждения и тя се улови, че мисли: *Джексън би харесал тази музика.*

Но после тръсна глава. *Дали?* Смяташе, че познава вкуса му: че обича реге, рок и блус, но не би слушал нищо с електронен ритъм; че би ял маслини и аншоа от буркана, но не би докоснал каперси; че е особено придирчив в носенето на хубави обувки, въпреки че би носил едни и същи панталони, докато коленете му се протрият. Но сега, като се замислеше, как би могла да е сигурна къде е свършвала истината и къде е започвала лъжата?

Тълпата около нея стана още по-голяма. Тъкмо когато се обръщаше и си мислеше, че иска да си тръгне, зърна от другата страна на улицата един толкова познат силует, че мозъкът ѝ блокира.

Каза си, че това не може да бъде. Знаеше, че не е възможно той да е тук... и все пак...

Тя си проби път между хората, завъртайки се, за да го види по-ясно.

Ето го! Вървеше по отсрещния тротоар! Пулсът ѝ се ускори, докато гледаше дългите му плавни крачки и гъстата му тъмна коса, подстригана ниско.

— Джексън! — извика тя, но викът ѝ бе погълнат от музиката и трафика.

Тълпата продължи да се движи около нея и тя го изпусна от поглед. Вдигна се на пръсти, протягайки шия.

Но не го забеляза.

— Направете ми път! — извика тя, опитвайки се да пробие обръча от хора. Беше тук! Той беше тук! Трябваше да го настигне. Да говори с него.

Ева размаха юмруци и разбута една плътна група тийнейджъри, които я гледаха навъсено изпод сплъстените си коси и пиърсинги.

Тя не можеше да го изгуби! Подскочи, като се подпря на раменете и ръцете на другите — и отново го видя. Продължаваше да върви от другата страна на пътя, водещ на север.

Дишането ѝ стана неравно, движеше се като обезумяла, блъскаше, настъпваше, без да я е грижа. След това внезапно се освободи от тълпата и хукна напред, пресичайки пътя към Джексън.

Чу се оглушително изскърцване на гуми и свирене на клаксон. Едно такси се закова само на няколко стъпки от нея. Тя замръзна, сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Шофьорът на таксито натисна клаксона отново и Джексън се обърна при звука.

Само че това не беше Джексън. Беше просто мъж на подобна възраст с подобно телосложение. Сега, когато можеше да го види ясно, разбра, че е сгрещила.

Тя се върна, олюлявайки се, на тротоара, където хората се взираха в нея. Таксито се отдалечи, шофьорът поклати глава и промърмори:

— Откачена!

* * *

Сол държеше последния пирон здраво, докато стоварваше чука с бързи и силни удари. Дървото се разцепи леко там, където беше остаряло, но накрая пиронът влезе. Скоро щеше да се мръкне и комарите дебнеха, така че той реши да приключва за тази вечер.

Отдръпна се назад, за да инспектира работата си, като кимаше доволен. Беше работил по този проект през по-голямата част от лятото, използвайки по час-два, когато е свободен. Още няколко дни и щеше да е готов. Можеше дори да се заеме с него през уикенда, сега, когато знаеше, че приятелите му няма да дойдат. Чувстваше се неприятно за отлагането, но не беше в настроение за компания.

Сол знаеше, че това, което трябва да направи този уикенд, е да посети баща си. Не беше ходил цяла вечност. Но още му беше ядосан. Ако Дирк не го беше помолил да излъже Ева, може би тя още щеше да е тук.

Той остави инструментите настрана, после дръпна брезента върху дървото, като го затисна с няколко камъка. Добави още няколко вългите, тъй като започваше да духа.

След това влезе вътре да си вземе бира и я понесе към залива. От Антарктика духаше южняк и носеше със себе си силен студ. Водата вече се пенеше, така че този уикенд нямаше шанс за гмуркане. Беше слязъл до Брокън Пойнт по-рано и там също беше излязло силно вълнение. Мразеше проклетия вятър. Не беше добър за нищо.

Той тръгна по брега, ритайки пяната, която трептеше в издълбаните от вълната бразди върху пясъка. Тази вечер тук нямаше никакви стъпки, освен неговите. Това го караше да се чувства потиснат. Отпи дълга глътка бира, макар и да не усети никакъв вкус, и тръгна към бараката на Ева. Идваше тук всяка вечер, в случай че е решила да се върне.

Точно както очакваше, багажът ѝ беше още вътре. Той седна на дивана и допи бирата си. В началото си казваше, че тя ще се върне да си вземе нещата, но вече бяха минали две седмици и от нея нямаше никаква вест. Не беше отговорила на никое от обажданията му и в дъното на съзнанието си той си мислеше: *Дрехи и тоалетни принадлежности... заменими са. Не ѝ е нужно да се връща за тях.*

Той остави бутилката долу и взе книгата за гмуркане, която лежеше отворена на масата. Беше ѝ я дал, когато за първи път щяха да се гмуркат заедно. Харесваха му нейният ентусиазъм и дългите дискусии, които имаха. Тя се справяше толкова бързо, сякаш беше родена да е във водата. Спомни си как са се гмуркали, решителния поглед на лицето ѝ, когато изпълваше дробовете си с въздух, преди да се спусне към дъното.

Ева му липсваше повече, отколкото бе предполагал, но не искаше да мисли какво означава това. Тя бе събудила залива за живот и сега той беше празен без нея.

Сол се изправи с въздишка и напусна бараката.

Щеше да дойде утре отново.

* * *

Някога аз и Сол бяхме близки. Сега ми се струва, че е било преди векове, но бяхме. Харесваше ми да съм по-големият брат и да имам възможността да правя нещата пръв — като например да показвам на Сол как да чисти сепия или да изважда трън, или да издяла клон за харпун.

Едно от любимите ни неща беше да скачаме от скала. Това започна, когато бяхме деца и се гмуркахме от ниските скали и камъни край Уотълбуун. Тогава мама беше още жива и татко ни снимаше със старата камера и ни хвалеше колко сме смели. Тези ранни гмуркания рядко бяха по-високо от десет метра, така че всичко беше по-скоро за ловкост, да видим кой може да направи двойно завъртане или лебедово гмуркане при свободно падане в последния момент.

След горския пожар вече не се върнахме в Уотълбуун, така че намерихме нови места, където да скачаме от скали. Татко вече не ни гледаше — опитваше се да си задържи бизнеса, успокоявайки се, че пиенето е само фаза. Но аз и Сол искахме да се махнем от тази къща колкото е възможно по-скоро.

Скоковете от скали станаха по-големи и по-рисковани. Сол ги проучваше от водата, плуваше с маска и плавници, за да провери дълбочината, търсейки подводни скали, и намираще правилното място, където да се изкачи след това. Колкото до мен, аз обичах да стоя на скалата и да гледам надолу, разчитайки на инстинкта да преценя дали мога да го направя. Мисля, че Сол ме смяташе за смел... но аз не бях. Тръгвах да правя тези опасни скокове, защото не ме интересуваше къде ще се стоваря и дали ще изплувам. Единственото, което исках, беше да скачам.

[1] Дървен духов инструмент с цилиндрична или конична форма, създаден от аборигените в Северна Австралия. — Б.пр. ↑

19.

В крайбрежния бар витаеше настроение, типично за края на седмицата; лицата бяха загорели, а бърборенето шумно и оживено.

На Ева ѝ се искаше тази ведрост да се прелее в нея, но вместо това се чувстваше като камък, натиснат в бързо движеща се река: тъмен, твърд и непроницаем. Разговорите и музиката се движеха плавно около нея, но тя си оставаше неподвижна.

— Скъпа? — каза Кали, докато стояха до една висока маса, която деляха с друга група жени. — Добре ли си? Можем да отидем на някое по-тихо място. Или да се върнем в апартамента, ако предпочиташ?

Ева нямаше желание да кисне тук, нито да се чувства като привидение в навалищата на този бар. Идеята да излязат беше на Кали и Ева се стараяше с всички сили. В ресторанта нямаше апетит и преглътна сушито с глътка вино, така че Кали да не се тревожи, че не е яла нищо.

— Добре ли си? — повтори Кали. — Наистина ли?

— Аз... Аз просто... — *Какво? Какво трябваше да каже? Изтощена? Вцепенена? Безшумно разпадаща се?* — Ще отида да взема коктейли. — На бара трябваше да надвика музиката, за да поръча два студени чая „Лонг Айланд“. Обърна един шот самбука, докато чакаше, горещата сладост изгори гърлото ѝ. Тя избърса уста с опакото на дланта си, надявайки се, че самбуката ще ѝ помогне да се отърси от бездънната умора, която я притискаше.

Тя не спеше. Всяка нощ сънищата ѝ бяха задушавани от един и същ тревожен кошмар: как върви по коридора на Джинет, за да стигне до края и да открие, че Джексън си живее там най-щастливо. Кошмарът беше толкова жив, че Ева се събуждаше омотана в завивката и плувнала в пот с неговото име на уста.

Внезапно ѝ се прииска да е в Англия. Искеше да види майка си. Искеше да върне времето с две години назад и да върви по пътеката на самолет, търсейки мястото си; но вместо да заеме празната седалка до

загорелия непознат с ясните сини очи, да го отмине. Искаше Джексън никога да не е влизал в живота ѝ.

И все пак искаше Джексън тук. Веднага. Искаше да почувства силните му ръце, обвити около раменете ѝ. Искаше неговото бебе още да е в нея, да усети дланите на Джексън върху бременния си корем. Искаше да го чуе да произнася: *Обичам те*, с устни до ухото ѝ. Имаше нужда да ѝ каже: *Разбрала си всичко съвсем погрешно!*

Знаеше, че трябва да го мрази за това, което ѝ е причинил, но не можеше, защото още си спомняше онзи Джексън, който я бе вдигнал на кухненския плот и бе навел лице към нейното, прошепвайки: *Чаках те да се върнеш*. Онзи Джексън, който вечерта, когато се преместиха в техния апартамент, я бе помолил да отвори един от кашоните, и бе гледал как изважда бутилка шампанско с бележка около гърлото, на която пишеше: **НИЕ СМЕ СИ У ДОМА**.

Онзи Джексън. Онзи същият, който ѝ липсваше.

Тя усети една ръка на рамото си и се обърна рязко.

— Хайде, дай ги — каза Кали и взе напитките от Ева, която не бе осъзнала, че ги държи.

Тя последва Кали до масата, мислите ѝ се въртяха.

— Защо изобщо се е оженил за мен?

— Защото те обичаше. — Кали остави чашите, пресегна се и хвана Ева за ръцете. — Знам, че точно сега всичко е каша... но моля те, скъпа, просто помни, че той те е обичал. Всички можеха да видят колко беше луд по теб.

— Как мога да съм сигурна? Ами ако и това е било лъжа?

— Истина беше.

— Кой е бил той, Кали? — каза тя и издърпа ръцете си. — Дори не знам. Всичко е било лъжа. Цялото му минало е било заимствано от Сол. Имал е друга съпруга. Което ме кара да се съмнявам... във всичко.

— Какво имаш предвид?

— Не знам. — Тя поклати глава — Не мога да го пусна. Нямахте сбогуване. Нямахте тяло. Нищо. Когато той умря, си мислех... че това е най-лошото нещо — най-най-лошото нещо — което можеше да се случи. Бях загубила човека, с когото планирах да изживея остатъка от живота си. Но не е било — каза тя и ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Най-лошото нещо е, че аз също изгубих миналото си.

Ева изгуби броя на коктейлите, които беше изпила, но по начина, по който се олюляваше на дансинга, предположи, че трябва да са били много.

Тя и Кали танцуваха в тълпата, цветните лампи проблясваха над телата, осветявайки чифт сребристи токчета, люлеене на разхлабена вратовръзка, примигване на изкуствени мигли. Въздухът беше топъл от пот и бира. Ева се завъртя, усещайки полъх на въздух около бедрата си, когато роклята ѝ се вдигна.

Тя си спомни как беше видяла Джексън да танцува за първи път и как се беше смяла, изумена от това колко е добър. Той се движеше с увереност и дори арогантност, сякаш музиката минаваше през тялото му. Майка ѝ винаги бе казвала: *Бъди нащрек с мъж, който може да танцува!*

Беше ли нащрек майка ѝ с Джексън? Тя изглеждаше искрено въодушевена, когато те бяха обявили годеча си. Но може би обичта ѝ към него е била просто продължение на обичта ѝ към Ева? Дали някой беше видял това, което тя не е виждала?

Краката ѝ се движеха по лъскавия черен под. Басът на записа вибрираше в гръдния ѝ кош, а тя разтърсваше тяло в такт. Смътно осъзна, че Кали ѝ казва нещо, но се завъртя и тълпата около нея се превърна в размазано петно.

Тя позволи на алкохола да разхлаби стегнатите възли на спомена и се въртеше, лека и свободна, докато музиката изпълваше въздуха около нея.

Кали гледаше как Ева танцува с отметната назад глава, сякаш едва прикрепена за врата. Ева беше пияна, прекалено пияна. Беше обръщала по един допълнителен шот всеки път, когато отиваше на бара.

Двама мъже я гледаха оценяващо как полюлява бедра. Тя изглеждаше красива, но Боже, изглеждаше и тъжна. Сякаш някой беше бръкнал в нея и бе изгасил лампа.

Когато започна друго парче, Кали се плъзна към нея и се наведе към ухото ѝ:

— Да се прибираме вече.

— Да се прибираме? Не! — Ева се промъкна зад нея и тръгна на зигзаг по посока на бара.

Но Кали знаеше, че трябва да я заведе вкъщи. Тя я хвана под ръка и каза:

— По-надолу по улицата има клуб. Какво ще кажеш да надникнем?

— Окей — кимна Ева, оставяйки Кали да я преведе през тълпата.

Навън въздухът беше студен след лепкавата топлина на бара. Те вървяха бавно по тротоара, тих смях долиташе от една пейка, където бяха насядали група тийнейджъри с бири в ръка.

Когато Кали видя едно такси, пристъпи напред и вдигна ръка. То спря до тях.

— Да се качим.

— Ами клуба? — попита завалено Ева.

— О, отминахме го. Не мисля, че беше отворен.

Ева издърпа ръката си от тази на Кали.

— Лъжеш! — Светлините на една минаваща кола ги осветиха, така че за момент тя можа да види гнева в присвитите очи на Ева.

— Слушай, Ева...

— Мразя да бъда лъгана. Адски много мразя!

— Добре, добре! Нямахме клуб. Просто исках да те отведе вкъщи.

— Кали погледна към таксито: — Моля те, Ева. Колата чака.

Ева се откъсна от нея и тръгна с несигурни стъпки обратно към бара, токчетата ѝ чаткаха по тротоара. Внезапно тя спря и се наведе, и започна да вади разни неща от чантата си. Измъкна накрая мобилния си телефон, изпращайки шепа дребни монети на земята.

Кали се спусна към нея, очевидно отказала се от таксито.

— Какво правиш?

— Звъня на Сол.

— Какво?

— Всички ме излъгаха. Това са глупости. Това са пълни глупости!

— О, скъпа — каза Кали, когато видя как очите на Ева се пълнят със сълзи. — Не прави това.

— Трябва да говоря с него — каза тя, като несръчно започна да прехвърля номерата.

Кали я хвана за лакътя.

— Слушай, какво ще кажеш да звъннеш на Сол сутринта? Сега е късно.

— Ще се върна там.

— Къде?

— В Тасмания — отвърна Ева и натисна бутона за свързване.

Кали се пресегна и взе телефона от ръката ѝ.

Лицето на Ева се разкриви от обида.

— Вземаш ми телефона?

— Можеш да му се обадиш сутринта... но не и така.

— Как „така“?

— Пияна си! Трябва да те заведе вкъщи.

— Не искаш да говоря със Сол — каза Ева, изправяйки се, — защото съм го целунала... и ти смяташ, че това е грешка.

Кали знаеше, че няма смисъл да говори, когато Ева е в такова състояние, но усети, че се разпалва.

— Разбира се, че е било грешка — той е брат на Джексън!

— Да не мислиш, че не знам? — изплю Ева през стиснати зъби.

— Да не си посмяла да ме съдиш! Никога не съм казвала нищо за мъжете, с които си била!

— Не те съдя...

— Ами Дейвид? Самообявилият се вечен ерген. Беше с него единствено, защото той не искаше да се жени, не искаше да има деца.

Кали се закова на място, шокирана от внезапния обрат на разговора.

— Това беше лесната опция — продължи Ева, — защото те беше страх да се сближиш прекалено много с някой, който ще иска повече. Ще иска семейство.

Кали имаше чувството, че някой е изкарал въздуха от дробовете ѝ. Ева може да беше пияна, но онова, което казваше, режеше до кост. Кали се извърна от нея, за да си поеме дъх.

— И сега ще си отидеш, нали?

Кали беше на ръба да се разплаче и ѝ се струваше, сякаш стена от изтощение се стоварва върху нея. Нямахше енергията да се занимава с това.

— Аз съм кучка! Ще ме оставиш ли да избягам и да ми се размине? Кажи ми каква кучка съм! Кажи ми!

Кали си пое дъх, после се обърна към нея.

Ева стоеше на средата на тротоара с отпуснати покрай тялото ръце, с леко наведено напред тяло. Лицето ѝ беше мокро от сълзи и гримът се беше размазал под лявото ѝ око. Изглеждаше като обладана от духове.

Кали отиде до нея и обхвана мокрото ѝ лице в длани.

— Ти си най-добрата ми приятелка и сега преминаваш през същински ад. Няма значение какво ми казваш, никога няма да те оставя.

Гърдите на Ева се повдигнаха и спуснаха, когато осъзна думите на Кали. След това кимна и с глас, толкова тих, че можеше да мине за шепот, каза:

— Благодаря ти.

На следващата сутрин Ева се събуди цялата скована. Сякаш тялото ѝ е било извивано и цялата влага от него изцедена, така че всяка става стържеше, докато тя прекосяваше спалнята. Очите се присвиха, когато вдигна щорите към късното сутрешно слънце.

Тя чу вратата на апартамента да се отваря и скърцането на маратонки по коридора. Кали сигурно беше ходила на джогинг. Вратата на банята изщрака и след малко през стената се чу шуртенето на вода от душа.

Ева си пое дълбоко дъх, след това си приготви за преобличане тениска и шорти. Роклята, която бе заела от Кали, лежеше на купчина върху пода и тя я изтупа и я метна върху облегалката на един стол.

Излезе от спалнята и отиде в кухнята, където се зае веднага с работа.

До времето, когато се появи Кали с изгладена памучна рокля и мокра коса, лъхаща на шампоан, Ева беше направила прясна плодова салата и кана силно кафе, и беше сервирала кроасани и конфитюр.

— Добре изглежда — каза Кали.

Ева занесе две чаши ябълков сок на масата.

— Това е предложение за мир.

— Не беше нужно.

Те седнаха една срещу друга и Ева наля кафе. Добави мляко и плъзна чашата към Кали.

— Съжалявам за снощи. Бях ужасна.

— Всичко е наред. Не се притеснявай — каза Кали, без да я поглежда.

— Чувствам се гадно.

— Наистина, дори не го споменавай. — Кали се усмихна, но имаше нещо пресилено в извивката на устните ѝ, което подсказваше на Ева, че трябва да изостави темата.

— Как мина джогингът ти?

— Добре. Навън вече е горещо. Ще бъде хубав уикенд.

— Страхотно.

Ева си сипа плодова салата в една купичка, но сладката ѝ миризма я блъсна в ноздрите и тя затисна устата си с ръка.

— Лошо ли ти е?

Тя кимна, дишайки дълбоко през нос. Избута купичката настрана.

— Иди си легни, ако искаш. Аз така или иначе трябва да отида в студиото. — Тя отпи от кафето. — Може да отидем някъде утре. На екскурзия до брега?

— Виж, Кали — започна Ева, като отблъсна стола си. — Не знам дали ще бъда тук. Реших да се върна в Тасмания.

Кали зяпна.

— Какво? Когато каза това снощи, си помислих, че си...

— Пияна? Да, бях. Но наистина го мислех. — Ева осъзна грешката си прекалено късно. Отговорът ѝ предполагаше, че е мислела също и нещата, които е казала на Кали.

Кали остави вилицата си.

— Защо го правиш?

— Мислех си, че мога да си тръгна от всичко, но не мога.

— Какво ще ти помогне връщането?

— Не знам. Знам само, че имах прекалено много въпроси и че няма да намеря отговорите тук.

— Въпроси за какво?

— За всичко. Искам да знам коя е Джинет, колко дълго са били женени, защо са се разделили, дали са под държали връзка след това. Имам нужда да разбера. — Мислите ѝ се носеха във всички посоки, катереха се по далечни спомени, издърпвайки парченца история и кръжаха, кръжаха над думата „защо“.

— Ами ако там няма никакви отговори? Джинет може да не иска да говори с теб. Дори не знаем дали още е в Тасмания.

— Сол ще знае.

Кали я изгледа внимателно.

— Защо всъщност се връщаш?

— Вече ти казах — отвърна Ева кратко.

Кали я гледа дълго, после поклати глава.

— На първо място не трябваше да ходиш в Тасмания. Моя е вината, че те окуражих. Връщането ти там сега няма да подобри нещата.

— А кое ще ги подобри?

— Времето. Това да гледаш напред. Не знам. Нямам магическо решение. Просто не мисля, че е добра идея за теб да си в Тасмания сама. — Тя направи пауза, пръстите ѝ минаха по ръба на подложката за сервиране. — Може би трябва да помислиш за... да поговориш с някого за това как се чувстваш.

Ева се взря в нея.

— Имаш предвид лекар?

— Може да помогне — каза Кали меко.

Но Ева не искаше да говори за това, което се е случило; искаше да знае *защо* се е случило. Тя имаше нужда от отговори — а лекарят нямаше да ѝ ги даде.

Затова щеше да отиде при човека, който можеше да го направи.

* * *

Идеята ти да разбереш истината ме ужаси. Имаше дни, когато си мислех, че не мога да се преструвам повече.

Преди да дойда в Англия, животът ми беше смесица от грешки, надраскани върху бяла страница. Когато те срещнах, си помислих, че мога просто да обърна тази страница и да започна отначало. Но съм бъркал.

Не очаквам съчувствие от никого — не друг, сам се поставих в това положение. Но искам да разбереш, Ева, че на мен също ми беше трудно. Животът, който имахме заедно, беше невероятен — повече, отколкото съм могъл да мечтая някога — но дори по време на най-

щастливия ни период, очаквах непрекъснато това да свърши. Имаше моменти, когато направо го исках. Исках да бъда разкрит, да бъда накаран да отговарям... и целият този стрес и лъжи да свършат.

Една вечер отидох да тичам след работа — правех го понякога, за да се отърся от притесненията. Но не можях да го надтичам онази вечер. То тичаше заедно с мен, напомняйки ми за всичко, което съм направил, за всичко, което мога да изгубя.

Прибрах се вкъщи и се разплаках под душа. Не съм те чул да влизаш в банята, но те чух, когато излезе. Сигурно си ме видяла там да хлипам, но не ме попита какво не е наред. Може би си мислела, че ще ти кажа, когато съм готов. А може би част от теб се е страхувала да научи.

20.

Ева стоеше на верандата пред бараката, вдишвайки толкова познатата ѝ вече миризма: на солен въздух, евкалипти, дъх на водорасли. Заливът беше спокоен, лек бриз къдреше повърхността му. Големи туфи кафяви водорасли лежаха на брега като спящи тюлени и тя си помисли, че сигурно е дуhal доста силен вятър, докато нея я е нямало.

Тя се извърна от гледката и влезе вътре, прокарвайки леко пръсти по кухненския плот. Всичко беше точно, както го беше оставила. Единственият знак, че времето е минавало, бяха набръчканите восъчни кори на ябълките, оставени в купата за плодове и утайката в чашата за кафе, която стоеше до мивката.

Тя отиде в спалнята, спирайки пред огледалото, за да се погледне. Още една следа на времето, помисли си, докато изследваше тъмните хлътнатини под очите си. Сънят бе станал нещо неуловимо, прогонен от тревожността. Единственият въпрос, който я преследваше нощем, беше: *Защо Джексън се ожени за мен?*

Сигурно имаше много факти, които да обяснят как: как е подправил документа, как е успявал да жонглира с толкова много лъжи, как му се е разминавало. Но единственото, което интересуваше Ева, беше *защо*.

Тя се надяваше, че е направила правилното нещо, връщайки се в Уотълбуун. Може би Кали беше права, като се помъчи да я разубеди, защото дори само присъствието ѝ тук я караше да мисли още повече за Джексън.

Една оса влетя сънливо в стаята, карайки я да вдигне очи. Тя я проследи как прави няколко широки кръга из стаята, насочва се право към прозореца, блъска се в него и пада на земята зашеметена. Тя бързо грабна една празна водна чаша и я захлупи върху нея. Осата забръмча срещу набразденото стъкло.

Ева взе едно списание и го пхна отдолу. В този момент забеляза нещо на дървената дъска на пода до себе си. Беше знак, не беше го

виждала там преди. Нещо беше надраскано върху повърхността ѝ. Тя наклони глава и видя дребни ъгловати букви, прясно изрязани в дървото.

Дъхът ѝ спря в гърлото, когато буквите оформиха една дума: ДЖЕКСЪН.

Тя се дръпна назад рязко, притискайки се към стената.

Въздухът се сви около нея. Ушите ѝ се изпълниха с шум, когато кръвта нахлу в главата ѝ.

Тя примига, взирайки се в името. Беше там, в дървото. Спусна ръка и прокара пръст по вдлъбнатините. Не си внушаваше. Те бяха реални. Опипа всяка буква, сякаш можеше да прочете нещо повече от тях.

Наведе се надолу да изследва надписа. Сега забеляза тъмния слой прах и пясък, които се бяха събрали в буквите. Изобщо не бяха издълбани скоро. От вида на мръсотията, изпълваща всяка вдлъбнатина, можеше да се съди, че надписът е тук от години.

Ева се изправи шокирана. Скръб или неуместна надежда бяха породили първата ѝ мисъл: *Джексън е тук*. Тя поклати глава. Логичното обяснение беше просто. Джексън бе отраснал в този залив и вероятно е бил приятел със собственика на тази барака. От скука или поради младост беше издълбал името си в дървото.

Тя знаеше, че Джексън е мъртъв. Знаеше. Тя беше там на онзи бряг. Беше говорила с очевидците, с полицая, с бреговата охрана. Беше усетила ледената вода, беше видяла високите разпенени вълни. И все пак. Знаеше, че Джексън я е лъгал толкова много, че малкото семенце на съмнението беше вече посято — достатъчно да я кара да прехвърля всяка подробност от онзи ден, от всеки ден, за да види дали е имало нещо, което е пропуснала.

Тя стисна очи, казвайки си: *Дръж се, Ева!* След това се изправи на крака, взе чашата с осата и я изнесе от бараката. Когато мина покрай лавицата в дневната, спря.

Беше празна. Рамкираната снимка — тя и Джексън на джаз фестивала — липсваше.

Приближи се и огледа внимателно лавицата. Знаеше, че е оставила снимката там; беше я гледала всеки ден. Нямаше начин да я е преместила. Кожата ѝ настръхна, докато се взираше в празното пространство, където би трябвало да бъде.

Тя излезе от вцепенението, когато чу бръмченето на осата, излитаща от чашата. Раздразненото насекомо се насочи към лицето ѝ и тя размаха ръце във въздуха да го прогони.

Внезапно усети трепкане на крила в ръкава си. Паникьоса се, дръпна жилетката си, сваляйки я бързо от раменете си.

Прекалено късно. Усети ужилването под рамото си като забиване на гореща игла.

* * *

По някое време по-късно Ева тръгна към Сол; ръката ѝ още пулсираше. Завари го да поправя нещо под верандата на къщата си. При звука на гласа ѝ той се обърна рязко, удряйки главата си. Измъкна се, като мигаше и разтъркваше косата си. Беше облечен с дебел тъмносин пуловер, със започнали да се разръфват ръкави. Късите му панталони бяха навити нагоре, сякаш току-що е газил във водата; кожата на бедрата му, там, където не беше видяла слънце, беше бледа.

— Ева? Върнала си се.

— Да.

— Къде беше?

— При Кали.

— Звънях ти. Не бях сигурен дали ще се върнеш. Оставила си си нещата, но... ами, не бях сигурен... — Гласът му секна. Той пхна ръце в джобовете си.

— Откъде знаеше, че съм си оставила нещата? Бил ли си в бараката?

— В бараката?

— Ти ли махна снимката?

Челото му се набръчка и той я погледна неразбиращо.

— Каква снимка? Ева, за какво говориш?

— На която сме с Джексън. Беше на рафта, когато тръгнах. Ти ли я махна?

— Не, разбира се, че не!

Тя го гледа дълго, преценявайки дали да му повярва, или не. Възможно беше тя да я е махнала. Главата ѝ бе заета с прекалено много неща в дните, преди да замине.

— Виж, Ева... — Той пристъпи към нея. — Съжалявам задето не ти казах, че Джексън е бил женен. Трябваше да го направя.

— Надяваше се, че никога няма да разбере? Че ще се върна в Англия и всичко ще свърши?

Той не отмести очи от нейните, когато призна:

— Може би в началото. Да.

Последва пауза.

— А после?

— А после... — Погледът му се плъзна към устата ѝ, след което се върна към очите. — После не бях сигурен как се чувствам.

— Аз ти вярвах — каза тя тихо.

Сол се приближи още към нея и сега ги делиха само няколко инча. Тя усети физическата му близост и осъзна, че сърцето ѝ започва да бие по-бързо. Внезапно си спомни деня на лодката, натиска на устните му върху нейните и силата на ръцете му, когато я държеше. Насили се да диша бавно. Не можеше да си позволи да изпитва такива чувства.

— Когато се появи на Уотълбуун, си помислих, че ще бъдеш тук само няколко часа и толкова. Татко ме беше помолил да не казвам нищо и аз не ти казах. Но после — той направи пауза — ти остана.

Когато заговори отново, гласът му беше нисък, напрегнат, сякаш настояваше тя да разбере.

— Не исках да те лъжа. Не съм такъв, Ева. Но идеята да ти кажа... Боже, превъртах я отново и отново. Ти току-що беше разбрала, че си бременна... не можех да изтърся, че Джексън има друга съпруга, не и в онзи момент. А след това... след помятането... стори ми се жестоко. Не можех да го направя. Съжалявам.

Той извади ръцете си от джобовете и за миг тя си помисли, че ще се пресегне и ще я прегърне; вместо това той събра длани пред себе си, сякаш за молитва.

— Искам да бъда честен сега с теб. Искам да бъда честен с теб винаги. Има неща, за които трябва да поговорим...

— Искам да се срещна с нея — прекъсна го тя.

Той се отдръпна леко, ръцете му се отпуснаха встрани.

— Трябва да говоря с Джинет. Затова се върнах.

Той затвори очи и преглътна.

— Какво? — Тя внезапно усети да се надига в нея тревога. — Какво има?

Той отвори очи и я изгледа без да мига, устата му се стегна, сякаш да възпре нещо, което не искаше да каже.

— Има дете, Ева. Джексън и Джинет имаха дете.

Ева и Сол седяха един срещу друг. Върху масата имаше поща, затисната с гладък бял камък, и една отворена книга за формирането на облаците. Тя прокара пръсти по ръба на масата замислено.

Джексън имаше дете. Син, беше й казал Сол, на име Кайл. Тригодишен. Ева осъзна, че Кайл трябва да е бил на девет-десет месеца, когато Джексън е заминал за Англия.

Тя си помисли за бебето, което беше загубила, и как още преди да се е родило, вече беше започнала да го обича. Притисна ръце към масата. Ужиленото от осата място сега беше само тъпа болка.

Сол мълчеше.

В родилната зала беше гледала бащи да се влюбват в децата си; бе виждала как очите им се навлажняват, когато ги прегърнат за първи път; бе чувала прошепнати, задавени думи за добре дошъл и за обич... и си помисли: *Не съм познавала съпруга си.*

Опита се да си спомни дали е имало знаци, които да подсказват, че Джексън е поддържал връзка със сина си чрез Джинет, но не можа да се сети за такива; никакви частни телефонни разговори или имейли, никакви снимки, пъхнати между нещата му. Но идеята, че не е имал никакъв контакт с Джинет и по тази причина и с Кайл, беше по-лоша от допускането, че е имал.

Той винаги беше говорил, че иска семейство. *Две момиченца*, беше казал.

Ева погледна Сол.

— Ти беше споменал, че Джинет живее още в Тасмания.

— Да, в Уорингтън, на североизток.

— И Джексън ли е живял там с нея?

Той кимна.

— Никога не съм ги посещавал, но познавам района. Отдалечен град на брега — предимно селскостопански. Джексън работел в една кръчма, каза татко.

Тя се опита да си представи Джексън в изолирано селско място и това я изненада, след като познаваше неговата любов към града. Но пък от друга страна толкова много неща я бяха изненадали.

— Ти познаваше ли я? Джинет?

Сол изтегли ръцете си към края на масата и вдигна очи към Ева.

— Тя е същата — каза той и погледът му потъмня. — Жената, заради която с Джексън се скарахме.

Отне ѝ известно време, за да го регистрира. Джинет беше жената, в която Сол е бил влюбен, онази, която го беше оставила заради Джексън.

Сега започна да ѝ се изяснява защо братята така и не са се сдобрили. Джексън не само беше отнел Джинет, но и се беше оженил за нея. Те имаха дете. Как би могъл Сол да гледа всичко това?

Тя се замисли за тази безлика жена, майката на детето на Джексън, и я прониза остра болка от ревност: Джинет имаше дете от Джексън.

А детето на Ева умря.

Тя задържа погледа си върху Сол и попита:

— Ще ми разкажеш ли за нея?

Столтът изскърца, когато Сол се облегна назад, чудейки се откъде да започне.

— Познавахме се от деца. Нейното семейство — каза той и направи пауза, — бараката, в която сега си отседнала, беше тяхна... преди Джо да я купи.

Ева се сепна.

— Джинет е живяла там?

— Да, лятно време. Знам, че сигурно ти е странно — каза той, разбирайки иронията, че двете съпруги на Джексън са прекарвали време в една и съща барака. — Но това беше единственото място, за което се сетих да те настаня.

— Името на Джексън... издълбано е в една дъска на пода в задната спалня.

— Така ли? — каза той, но не прозвуча изненадан. — Може би го е направил Джексън, когато е бил дете. Или пък Джинет — тя беше влюбена в него, докато растеше. — Той се пресегна към чашата си с

вода и отпи, след това я върна на масата. — Джинет и аз се мотаехме много заедно, когато бяхме по-малки. Бяхме на една и съща възраст. — Той погледна за миг към залива. — След това, бяхме вече тринадесетгодишни, стана горският пожар.

— Пожарът, в който е загинала майка ти?

Той кимна бавно.

— След това семейството ни престана да идва тук — беше прекалено тежко за татко. Не бях виждал Джинет от години. Срегнахме се случайно почти десетилетие по-късно на сватбата на общ приятел. Говорихме през цялата вечер, наваксвахме, и предполагагах, че нещата ще се развият. Бяхме заедно няколко месеца и си мислех, че това е сериозно...

— Но тогава е срещнала Джексън — каза Ева.

Той кимна, спомняйки си вечерта на рождения си ден. Джинет носеше бяла рокля без ръкави и в мрака изглеждаше неземна, когато се обърна към тях... Сол беше забелязал начина, по който погледът ѝ се закова върху Джексън, и как тя му се усмихна, като докосваше ключицата си.

— Имаше нещо между тях от самото начало — каза Сол на Ева. — Просто начинът, по който се гледаха, го издаваше.

— Какво се случи?

Сол си пое бавно дъх.

— Джексън убеди мен и нея да отидем с него в града след барбекюто. Заведе ни в онзи клуб, където работеше от известно време, и осигури много безплатни питиета. Аз се натъкнах на група приятели, които познавах, и изпих една бърза бира с тях.

Сол се размърда в стола си.

— След това отидох да намеря Джинет. Седяха с Джексън в дъното на клуба. Имаше нещо в погледите им — може би е бил просто езикът на телата им, или напрегнатостта на разговора, който явно водеха, но разбрах, че нещо става. След това, докато стоях там, Джексън я целуна.

Сол си спомни яростта, която го беше обхванала в онзи момент. Беше го грижа за Джинет — мислеше си дори, че я обича.

— Бях толкова ядосан, че знаех: отида ли при тях, накрая ще се сбием. Така че си тръгнах.

Беше тичал до вкъщи през плажа, където се бе съблякъл и плувал до шамандурата, изгаряйки част от яростта си във водата.

— Джинет ми се обади на следващия ден. Не попита защо съм си тръгнал от клуба. Само ми се извини, защото късала с мен. Не спомена Джексън. Нито пък аз. Това е, което го правеше толкова странно. Джексън никога не се извини. Не знам дали е чувствал вина — или ако е чувствал, просто не му е пукало. Нямаше спорове, нямаше скандали. — Те просто бяха престанали да си говорят и се оттеглиха един от друг като приливна вълна, която отнася всичко със себе си.

— Значи Джексън е продължил да се вижда с нея — каза Ева, — а ти си отишъл в Южна Америка.

Той кимна.

— Татко беше единственият, който ги е виждал — аз не исках да чуя нищо за това. Не исках да чуя дори името му. Имаше някои неща, които стигнаха до мен, разбира се; когато се сгодиха, когато им се роди бебе. Следващото нещо, което чух, беше че са се разделили и Джексън е заминал за чужбина.

— За Англия — каза Ева с толкова тъжна усмивка, че му се прииска да се пресегне през масата и да хване ръката ѝ. — Приятелят ти... Флайър... той каза, че Джинет обезумяла от смъртта на Джексън. Мислиш ли, че още го е обичала? Дори след като е заминал?

— Няма как да знам. Но от някои неща, които татко каза, предполагам, че да.

Ева се замисли над това за момент и после каза отново:

— Искам да се запозная с нея, Сол. Ще ме закараш ли?

21.

Те летяха по магистралата в шибация дъжд, колелата на пикапа изхвърляха встрани потоци вода.

Въдиците подскачаха и играеха в багажника, макарите тракаха една в друга. Ева гледаше през замъгления прозорец към ширналия се Грейт Лейк^[1], с набръчкана от дъжда и вятъра повърхност.

Пътят до дома на Джинет в Уорингтън беше повече от четиристотин километра. Тя си помисли, че ако картата на Тасмания прилича на сърце, те са по траекторията на стрела, изстреляна диагонално през центъра му.

Ева беше видяла малко от Тасмания, с изключение на обградения от вода остров Уотълбуун, но не си даваше труд да забележи малките градчета, осеяли околността, или сенките на планините в далечината. Искаше само да стигнат там. Да приключи с това.

Тя прокара пръст по вентилатора на пикапа, избърсвайки праха и разкривайки гладката пластмаса отдолу. Бяха тръгнали вчера вечерта и си бяха взели стаи в един мотел, за да си починат, но тя почти не беше спала, все същите кошмари връхлитаха безспир сънищата ѝ. Така, вперила очи в червените цифри на часовника върху нощното шкафче, беше дочакала идването на утрото.

Сол я погледна.

— Добре ли си?

Тя примигна и дръпна ръката си, избърсвайки я в дънките. Чувстваше се възбудена, на ръба. Не трябваше да пие онова еспreso на бензиностанцията, но имаше нужда от нещо, което да прогони умората ѝ.

— Добре съм — каза тя. Разтърка очи с основата на дланите си и след това се протегна, пръстите ѝ докоснаха тавана на купето. Тя се завъртя в седалката си и го погледна. — Смяташ ли, че върша правилното нещо?

— Какво имаш предвид?

— Това, че отивам в къщата на Джинет. Че ще ѝ кажа за Джексън.

Той не отмести очи от пътя, когато отговори:

— Защо искаш да се срещнеш с нея?

Тя притисна пръсти към слепоочията си. Идеята я измъчваше от дни, но единственото, което знаеше, беше че трябва да го направи.

— Трябва да се срещна с *нея*, за да разбера защо се е оженил за *мен*.

— В такъв случай това е правилното нещо.

Ева облегна глава назад в седалката си.

— Но дали е честно спрямо Джинет? Тя няма представа, че Джексън се е оженил за мен. И аз ще бъда тази, която ще ѝ го изтърси.

— Просто ще ѝ кажеш истината.

— Трябва ли?

— Ти какво щеше да предпочетеш? Да знаеш всичко, което знаеш сега, или да си в неведение?

Пейзажът се промени от равни поля до остри планини, докато пътят се катереше по тясното стръмно шосе с остри завои. Вода се лееше от тъмните гранитни склонове и от дърветата, отрупани с мъх.

По някое време мобилният телефон на Сол извънтя, но той го остави, когато видя, че е баща му. Не искаше да се налага да му казва, че седи в пикапа до Ева и са на път да се срещнат с Джинет. Знаеше точно какво би казал старецът за това. Щеше да му се обади по-късно тази вечер и да се разберат да се отбие за ден-два. Последния път, когато Сол ходи при него, провери контейнерите, и от всичките празни бутилки му стана ясно, че Дирк здравата е загазил. Би трябвало да го посещава всеки ден, но адски го депресираше да вижда баща си по този начин.

Час по-късно пътят взе да се спуска по склонове и зелени пасища, разкривайки пасторални картини със стада говеда, свити едно до друго в дъжда. Ева се взираше в прелитащите зад стъклата поля. Тя изглеждаше изтощена, очите ѝ бяха оградени от тъмни сенки. Прииска му се да вземе ръката ѝ в своята, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Но не можеше. Целувката на лодката сега беше само спомен, за който

не се говори. Запита се дали Ева съжаляваше за нея, или я прехвърляше в ума си в тихите моменти на деня, както той правеше.

Внезапно тя го погледна, челото ѝ се намръщи.

— Джинет дойде ли на помена?

— На помена за Джексън? — попита той с известно закъснение, докато въпросът ѝ стигне до съзнанието му. — Да, дойде.

По лицето ѝ премина болка. Беше разбираемо: Ева бе изминала целия път до Тасмания, така че да може да скърби със семейството на Джексън, а сега изглеждаше, сякаш те вече са споделили своята скръб с Джинет.

— Тя държа ли реч? Каза ли нещо?

— Не. Само татко каза няколко думи. Приключихме бързо. Над планината се спуснаха облаци. На всички им беше студено.

Един пикап профуча в обратната посока в облак от кални пръски. След което пътят отново беше празен. Ламаринени заслони за говеда и случайни чифлици бяха единственото, което нарушаваше ширналата се безкрайна зеленина от двете им страни.

— Тя доведе ли Кайл?

— Не. Пристигна сама. Повечето хора отидоха в кръчмата за по едно питие след това... но Джинет не дойде.

— Защо?

— Не знам. Предполагам, че ѝ е било трудно. Всички знаеха, че с Джексън са разделени. Може би не се е чувствала... един вид не е имала право, или нещо такова.

— Плака ли?

Сол се огледа изненадан.

— Съжалявам. Просто искам да знам колкото се може повече.

Той въздъхна.

— Да, плака. Всъщност, хлипаше. — Той си помисли за Джинет, застанала встрани от тълпата, притисната към парапета на върха на Маунт Уелингтън. Изглеждаше, сякаш ще го изпусне, заровила лице в шепите си, разтърсвана от ридания, които звучаха толкова грубо, че караха всички да гледат към земята.

— Баща ти разбираше ли се с нея?

— Всъщност, не. Мисля, че се възмущаваше от нея, че е застанала между мен и Джексън.

— Двамата сте се влюбили в една и съща жена — произнесе тя толкова тихо, почти сякаш говореше на себе си.

След миг погледна към Сол и попита:

— Защо ме караш при нея?

От начина, по който го гледаше, той можеше да предположи какво си мисли. Но той не го направи, защото още хранеше романтични чувства към Джинет.

— Карам те, защото ти ме помоли — отвърна той просто.

— Ето че пристигнахме — обяви Сол някое време по-късно.

Те завиха в покрита с чакъл алея и спряха до бял Форд с изцапани номера. Дъждът беше спрял, но по алеята трептяха локви, а от листата се плъзгаха тежки капки. Къщата беше скромна едноетажна постройка с малка градина. На ливадата се виждаше синя пластмасова пързалка със счупено долно стъпало.

Сол изключи двигателя и разкопча предпазния си колан.

— Готова ли си?

Ева не помръдна. Взираше се в къщата, където някога бе живял Джексън със съпругата си и сина си. Изглеждаше невъзможно тези четири стени да съдържат такава огромна, и все пак скрита част от неговата история.

Може би щеше да е по-добре Джинет да си останеше един неясен, смътен образ в съзнанието ѝ, а не реален, с който трябваше да се помири. Тя се опита да игнорира съмнението и безпокойството, които вееха през ума ѝ като горещ вятър. Бяха били целия този път; трябваше да го направи.

Въпреки това ужасът я приковаваше към седалката.

— Аз... мисля, че не мога. — Думите прозвучаха невероятно слаби, но тя осъзна, че са истина.

— Ева?

Дъхът ѝ прозвуча накъсано, когато произнесе:

— Може ли да си вървим? Съжалявам, просто искам да си тръгнем.

— Но ние току-що...

— Моля те — започна тя с толкова отчаян глас, че едва разпозна, че е нейният.

Сол се пресегна към ключа в запалителя, но нещо го накара да спре.

Тя проследи погледа му и видя, че гледа към входната врата, откъдето една жена на възрастта на Ева току-що беше излязла. Косата ѝ беше тъмночервена; жената беше облечена в дънки и голяма тениска, която висеше от слабите ѝ рамене. Краката ѝ бяха боси. Тя се взираше в пикапа, скръстила ръце, опитвайки се да разбере защо е там.

Очите ѝ се разшириха от изненада, когато Сол излезе от пикапа. Тя отпусна ръце и докосна косата си. Усмихна се леко, срамежлив, объркан поглед. Ева едва тогава осъзна колко красива трябва да е била някога.

— Сол? — каза Джинет. — Какво правиш тук?

— Съжалявам за неочакваната поява. Тук съм с... една приятелка — каза той, поглеждайки към Ева.

Ева знаеше, че трябва да излезе от колата, но краката ѝ сякаш не работеха. Дланите ѝ бяха потни и тя ги притисна към бедрата си. Можеше да почувства топлината им през дънките. *Това е съпругата му. Майката на неговото дете.*

Сол пристъпи към пикапа.

— Ева?

Тя нямаше избор. Пое си дълбоко въздух, отвори вратата и излезе. Не видя тъмната локва на алеята и кракът ѝ цопна в нея, студената вода проникна в сандалите ѝ. Тя отстъпи бързо встрани, почувства се унижена.

Когато вдигна очи, не прочете топлина в изражението на Джинет. Ева се опита да разтегне устните си в усмивка, но усещаше лицето си замръзнало. Двете жени сезираха една в друга.

Сол бе този, който наруши мълчанието.

— Джинет, това е Ева. Тя иска да говори с теб за Джексън.

* * *

Имах кошмари за теб и Джинет, че се срещате. Те започнаха в седмиците преди нашата сватба. Представях си те как идваш до олтара в красива бяла рокля, а светлината от прозорците със

стъклописи играе по годежния ти пръстен. Но след това, когато повдигах воала ти, видях лицето на Джинет, не твоето.

Заради този кошмар те помолих да не носиш воал в сватбения ден. Казах ти, че според мен са малко старомодни... спомняш ли си?

Представата за среща между теб и Джинет преследваше не само сънищата ми. Готвех бъркани яйца една вечер, когато ти се прибра от късна смяна. Бърбореше без прекъсване, както винаги след работа, и ми каза, че е дошла нова сестра — Джинет.

Спрях да бъркам. Главата ми се замая и ми стана горещо, сякаш бях вдигнал температура.

— Как изглежда?

— Как изглежда ли? — повтори ти зад мен весело.

Поправих се веднага.

— Искам да кажа: стара ли е, млада ли е?

— Предполагам, че е на моята възраст.

Яйцата започнаха да залепват по тигана, но не се сецах да ги разбъркам, нито да изключа газта. Отне ми цялата възможна концентрация да произнеса следващите две думи:

— Откъде е?

Ти мълча дълго, преди накрая да произнесеш:

— От Лийдс.

Разсмях се. Всъщност се разсмях от облекчение.

— Какво? — попита ме ти и дойде до мен, така че да виждаш лицето ми.

— Съжалявам — промърморих и изключих котлона. — Днес беше напрегнато в работата. Просто не ми обръщай внимание. — Проврях ръце около кръста ти и те целунах по врата. — Единственото, което трябва да знаеш, е колко съм щастлив, че си вкъщи.

Когато те взех в ръце, знаех, че ще направя всичко, за да попреча на теб и Джинет да се срещнете.

Всичко.

[1] Езеро, разположено в централната част на Тасмания. — Б.пр.

22.

Коридорът в къщата на Джинет беше тъмен и тесен, и въздухът миришеше на прегорена мазнина. Мокрите сандали на Ева скърцаха, докато вървеше по него, надяваше се, че не оставя прекалено много следи. Тя мина покрай една редица малки момчешки обувки, подредени до синьо столче, и се наложи да се насили, за да продължи.

Влязоха в квадратна дневна, която лъхаше леко на застояло. Два уморени на вид дивана бяха обърнати към ниска масичка. Върху нея бяха паркирани пластмасови автомобилчета, някои от тях с липсващи врати и колела.

Ева и Сол застанаха до прозореца, който гледаше към градината. Навън едно празно въже за простирание се вееше на влажния бриз.

Джинет остана на прага, обгърнала гръдния си кош с ръце. Не предложи напитки. Не им предложи да седнат. Дълбоки бръчки прорязваха челото ѝ, но Ева виждаше ясно следите от красота във високите ѝ скули и бледозелените очи. *Това е жената, която първо е обичал*, помисли си тя.

— Синът ми спи — каза Джинет и Ева не можа да разбере дали това е извинение, или предупреждение.

Ева отстъпи назад и се спря между перваза на прозореца и един тъмен бюфет, върху който бяха сложени няколко снимки в рамки. Искаше ѝ се да се обърне да ги погледне, да види дали Джексън е на някоя от тях, но погледът ѝ се вдигна да срещне този на Джинет, която каза:

— Някой от вас ще ми каже ли за какво е всичко това?

Сол погледна Ева.

Тя знаеше, че е неин ред — но единственото, за което мислеше, беше че Джексън някога е живял в тази къща. Беше ли седял на дивана, люлеейки Кайл на ръце? Беше ли придърпвал Джинет до себе си, за да гледат заедно през прозореца разразилата се навън буря? Беше ли гледал игра на ръग्би по телевизията с притиснати към устата юмруци, така както го правеше в техния дом в Лондон?

— Ева дойде от Англия — каза Сол, за да запълни тишината. — Там са се запознали с Джексън. — Той кимна на Ева да продължи.

Устата ѝ беше суха и пулсът ѝ се качи в гърлото.

— Може ли да използвам тоалетната? — избъбри тя.

Джинет се усмихна напрегнато.

— В края на коридора е. Отдясно.

Тревогата прониза Ева, когато излезе в коридора. Повтарящият се кошмар за Джексън се надигна толкова живо в мислите ѝ, че тя трябваше да спре, подпирайки се на стената, и да си каже: *Това е само сън*. Въпреки това изтощението беше замъглило до такава степен възприятието ѝ на реалността, че имаше чувството, че щом завие зад ъгъла, ще види Джексън.

Трябваше да наплиска лицето си с вода, да се успокои. Тръгна по коридора, но когато стигна до края, вместо да влезе в банята, се хвана, че се върти пред отсрещната врата.

Върху нея с ярко боядисани дървени букви пишеше КАЙЛ и беше оставена леко открехната. Тя погледна бързо през рамо, след което пристъпи вътре.

Дръпнатите завеси се вдигнаха на бриза. Стаята миришеше на сладко, на свежо пране и мокра трева. Едно малко момченце спеше, свито на една страна, с гръб към нея, гърдите му се вдигаха и отпускаха леко. Тя отчаяно искаше да види лицето му, да види чертите на Джексън.

Ръката ѝ се вдигна към стомаха и в него се отвори огромна празнина. Тя изпита непреодолимо желание да докосне малкото момче, да го подържи в ръцете си. Тъмната му коса изглеждаше безкрайно мека, на тила му се виеше къдрица. Тя пристъпи напред, приближавайки се към него. Дъските изскърцаха под краката ѝ и Кайл промърмори и се размърда в леглото.

Ева замръзна. Ако го събудеше, щеше да се наложи да обяснява на Джинет и Сол какво е правила в неговата спалня. Тя почака като съдържаше дъха си; запита се колко ли пъти Джексън е стоял тук, където сега стоеше тя, и е гледал сина си, докато заспива. Изглеждаше немислимо, че е могъл да остави това момченце, да се махне от семейството си и да си изгради нов живот в Англия.

Когато Кайл притихна, Ева тихо се върна в коридора и остана там известно време, замаяна от видяното. Внезапно почувства, че

всичко това е реално. Идвайки тук, бе видяла с очите си доказателството за лъжата на Джексън: той беше баща; той имаше семейство; имаше цял един живот, за който тя не знаеше нищо.

Тя погледна коридора в двете посоки и най-неочаквано се приближи до стаята, съседна на детската. Отвори вратата и влезе.

Спалня, по всяка вероятност на Джинет. Беше спретната, макар че двойното легло бе неоправено. Имаше само едно нощно шкафче, на което се виждаше празна чаша и чифт сребърни обици с формата на полумесеци. Тя дръпна шкафчето отдолу и видя фенерче, два романа, няколко шноли за коса и тубичка с крем за ръце без капачка.

Като затвори внимателно чекмеджето, Ева се наведе и надникна под леглото. Единственото нещо там беше черен куфар и свит на топка чорап. Тя се изправи с нахлула в главата кръв и пред очите ѝ заиграха светли точки. Трябваше да излезе оттук и да се върне в дневната, преди да са започнали да се чудят къде се е дянала.

Но противно на всяка логика Ева се намери в ъгъла на спалнята, където стоеше тесен чамов гардероб. Пръстите ѝ стиснаха дървената дръжка и тя я дръпна, сърцето ѝ туптеше. Вътре имаше един ред дамски дрехи, от които се носеше лек дъх на лавандула. Тя прокара ръка по памучните рокли, чифтовете дамски дънки, един дебел вълнен пуловер, пурпурно палто с качулка, оброчена с кожа, оранжево-кафяв шал. Помисли си: *Никакви дрехи на Джексън.* След това затвори гардероба и се измъкна от стаята.

Освен вратата към банята, в коридора имаше още една врата. Ева я отвори и влезе в превърнатата на склад стая: велоергометър, кашони с вестници, люлеещо се конче със счупена пружина. Отвори един шкаф и прокара пръсти по документите, подредени в тънки зелени папки.

От другата страна на стаята се чу гласът на Джинет и тя замръзна, очите ѝ се стрелнаха към вратата. Не можеше да прецени колко време я е нямало. Ами ако Джинет беше тръгнала да я търси и я завареше да рови из вещите ѝ? Пулсът ѝ се качи в гърлото и тя зачака, ослушвайки се.

След миг Джинет продължи да говори и Ева осъзна, че тя и Сол сигурно са заедно в дневната.

Тя продължи да прелиства папките. Бяха невинни, само сметки и банкови документи. След това внезапно пръстите ѝ спряха върху един лист хартия, върху който видя почерка на Джексън.

Измъкна го и го приближи към лицето си.

Беше сметка за газ, но с Джаксъновия кръгъл почерк бе написана думата ПЛАТЕНА, заедно с датата преди три години.

Това не означаваше нищо. Не беше любовно писмо, нито ключ към манталитета на Джексън, но въпреки това я остави без дъх. Преди съществуваха просто обясненията на други хора, но това тук бе доказателство за живот, живян без нея. Тя си представи същия почерк в ъгълчетата на техните сметки вкъщи. Непринуденото, почти нехайно двуличие на това я разяри. Тя дръпна ъгълчето на листа с неговия почерк, откъсна го и го смачка на топка. След това го пъкна в устата си и задъвка. Хартията стана мокра и хлъзгава. Зъбите ѝ работеха усилено, челюстните мускули се напрягаха, езикът ѝ преобръщаше думите на Джексън в устата ѝ.

В следващия момент спря. Разтрепери се. Ченето ѝ увисна, когато осъзна лудостта на това, което правеше. Пъкна бързо откъснатия лист в шкафа и го затвори. Измъкна се от стаята и забърза към банята, заключвайки вратата след себе си. Изплю лигавата хартия в тоалетната чиния и пусна водата; наблюдава въртеливото движение на късчетата надолу, докато изчезнаха. Хвана се за ръба на мивката и в този момент осъзна, че е ровила из къщата на Джинет, търсейки следи от него. Започваше да откача.

Пусна чешмата и наплиска лицето си със студена вода. После се избърса и се погледна в огледалото. Очите ѝ бяха диви, блестящи. *Полудяваш*, каза си тя.

Прокара ръка през косата си и изчака дишането ѝ да се успокои, преди да излезе.

* * *

Сол седеше със стиснати ръце и потупваше палци един в друг.

— За какво е това? — попита Джинет от съседния диван.

— Предпочитам да изчакаме Ева.

— А аз предпочитам да ми кажеш какво става. Водиш ми някаква непозната в къщата и ми казваш, че искала да говори за Джексън. Коя, по дяволите, е тази жена?

— Моля те, Джинет. Нека изчакаме Ева да дойде. По-добре тя да обясни.

— Добре тогава — каза тя и скръсти ръце, — да си подрънкаме. — Джинет винаги се държеше леко предизвикателно, сякаш предизвикваше света да направи най-лошото. Но той знаеше, че всичко е само фасада.

Тя се облегна на дивана и попита:

— Как е къщата ти в Уотълбуун? Чух, че си се нанесъл в нея.

— Да. Преди Коледа.

— Красиво място — каза тя. — Използвал си наследството си за нея, така ли?

Той кимна.

— И още малко спестявания.

— Джексън прахоса неговото. Но аз знаех, че ти ще запазиш своето, че ще направиш нещо с него. Винаги си бил далновиден, Сол.

— Благодаря — отвърна той, изненадан от великодушния ѝ коментар. — Ами ти? С Кайл се установихте тук, така ли?

Тя сви рамене.

— Засега. Близо сме до мама, което е нещо.

Отвън вятърът издухваше от покрива тежки капки дъжд, които падаха на перваза на прозореца.

— Още не мога да повярвам, че е умрял — каза Джинет тихо.

Сол разтърка брадата си.

— Знам.

Пръстите ѝ се преместиха към тънкия златен пръстен, който носеше на безименния си пръст, и тя го завъртя разсеяно, когато призна:

— Той толкова ми липсва.

Когато с Джинет бяха двойка, бяха ходили до Залива на пожарите за няколко дни, и той си спомни как седяха заедно на огромните, покрити с ръждиви лишеи камъни, и гледаха залеза на слънцето. Тя се беше разговорила, разказа му за трудните си години като тийнейджърка в дома на втория си баща. Бяха говорили за това какво искат от бъдещето и той бе изненадан и развълнуван от скромността на нейните мечти. Нямаше амбиции за голяма кариера или жажда за богатство — единственото, което искаше, беше малка къща близо до

водата и семейство. Може би си е мислила, че е намерила това с Джексън.

Последва дълга тишина, нарушавана само от звука на отваряща се врата и после стъпки по коридора. Двамата вдигнаха очи и видяха Ева да влиза в стаята. Лицето ѝ беше бледо и тя изглеждаше ужасена.

— Съжалявам — произнесе тя и се опита да се усмихне.

Застана с гръб към прозореца. Той я чу да си поема дъх и след това да казва:

— Трябва да обясня защо съм тук.

— Запознахме се с Джексън преди две години по време на полет към Англия — започна Ева с поглед върху Джинет. — Местата ни бяха едно до друго и се разговорихме. Когато пристигнахме в Лондон, си разменихме номерата на телефоните и започнахме да се виждаме от време навреме.

Изражението на Джинет беше напълно безизразно.

След малка пауза Ева продължи нататък:

— Не знаех нищо за теб... нито за Кайл. Джексън ми каза, че е свободен. — Тя замълча. — Започнахме връзка... и няколко месеца покъсно заживяхме заедно. — Ева спря отново и разтърка врата си. — Съжалявам, но няма лесен начин да го кажа: Джексън ми предложи и се оженихме през февруари миналата година.

Очите на Джинет се заковаха върху лицето на Ева. Ева усещаше горещината зад погледа ѝ. На бюфета се чуваше тиктакането на часовник.

— Нямах представа, че той вече е женен. Никога не бих започнала връзка с него, ако знаех.

Джинет примига.

— Казваш ми, че моят съпруг се е *оженил* за теб?

— Предполагам, че е голям шок. Не знаех, че съществуващ, до съвсем скоро. Не бях сигурна дали трябва да ти кажа... но си помислих, че трябва да знаеш истината. — Ева млъкна. Сплете ръце пред себе си и пристъпи от крак на крак. Искаше ѝ се да беше седнала.

Джинет продължаваше да не помръдва.

— Запознали сте се по време на полета към Англия?

Ева кимна.

— Значи в същия ден, когато Джексън ме е оставил — произнесе бавно Джинет, — се е запознал с теб?

— Аз... — Ева поклати глава, не знаеше какво да каже. *Толкова ли скоро е било? Джексън буквално е излязъл от една връзка и е влязъл в друга?*

Джинет ѝ каза:

— Дори не знаех, че е бил в Англия, докато не умря. Никога не съм била там. То е на другия край на света.

— Съжалявам. Излъгал е и двете ни.

Сол се размърда в ъгъла и Джинет се обърна към него:

— Ти знаеше ли, че се е оженил за друга?

— Представа нямах.

— Все пак трябва да е казал на някого.

Настъпи пауза. После Сол произнесе:

— На татко.

Тя се засмя, клатейки глава.

— Проклетият ти баща! Никога не е смятал, че съм достатъчно добра за който и да е от синовете му. — Устните ѝ е стегнаха. — Когато Джексън замина, се обадох на баща ти, попитах го къде е Джексън. Но той не ми каза. Подхвърли, че тръгнал да пътува... това е всичко, което каза.

Ръцете на Джинет се свиха в юмруци покрай тялото си и Ева забеляза, че златната брачна халка още е на пръста ѝ. Погледът ѝ се сведе към собствените ѝ ръце, които бяха без пръстените, които Джексън ѝ беше дал. Искаше ѝ се сега да бяха там, сякаш да докаже на Джинет — на себе си — че бракът им е съществувал. Тя ги скри зад гърба си.

Джинет стана и погледна Ева.

— Ние имаме син. Кайл. Тригодишен е. Джексън ме напусна, когато Кайл беше бебе. Можеш ли да си представиш какво е? Кой мъж прави това?

— Аз...

— И си дошла тук да ми разправяш, че *моят* съпруг, бащата на *мое* дете, се е влюбил в *теб*!

Ева отстъпи назад, притискайки се в стената.

— Не знаех, че е бил женен...

— Махай се.

— Аз исках само...

— Махай се от къщата ми. Веднага!

Слисана, Ева понечи да тръгне. Когато се обърна, погледът ѝ падна върху подредените снимки на бюфета. Отпред имаше снимка на Джексън. Той стоеше зад Джинет, с брадичка върху рамото ѝ, дланите му лежаха върху издутината на бременния ѝ корем.

Когато Ева вдигна очи, Джинет я гледаше.

— Ние бяхме семейство.

23.

Ева дръпна прозореца на пикапа надолу, за да пусне пристанищния бриз вътре. Бяха паркирали на опашка на терминала на ферибота, чакайки да се качат на последния кораб към Уотълбуун. Покритият с кал пикап пред тях беше оставил двигателя включен и дизеловите пари изпълваха чистия солен въздух. Светлината започваше да избледнява и тя си помисли, че ще се стъмни, докато влязат вътре.

Обратният път от къщата на Джинет беше отнел шест часа. Пътна карта, бутилки вода и празни опаковки от чипс се валяха в краката ѝ. Тя издуха няколко трохи от скута си, нямаща търпение да излезе от смачканите си дрехи и да се пъхне под душа.

Продължаваше да мисли как се бе прокраднала в къщата на Джинет по-рано, ровейки в шкафовете и гардеробите... с надеждата да намери какво? Знак, че Джексън е говорел истината? Знак, че е лъгал?

До нея Сол барабанеше с пръсти по волана, потънал в мисли. Изглеждаше изморен; по челюстта му бе набола брада и косата му стърчеше отзад, където се беше облягал на седалката. Осъзна със закъснение, че последните няколко седмица са били трудни и за него.

— Благодаря ти — рече тя внезапно. — За това, че ме откара до къщата на Джинет. — Сол бе жертвал уикенда си, за да прекоси с нея щата и да я върне обратно. Тя се запита дали не е била прекалено сурова към него, обвинявайки го за грешките на Джексън, докато той просто се е опитвал да я предпази от тях.

— Само съжалявам, че не мина по-добре — отвърна той.

— Не знам какво съм очаквала. С Джинет никога няма да бъдем приятелки. — Тя пъхна ръце под бедрата си. — Надявала съм се, може би, че ще говорим повече... че може би тя ще отговори на някои от въпросите ми. Тръгнах си прекалено лесно.

— Може би когато нещата се успокоят, ще опиташ отново?

Тя поклати глава.

— Видя как се държа с мен. Тя ме изхвърли.

— Трябва да е била в шок.

— Беше повече от това. Обвинява ме. Накара ме да се чувствам така, сякаш съм била просто любовница на Джексън.

След това помълча известно време.

— Странно ли ти беше да видиш Джинет отново?

Той вдигна рамене и тя си помисли, че ще отмине въпроса ѝ; вместо това обаче се наведе напред, подпря стиснатите си ръце на волана, и каза:

— Това ми напомни колко далеч в миналото е било всичко. Може би съм се гневил прекалено дълго на онова, което се случи, вярвал съм, че е имало нещо повече между мен и Джинет, отколкото е било в действителност.

Тя беше изненадана от чувството на облекчение, което премина през тялото ѝ.

— Мисля, че ти постъпи правилно, като отиде там днес — каза той.

— Така ли?

Той кимна.

— Трябваше да ти кажа истината още веднага щом пристигна в Уотълбуун. — Погледът му се закова в нейния. — Нямах представа колко съжалявам.

Лека червенина плъзна по бузите ѝ.

— Искане ми се да не се бяхме запознавали по този начин, Ева.

Тя стисна устни. Кимна.

— Знам.

На таблото мобилният телефон на Сол иззвъня, но очите му не се отместиха от нейните.

Тя усети, че лицето ѝ пламва. Погледна към телефона и каза:

— Може би трябва да отговориш.

След миг Сол се пресегна да го вземе.

— Сол Боу на телефона. — Тонът му стана по-висок, когато каза: — Не? Кога? — Разтърка тила си и попита: — Откога? Добре, добре. Да, на път съм. — След това пусна телефона в скута си и запали двигателя.

— Сол?

Той погледна напред, след това през рамо към опашката от коли, паркирани плътно една зад друга.

- По дяволите! — Юмрукът му се стовари върху таблото.
— Какво има?
— Татко. В болницата е.

Час и половина по-късно Сол стоеше до болничното легло на баща си, пъхнал дълбоко ръце в джобовете. Баща му спеше. Една тръбичка влизаше във вена на ръката му, изпращайки равномерна доза морфин през тялото му. Горната му половина беше открита и Сол намери за шокиращ вида на твърдите сиви косми, покриващи гърдите му, и изпъкналостта на гърдния му кош, който се издигаше и спускаше под тънка жълтеникава кожа.

Сол не го беше виждал гол до кръста от години. Помнеше баща си, обикалящ палубата на лодката за ловене на омари, тялото му блестеше от пот, плътните мускули играеха под силно загарялата кожа. През ваканциите Сол и Джексън се качваха в лодката и гледаха баща си на румпела, който крещеше инструкциите си и се шегуваше с тях и останалата част от екипажа.

Леглото изскърца, когато баща му се размърда и отвори очи.

— Сол.

— Как си?

Той преглътна. Облиза устните си. Усмихна се леко.

— Ще се оправя.

Сол издрънча с ключовете на пикапа в джоба си.

— Ще се справиш ли? Говорих с доктора. Вече не е остър — каза той, говорейки за панкреатитните кризи, които баща му беше преживял преди няколко години. — Сега е хроничен. Панкреасът ти е пълна скръб. Изследвали са те и за диабет. Казаха ли ти? — Сол не знаеше защо Дирк е толкова оптимистичен. Той самият се чувстваше напълно лишен от контрол тук, изваден от равновесие, гледайки баща си така.

Дирк примига, когато се опита да се надигне. Сол му помогна, хвана го внимателно горе за ръката, докато той се изправяше в леглото. Кожата върху бицепсите на баща му беше отпусната, мускулите ги нямаше.

— Съжалявам, че ти създадох главоболия.

Сол пъхна пак ръцете си в джобовете.

— Не искам да съжаляваш. Искам да си добре.

— Сам си го причиних. Знаем го и двамата.

Пиенето, проклетото пиене, помисли си Сол.

— От колко време имаше болки?

— А, известно време.

— Силно ли те болеше?

— В някои дни беше по-зле от други.

— Слаб си като клечка.

— Булимия. Не те искат на модния подиум, ако наддадеш половин кило.

Сол се усмихна.

— Единственото нещо, с което ще дефилираш, ще е болничният халат, ако продължаваш по този начин.

— Знам, знам.

Гласът на Сол стана по-тих:

— Трябваше да ми кажеш, че си болен.

— Какво щеше да направиш? И без това си достатъчно зает, Сол. Остави на мен тази работа. Аз ще се справя.

— По-рано ми звънна.

— Да, макар че трябваше да отида на лекар.

Сол се чувстваше ужасно, че не е вдигнал телефона на баща си. Той се вгледа внимателно в Дирк; бялото на очите му имаше жълтеникав цвят, а кожата му изглеждаше отпусната и мътна, сякаш животът е бил изцеден от него.

— Хроничен панкреатит... това е сериозно нещо. Трябва да намалиш очакванията си от живота според лекарите.

— Знам.

— Значи ще спреш пиенето?

Баща му въздъхна.

— Искам да го направя. Винаги съм искал. — Той не каза нищо повече и Сол разбра; това беше разговор, който бяха водили толкова много пъти преди. Да иска да спре и спирането бяха две съвсем различни неща.

Те замълчаха, вслушвайки се в електронното бибипкане на монитора.

— Май си започнал да се разглезваш след всичко това тук? — попита Сол, колкото да каже нещо.

По коридора мина една сестра, бутаща количка, и ги поздрави жизнерадостно.

— Обтриванията с гъба не са на необходимото ниво — каза Сол.

— Старото куче не е изгубило чувството си за хумор, значи.

— Не-е, само чувството за лично достойнство.

Говориха още няколко минути и тогава Сол каза:

— Мислех си... Какво ще кажеш да дойдеш при мен, след като те изпишат? Само докато си стъпиш на краката. — Предложението му може да беше породено от вина, но Сол знаеше, че е правилно. Да види баща си в болницата по този начин беше силно напомняне, че годините се изнизват. Ако щяха да се опитват да запълват зейналата помежду им пропаст, която ставаше все по-голяма, то трябваше да е сега.

— В Уотълбуун?

Сол кимна.

— Не. Не смятам, че ще се получи.

— Защо? — попита Сол. Той нямаше да остави баща си да се откачи толкова лесно.

— Не знам. Просто не е за мен.

— Някога беше.

— Ами, да. Но беше отдавна — каза Дирк и изражението му стана мрачно.

Сол знаеше, че баща му не е стъпвал на Уотълбуун след горския пожар, но това щеше да се промени. Сега Уотълбуун беше домът на Сол и той искаше баща му да е част от живота му там.

— Дори още не си видял къщата. Мисля, че ще ти хареса.

— Много мило, синко. Оценявам го. Но не съм сигурен, че мога.

— Ще помислиш, нали?

Дирк кимна, очите му бавно се затвориха.

* * *

Ева излезе от кафенето, понесла две кафета в пластмасови чаши. Започваше да ѝ пари, така че ги остави и смъкна ръкавите върху ръцете си, преди да ги вземе отново.

Докато вървеше обратно през лабиринта от коридори, я преследваше миризмата на антисептици, белина и на претоплена храна. Тя се запита дали всички болници миришат по този начин.

Когато стигна до отделението по гастроентерология, завари Сол да седи в чакалнята и да се вижда през прозореца. Той изглеждаше прекалено едър и прекалено загорял на фона на бледия, стерилен декор на тази стая.

— Как е той? — попита тя, когато се приближи до него и остави кафетата на перваза; те вдъхнаха двете малки облачета пара от кондензация върху чашите си.

— Дали са му още морфин. Сега спи.

Тя кимна.

— Колко време смятат да го задържат тук?

— Според него една седмица. Искат да възстанови теглото си. Да са сигурни, че може да стои на краката си, преди да си тръгне.

— Какво казаха за пиенето му?

— Ако продължава, ще умре. Панкреасът му е съсипан. Дори ако се оправи този път, ще има последици и най-вероятно ще последват и други кризи.

— Мислиш ли, че е в състояние да спре?

— Може би. За известно време. Имал е периоди на трезвеност. Веднъж направи една година.

— Ти как се чувстваш по отношение на това?

— На кое? Че е в болницата?

— По отношение на неговото пиене.

Сол изглеждаше изненадан, сякаш никой никога не му беше задавал този въпрос преди.

— Бил е алкохолик през по-голямата част от живота ми. Не ми харесва... но не мога да го променя.

Ева чакаше; беше научила, че Сол е от хората, на които трябва да се даде достатъчно време, за да говорят.

След малко той продължи.

— Не можеш да разбера. Искам да кажа — да разбера какво го е отключило. Но аз просто... — Той притисна длани срещу прозореца. — Просто не мога да разбера защо продължава да си го причинява. Знам, че това е болест, пристрастеност, или както и да го наричат там лекарите, но все пак...

Той поклати глава отново, отпускайки ръце встрани.

— Изглежда толкова стар.

— Жилав е — каза му Ева. — Ще се оправя.

— Звънна ми по-рано тази сутрин, а аз не отговорих. Не съм ходил да го видя от цял век. Би трябвало да го проверявам. Знам колко беше съсипан за Джексън. Сигурно е започнал да пие още повече. Няма извинение; минавам покрай къщата му всеки път, когато ходя в лабораторията. — Той погледна към Ева и каза: — Можеше да умре. Той е всичко, което ми остана, а можеше да умре.

Ева пристъпи напред и обви ръце около него.

Те стояха заедно в чакалнята, гласовете на сестри и посетители се носеха покрай тях. Тя усети как дишането му се забавя. Постепенно напрежението се оттегли от него. И от нея. Така, притиснати един в друг, за тях останалият свят престана да съществува.

Резервираха си стаи за през нощта в един мотел близо до болницата. Обзавеждането беше скучно и износено, но душът беше силен и Ева остави водата да се лее по нея, гореща и приятна. Напрежението във врата и раменете ѝ се отпусна и преживяванията от деня постепенно започнаха избледняват.

Банята беше пълна с пара, когато тя излезе изпод душа; зад нея останаха малки локвички вода по линолеума. Увивайки една хавлия около себе си, тя отиде в спалнята, за да претърси шкафа за сешоар. Не го намери и направи грешката да седне на ръба на леглото, което бе толкова меко под нея, че си помисли, че ще легне само за малко.

Почти се беше унесла, когато я разбуди чукане по вратата. Притискайки хавлията към себе си, тя прекоси стаята, вдигна дрехите си от пода и ги навлече.

Зачервена от бързането, отвори накрая вратата, все още с кърпата в ръка.

Пред нея стоеше Сол, усмихваше ѝ се с приятна, дружелюбна усмивка.

— Гладна ли си?

— М-м-м... само не съм сигурна, че искам да се връщам отново в колата.

— Какво да поръчаме за тук?

Тя откри лъскава брошура за една пицария и си поръчаха две пици пеперони, които пристигнаха петнадесет минути по-късно. Седнаха на леглото и си взеха горещите парчета, топеното сирене капеше от пръстите им.

— Съжалявам, че не се върнахме в Уотълбуун — каза Сол.

— Да, но не правят доставка на пица до Уотълбуун.

— Вярно. — Той се усмихна. Избърса ръцете си в салфетка, смачка я на топка и я метна в кошчето за боклук.

Ева донесе две бири от мини бара и те се чукнаха:

— Наздраве!

Облегнати на таблата на леглото, се разговориха за обикновени неща — книги, филми, приятели — и Ева почувства, че се отпуска, обхваната от приятна умора.

Когато телефонът ѝ завибрира, тя се пресегна към нощното шкафче. Погледна дисплея, видя, че е Кали и се поколеба. Бяха говорили само два пъти, след като Ева си тръгна от Мелбърн, и разговорите бяха неестествени, почти официални, сякаш стъпваха внимателно. Беше очаквала, че Кали ще звънне, за да види как е минала визитата при Джинет, но точно сега не ѝ искаше да мисли нито за Джинет, нито за Джексън.

— Наред ли е всичко? — попита Сол.

— Кали — каза тя, гледайки към телефона си. — Когато бях в Мелбърн имахме... нещо като спор. Тя не искаше да се връщам в Тасмания. — Последва пауза. — Мисли, че правя грешка.

— Правиш ли?

Тя срещна погледа му.

— Не знам.

— Ева — каза той като я гледаше настойчиво, — радвам се, че си тук.

Погледът му беше толкова напрегнат, сякаш проникваше в нея, сякаш можеше да види цялото ѝ същество. Тя осъзна, че сърцето ѝ бие силно. В тялото ѝ се разля копнеж, който я шокира, и очите ѝ се преместиха върху извивката на устата му.

Внезапно един спомен за устата на Джексън опари мислите ѝ — неговите устни бяха по-тънки от тези на Сол, и тя видя в съзнанието си как те оформят думата *Недей*.

— Трябва да изчистя — скочи тя. Събра картонените кутии от пица, но тъй като бяха по-големи от кошчето за боклук, ги подпря до него, оставайки с гръб към Сол. — Отивам да си измия ръцете.

Затвори вратата на банята след себе си и подпря ръце на ръба на мивката. Огледалото беше още замъглено от пара и не можеше да види розовината от срам, която покриваше лицето ѝ, но я усещаше. Той беше брат на Джексън.

Негов проклет брат!

Ева нямаше да позволи това да се случи. Каквото и да чувстваше към Сол, то беше израснало от такова тъмно място, че тя се боеше, че корените му са прекалено усукани и крехки. Погледна лицето си в огледалото. Как можеше да иска това? Какво ѝ ставаше? Харесваше Сол и знаеше, че неговото приятелство ѝ е помогнало да оцелее през изминалите няколко седмици — но то трябваше да свърши тук.

Тя пусна чешмата и изми ръцете си. Когато излезе от банята, Сол слагаше празната си бирена бутилка в кошчето. Той измъкна ключа за стаята си от задния си джоб:

— Трябва да тръгвам. Беше дълъг ден.

Ева усети бодване на разочарование, когато Сол се насочи към вратата. Когато я отвори, в стаята нахлу студен въздух с дъх на пушек и тя погледна включените фарове на преминаващите отвън коли.

Сол ѝ се усмихна леко:

— Приятни сънища, Ева. — След което се обърна да излезе.

— Не си отивай.

Думите, едва прошепнати, бяха последвани от тишина. След това тя чу, или по-скоро усети, движението на въздуха, когато Сол се обърна да я види.

— Какво каза?

— Не си отивай.

Когато отвори очи, го видя да стои на прага, все още с ръка на бравата.

Той бавно се върна и затвори вратата.

— Ева?

В очите ѝ избиха сълзи. Тя не знаеше какво прави, какво чувства.

Сол прекоси стаята и спря пред нея. От кожата му лъхаше на сапун. Той бавно се пресегна и допря нежно пръстите си до лявата ѝ

буза, почти на линията на челюстта. От докосването му запулсира топлина.

— Не знам какво е това... — прошепна тя.

Тъмният му поглед беше неподвижен.

— Никой от нас не знае. — Той се наведе и сложи устни върху нейните. Логиката и колебанието изчезнаха в топлината на желанието ѝ.

Ръцете им се потърсиха, езикът му се плъзна в интимната топлина на нейната уста.

То не беше трескаво или лакомо, нито жадно. Беше нещо нежно и изпълнено със съчувствие, нещо физическо, което да замести думите, които не можеха да кажат. В един градски мотел те се любиха и през този чудесен отрязък от време тя не мислеше за Джексън или за миналото. Тя беше точно тук в този момент със Сол.

24.

Ева се събуди от дълбок сън без сънища. Беше в мотелската си стая, сама. Тя седна, отмятайки косата от лицето си. Погледна часовника и видя, че е единадесет преди обяд. Не е възможно. Тя примига и погледна отново, но цифрите си оставаха същите. Изненада се, че е спала толкова дълго.

На часовника беше подпряна бележка. Беше написана върху откъснато парче от кутиите за пица, в ъгъла се виждаше мазно петно. Тя се наведе да я прочете.

Сол беше писал с писалка, перото беше потъвало в гофрираната вътрешност на картона, правейки почерка му да изглежда комично неравен.

Отивам в болницата. Връщам се по обяд. После към Уотълбуун... Сол.

Тя се отпусна отново в леглото, завивките се плъзнаха по голата ѝ кожа. Спомни си как правиха любов, как тялото на Сол се издигаше над нейното. Беше впила пръсти в гърба му, придърпвайки го близо, така че да се движат в един ритъм. След това бяха заспали, свити в прегръдка.

Като се търкулна на една страна, Ева видя вдлъбнатината във възглавницата до нейната. Тя притисна дланта си към мястото, където е била главата на Сол, си помисли: *Джексън също спеше на дясната си страна.*

Вината я прониза и тя притегли колене към стомаха си. Спомни си как сутрин се будеше до Джексън и виждаше наболата му брада и леко подпухналите от съня клепачи. Той винаги протягаше ръка, притегляйки я към себе си, кожата му беше топла срещу нейната.

— Спах с брат ти — прошепна тя и ръката ѝ приглади възглавницата. — Много съжалявам. — Сълзите отново стегнаха гърлото ѝ. В гърдите ѝ се надигна ридание и звукът излезе през устата ѝ в дълга, безутешна вибрация. Как беше могла? Джексън щеше да е ранен, ако би могъл да я види със Сол.

Но тогава се сети за Джинет. За Кайл. За всичките начини, по които Джексън я беше лъгал. Пръстите ѝ се свиха в юмрук около възглавницата и тя усети как памукът се опъва под хватката ѝ. С едно силно движение запрати възглавницата през стаята. Тя мина покрай тавана, след това се удари във вратата глухо, което накара ключалката да изтрака.

Ева се отпусна отново в леглото и издърпа завивките до брадичката си.

* * *

— Добро утро — поздрави Сол, когато се приближи до болничното легло на баща си. — Как се чувстваш?

— Сякаш съм имал най-лошия махмурлук през живота си и като капак са ме пребили. — Дирк се опита да се надигне, за да седне изправен. Когато си пое дъх, помоли Сол да му донесе вода.

— Успя ли да хапнеш нещо на закуска? — попита Сол, като наля вода в една пластмасова чаша и му я пода.

— Само някаква течна витаминозна гадост. Не съм поемал правилните неща, така смятат. — Той отпи от водата. — Благодаря ти, че дойде снощи. Надявам се, че не съм ти объркал плановете.

Сол отиде до прозореца и погледна навън към болничния паркинг. Знаеше, че трябва да каже нещо. С гръб към Дирк започна:

— Вчера бях в Уорингтън.

— Какво си правил там?

Сол се обърна, преплитайки ръце зад главата си.

— Виж, татко. Ева още е тук.

— В Тасмания?

Той кимна.

— Знае за Джинет.

— Какво? — излая Дирк и се наклони напред.

— Натъкнахме се на Флайър. Той се разприказва за Джексън. Не можах да го накарам да млъкне. Спомена името на Джинет, така че се наложи да кажа на Ева.

— Исусе Христе, Сол! Първо на първо, какво си правил с нея? Тя трябваше досега да е в Англия!

— Да, но не е. Още е в Тасмания и знае — каза Сол и очите му святкаха.

— Кажете ми, че не сте ходили в Уорингтън да видите Джинет.

— Ева искаше да се запознае с нея.

— И ти ѝ позволи? — Гласът на Дирк излезе като слабо пъшкане.

— Да не си идиот? Сега всеки шибаняк в Тасмания ще знае!

— Джинет може да не каже на никого. А дори и да го направи... какво? Има ли значение?

— Значение? Аз загубих сина си. Тава не е ли достатъчно? Не искам и името му да се валя в калта.

— На първо място, изобщо не трябваше да го крием от Ева. Тя имаше право да знае.

— Тя е добро момиче, Сол. Харесах я. Но какво ще ѝ помогне да знае? А? Кажете ми.

— Може би нищо. Но нямаме право ние да решаваме.

Дирк примига, борейки се за въздух, и стисна стомаха си.

— Татко, добре ли си?

Той кимна, но Сол изпита облекчение, когато една сестра дойде няколко минути по-късно и му даде още една доза обезболяващи.

— Съжалявам, че викнах. Спирането на пиячката... трудно е. Кара ме да избухвам бързо.

— Не се тревожи за това — каза Сол. След това стана и взе сакото си от облегалката на стола. — По-добре си почини.

Точно когато тръгна да излиза, Дирк каза:

— Мислих за предложението ти.

— Уотълбуун?

— Аха. — Той подсмръкна. — Не мога да се крия от това място вечно, нали?

— Какво? Значи ще дойдеш?

— Да — каза той. — Ще дойда.

Сол спря пред мотела и изключи двигателя, но не слезе. Ева щеше да чака в стаята си, готова да тръгнат към Уотълбуун. Остави я да спи тази сутрин. Беше му трудно да се измъкне от леглото, лежейки до нея, докато клепките ѝ леко потрепваха, сякаш сънуваше.

Сега си помисли, че знае точно защо седи тук, на паркинга на някакъв мотел, заслушан в тиктакането на двигателя, докато изстива. Страхуваше се, че ще почука на онази врата и Ева ще му каже: *Беше грешка.*

Колкото по-дълго седеше тук, толкова по-дълго можеше да прехвърля в ума си спомена от последната нощ: гладката ѝ кожа под неговите ръце; разтворените ѝ устни, когато стенеше и той можеше да вижда розовото връхче на езика ѝ. Той дръпна ключа от запалителя и излезе от колата, казвайки си, че трябва да се държи мъжки. Прекоси паркинга и тръгна по бетонните стъпала. Стигна до стаята ѝ и почука силно, след което пъкна дълбоко ръце в джобовете си и зачака.

Зад него се чу мотоциклет, форсиране на двигател. Този звук винаги му напомняше за времето, когато Джексън си купи стара моторетка от един тип, с когото работеше в работилницата за лодки. Той обичаше да лети с онова нещо наоколо в дънки и изтъркано кожено яке — беше казал на Сол, че е спестявал цяло лято за него.

Внезапно от нищото изникна образът на брат му. С Ева. Цялото тяло на Сол се напрегна, когато вина и ревност започнаха да се борят за място в главата му. Той не можеше да понесе мисълта за ръцете на брат си около кръста на Ева, за устата му върху нейната. Истината беше обаче, че нямаше право да ревнува — Ева беше съпруга на Джексън. Но това не пречеше на образите да го изгарят.

Той издиша шумно, отблъсквайки мислите за Джексън. Почука отново, този път по-силно. Прокара неспокойно ръка през косата си. Боже, приличаше на тийнейджър на първа среща. Наведе се към вратата и се послуша, но не можа да долови никакво движение отвътре.

Отстъпи назад и провери номера на вратата. Определено беше правилната. Той погледна часовника си. Обяд. Точно когато беше казал, че ще се върне от болницата. Започна да се безпокои, че Ева е заминала. Може да се е уплашила... и благодарумието да е взело връх. Исусе, надяваше се, че не е съсипал нещата с бързането си.

Извади телефона от джоба си и тъкмо се канеше да набере номера, когато чу глас.

— Звъниш ли ми?

Зад него стоеше Ева и държеше две кафета. Беше облечена в обикновено кремаво горнище, гладката ѝ шия беше прекрасно гола. Тя изглеждаше невероятно свежа, очите ѝ бяха широки и ясни.

— Изтичах да купя тези кафета.

— О — каза той, изпълнен с облекчение.

Тя му подаде неговата чаша и се усмихна почти срамежливо.

— Как е баща ти?

— Успели са да го накарат да хапне малко. Да се надяваме, че ще започне да възвръща силите си.

— Добре. Ще ходиш ли пак?

— Да. Утре след работа.

Ева отключи стаята.

— Само ще си взема чантата.

Той я последва вътре. Застоялата мотелска миризма беше замаскирана от свежия аромат на сапун и Евиния парфюм. Той погледна леглото. Кувертюрата беше отхвърлена и единственото, за което можеше да мисли, беше как тя е лежала под него тук и тялото ѝ се е извивало към неговото.

— Мисля, че това е всичко. — Ева взе малкия сак.

— Дай го на мен.

Когато го пое от ръката ѝ, тя спря и вдигна очи към него.

Пулсът му се ускори.

— Добре ли си?

Тя кимна бавно.

— Да. Мисля, че съм добре.

Ева гледаше как пикапа на Сол се отдалечава в облак червен прах. Тя се усмихна, спомни си лекото драскане на наболата му брада в бузата ѝ, когато я целуна и ѝ каза довиждане. Беше хубаво. Много повече от хубаво.

Вдигна очи и обхвана с поглед залива. Лек бриз къдреше повърхността му, но все пак беше достатъчно спокоен за гмуркане, и тя си помисли, че ще си вземе нещата отвътре и след това ще провери видимостта.

Ключът за бараката беше пъхнат под един пъстър камък и тя отключи вратата и свали чантата си от рамо щом влезе.

В този момент замръзна.

Кожата ѝ настръхна: имаше странното чувство, че вътре има някой.

Пусна чантата на земята и тръгна бавно напред.

— Ехо?

Никакъв отговор.

Тя огледа стаята. Всичко изглеждаше точно, както го беше оставила... и все пак нещо не беше наред.

Миризмата, осъзна тя, спирайки. Въздухът носеше лекия аромат на кожа и мускус. Ароматът на Джексън.

Кожата ѝ изстина. Стаята беше толкова силно пропита с неговата миризма, като че ли е излязъл преди малко от къщата.

Тя погледна към рафта, където преди бе стояла тяхната снимка с Джексън. Все така я нямаше.

Направи няколко крачки към вратата на спалнята. Стисна металната брава и отвори.

Стаята беше празна, завесите се поклащаха леко на бриза.

Разбира се, че ще е празна, каза си тя. Върху възглавницата си видя червената карирана риза на Джексън, с която беше спала. Беше я оставила сгъната там, преди заминаването в Уорингтън, но нещо в нея ѝ се видя странно. Тръгна към нея, опитвайки се да разбере кое е различното.

Когато приближи, видя, че е сгъната точно както я беше оставила. Тя тръсна глава рязко и си каза, че това е абсурд. Това трябваше да спре.

Точно когато се обърна да напусне спалнята, се хвана, че ръката ѝ се пресяга към ризата. Тя я дръпна във въздуха и притисна лице към плата. Беше я обличала много пъти в месеците след смъртта на Джексън, така че всяка следа от неговия аромат бе изчезнала отдавна. Но сега ноздрите ѝ се изпълниха с миризмата на Джексън. Беше толкова силна и тежка, сякаш бе заровила лице във врата му.

Сърцето ѝ заби бързо, кръвта нахлу в главата ѝ. Тя пусна ризата на пода и платът се отпусна в краката ѝ с въздишка.

* * *

Толкова пъти си мислех да ти кажа истината. Винаги ме спираше едно и също нещо: страхът, че ще те загубя. Така че

продължавах да си мълча и колкото по-дълбоки ставах лъжите, толкова по-трудно беше да се стигне до истината.

Поставях ти малки изпитания, за да видя как ще реагираш на ситуацията. Веднъж ти казах за моя колега Тони, когото ти беше виждала няколко пъти и харесваше. Той имаше проблем с хазарта, който бе крил от съпругата си в продължение на години. Накрая тя беше разбрала, но тогава той вече бил ипотекирал повторно дома им, за да покрие дълговете си. Съпругата му го беше изхвърлила и той спеше на дивана на доведения си брат.

Ти изслуша тази история и каза:

— Толкова е тъжно... и за двамата.

Попитах те как ти би реагирала, щеше ли да го прибереш обратно?

Докато разсъждаваше над въпроса, сърцето ми започна да препуска, сякаш се канеше да произнесеш присъда над нас.

Накрая каза: Харесвам Тони, той е чудесен човек, но ако бях на мястото на съпругата му, тогава не — не бих могла да го приема обратно.

— Какво?

— Не толкова заради хазарта, а че я е лъгал толкова много време. Тя повече никога няма да му вярва.

— Но тя го обичаше — настоях аз, гласът ми се извиси.

Ти вдигна рамене.

— Може би това невинаги е достатъчно.

25.

Сол смъкваше винени бутилки от рафта и ги слагаше в един кашон. Когато рафтът се изпразни, той отиде до хладилника и отвори долното чекмедже. Бутилките бира лежаха настрана, а чашите блестяха като току-що уловени риби. Той се поколеба за момент, питайки се дали може да скрие някъде няколко от тях. Щеше да му липсва да отвори бира след работа на верандата и да остави денят да избледнее зад него.

Не, реши той и пренесе бирите в кашона; не можеше да остави никакъв алкохол в къщата. Взе уискито и рома от шкафа над чекмеджето с ножове и излезе, притиснал кашона към гърдите си.

Тръгна по брега към бараката на Ева. Беше събота сутрин и я видя отдалече да седи на верандата с наведена глава, сякаш гледаше нещо в ръцете си. Беше започнал да мисли за бараката като за нейна. Знаеше, че ще дойде време, когато Джо ще се върне от Даруин, или може би Ева ще реши да си тръгне, преди това да се случи. Те не бяха говорили за това — беше минала почти седмица, откакто прекараха нощта заедно в мотела и всичко изглеждаше несигурно, сякаш се движеха опипом в тъмното.

Цяла седмица Сол се хващаше, че поглежда часовника си в края на работния ден, нетърпелив да излезе от лабораторията и да се върне при Ева. Вечерите, когато се прибираше достатъчно рано, отиваха да се гмуркат заедно. Сега, когато тя вече не се бореше с водата, той виждаше как в гмуркането ѝ започва да прозира грациозност. Онова, заради което най-много обичаше да влиза във водата с нея, беше че в залива, с морето, галецо кожата му, имаше чувството, че нищо друго не съществува. Само те двамата.

Когато се приближи повече, видя, че Ева си играе с каишката на шнорхела. Беше облечена с пуловер, но краката ѝ бяха боси и мургави. Тя вдигна очи, примижавайки срещу слънцето. След това се усмихна, устните ѝ се разтвориха и разкриха бели зъби.

Тази усмивка. Струваше му се, че тя се излива право в него като светлина, и го стопля. Имаше нещо силно между тях, можеше да го усети. И тази истина го ужаси, защото какво следваше оттук нататък?

Внезапно бе осенен от една мисъл, или по-скоро огрян от ярко чувство: беше влюбен в Ева.

Сол спря пред нея.

Тя продължаваше да го гледа, усмивката ѝ премина в леко учудване.

А той се бореше с това как да започне. Единственото, за което мислеше в момента, беше: *Влюбен съм в теб, влюбен съм в теб.*

Тя погледна кашона в ръцете му, което го накара да си спомни за какво е дошъл.

— Разчистих къщата от алкохол. Заради татко — добави той.

Тя погледна в кашона и той видя гладката кожа на врата ѝ.

— Поверяваш ми всичко това?

Би трябвало да ѝ отговори с нещо остроумно, но мозъкът му беше блокирал. Остави кашона долу и седна до нея на верандата. Бяха толкова близо, че можеше да почувства топлината на тялото ѝ.

Той вдигна шнорхела и го завъртя в ръцете си, за да има нещо, с което да се занимава.

— Ремъкът на маската добре ли е?

— Закопчалката заяждаше, но я освободих.

Той кимна.

— Още ли се каниш да ходиш на поход до Ийгъл Кейп? — попита Ева.

— Да. — Те бяха планирали да се изкачат заедно до върха, откъдето се разкриваше гледка към Тасманийския полуостров. — Ако тръгнем оттук, ще са няколко часа до горе. Съгласна ли си?

— Определено. Имаме целия следобед. — Ева отметна косата си назад и той видя луничките по челото ѝ и един малък белег над веждата.

Не се сдържа, наведе се напред и притисна устни към нейните. Беше сладка на вкус и той усети как тялото ѝ отговори на неговото.

Внезапно Сол се отдръпна.

На верандата зад Ева беше забелязал червена карирана риза, която принадлежеше на Джексън. Висеше на облегалката на стола и квадратната дървена рамка я изпълваше, сякаш Джексън, облегал

широките си рамене, седеше там и ги гледаше. Сол помнеше ризата отдавна. Джексън не носеше нищо друго по цяло лято, винаги с навити ръкави и разкопчана яка.

— Сол?

Когато той не отговори, Ева се изви и проследи погледа му.

— О...

— Съжалявам... Аз просто... изненадах се. — Абсурдно, но той се хвана, че се отдръпва, увеличавайки дистанцията между себе си и Ева. Гледайки ризата, почти можеше да повярва, че Джексън е бил там преди минута.

Ревност стегна гърлото му. Той разтърка тила си и каза:

— Ти... обличаш ли я?

Ева се поколеба, веждите ѝ се вдигнаха при въпроса.

— Спя в нея понякога.

Сол преглътна мъчително, опитвайки се да прогони образа на Евиното голо тяло, обгърнато в ризата на Джексън. Онова, което му се искаше да попита, беше: *Защо след всичко, което ти е причинил, още искаш да чувстваш, че сякаш е до теб?*

Но не попита, защото не беше сигурен, че е готов да чуе отговора ѝ.

Един час по-късно Ева вървеше след Сол по черния път, който се катереше през гора от каучукови дървета. Между гъстите листа проникваха разсеяни слънчеви лъчи. Въздухът беше влажен, с дъх на пръст, и по челото на Ева бяха избили капчици пот.

Сол не изпускаше пътя от очи, гледаше за тигрови змии, които — беше ѝ казал той — се припичали на пътеките по това време на годината. Това беше едно от няколко изречения, които бяха разменили, докато вървяха.

Ева не искаше да се чувства виновна или смутена от това, че е спала облечена в ризата на Джексън. Тя самата не можеше да се разбере. Знаеше само, че някога бе обичала Джексън силно и не можеше просто така да изтрие всичко, което е изпитвала.

Когато намери ризата върху възглавницата си преди седмица, пропита с миризмата на Джексън, седна на пода в стаята, притисна я

към лицето си и плака чак докато се мръкна. Знаеше, че вината кара мозъка ѝ да играе такива номера, но преживяването още я държеше.

Тя имаше нужда да напредва предпазливо със Сол, почти обратното на връзката ѝ с Джексън. Беше изгубила увереност в себе си и собствената си преценка, и се тревожеше за това дали — точно както умът ѝ бе призовал миризмата на Джексън — сърцето ѝ също не я заблуждава. Не можеше да каже дали е влюбена в Сол, или е влюбена във версията на Джексън, за когото скърбеше. Тя поклати глава и ускори крачка, опитвайки се да скъси дистанцията между тях.

Мина още половин час, преди пътеката да започне да се изравнява и да стигнат върха. Сол я поведе към една поляна в гората, където можеше да се види огрения от слънцето океан. Свежият бриз погали кожата ѝ и тя затвори очи и въздъхна.

Сол свали раницата си, извади бутилка вода и я подаде на Ева. Беше малко топла, но тя пи от нея жадно, избърсвайки уста с опакото на ръката си.

Зад нея един паднал дънер осигуряваше перфектната седалка и тя се отпусна на него, разхлабвайки мускулите на краката си. Сол се разположи до нея.

— Това място е било наблюдателен пункт за китове. Тук са имали станция, така че са можели да виждат кога китовете идват и да предупреждават мъжете.

Докато гледаше към ширналия се океан, тя почувства вечността на мястото, сякаш е било издигнато върху древни кости.

— Толкова е красиво.

— Същото казваше и мама. Изкачваше се до тук, когато се нуждаеше от спокойствие, за да пише. Когато с Джексън бяхме малки, идвахме с нея понякога и сядахме на едно одеяло да рисуваме, а мама работеше.

Тя го погледна и видя, че изражението му е станало далечно.

— Това е мястото, нали? — осъзна тя внезапно. Джексън ѝ беше казал, че майка им е пишела на любимото си място, когато е пламнал пожарът.

— Да.

При изкачването нагоре тя се виждаше, че някои от дърветата са много по-малки, отколкото другите по-долу; младите дървета бяха израснали след пожара.

— Странно ли ти е да си тук?

Той помисли за момент.

— Не бях идвал дълго време след пожара. Татко така и не поиска да се върне в Уотълбуун и ми се струваше, че ще е някак погрешно да го направя. — Той скръсти ръце. — Но когато станах по-голям, си помислих, че е тъжно никой от нас да не идва. Тук беше разпръснат прахът на мама. Тя обичаше мястото.

Ева гледаше към морето, където една платноходка едва се виждаше в далечината.

— Джексън имаше кошмари за това място.

Сол се обърна изненадан:

— Така ли?

— Събуждаше се, кашляйки. Кошмарите бяха за горския пожар. Той бил излязъл в гората, опитвал се е да стигне до майка ви. Опитвал се е да я спаси.

— Нямах представа. Никога не говорехме за пожара. Никой от нас.

— Защо?

Сол се замисли над това, преди да каже:

— Мисля, че някои неща са прекалено трудни.

Вървяха в синхрон, спускаха се през студената сянка на елхите, бризът от морето разхлаждаше раменете им. Сол не можеше да определи защо е започнал да говори за пожара; може би защото присъствието на Ева предразполагаше към интимност, каквато не беше чувствал към никой друг.

— Бях на тринадесет по онова време. Джексън на петнадесет. Бяхме в Уотълбуун през цялото лято и това беше последният ни уикенд в бараката, преди започване на училището.

Ева вървеше до него, крачките им бяха по-бавни, отколкото на изкачване. Пътеката беше покрита с борови иглички и стъпките им почти не се чуваха.

— Татко и аз бяхме отишли с колата до другия край на острова да гледаме едно ремарке за лодка. Аз го придружавах главно защото човекът, който продаваше ремаркетото, имаше сладководни костенурки. Явно на тринадесет съм си мислил, че костенурките са върхът.

Той забеляза, че Ева се усмихва и това му даде увереност да продължи.

— Връщяхме се, когато видяхме дима. Един огромен черен облак се издигаше към небето. Тъй като слънцето се намираще зад него, пушекът изглеждаше осветен, неясен и магически. — Той се почувства виновен сега, когато си спомни вълнението си: горските пожари винаги сигнализираха за драма и оживление, и той беше нетърпелив да разбере какво гори.

Ева попита:

— Какво го е причинило?

— Още не знаем. Беше сухо лято и храстите бяха като прахан. Би могло да е всичко — лагерен огън, детски игри. Понякога стига да се загрее достатъчно парче стъкло, за да накара сухите листа да тлеят.

Пътеката се стесни, така че трябваше да вървят един след друг. Той тръгна отпред и установи, че някак си е по-лесно да разказва историята, без да гледа Ева.

— Татко ме остави в бараката и каза да накарам всички да останат там, докато той отиде да разбере какво се случва. Но когато влязох вътре, мама и Джексън ги нямаше.

Той разказа на Ева как е тръгнал по плажа към къщата на Джинет и намерил Джексън вътре, излегнат на дивана им, да играе видеоигри. Беше се раздразнил, че заварва брат си там: Джинет беше приятелка на Сол, а Джексън дори не я харесваше — но тя имаше Нинтендо, а той нямаше.

— Видя ли пожара? — беше го попитал Сол.

— Да. — Джексън бе свил рамене, без да откъсва очи от екрана.

Джинет излезе на верандата и погледна към пушека.

— Мислиш ли, че ще дойде толкова далече?

— Разбира се, че няма — отвърна Джексън. — Пожарникарите досега вече са отишли.

— Татко поръча да чакаме в бараката — каза Сол на брат си.

Джексън не се помръдна, докато не завърши играта си. След това остави слушалките долу и каза:

— Да вървим.

Те тъкмо приближаваха тяхната барака, когато Дирк сви в алеята. Лицето му беше напрегнато и той не спираше да гледа към небето.

— Къде е майка ви?

— Не знам — бе казал Джексън. — Не е ли тук?

— Може би пише? — предположи Сол.

Той разбра, че това е грешният отговор от начина, по който чертите на баща му се изкривиха в мрачно изражение, каквото той никога не беше виждал преди.

— Влизайте в колата!

Но Сол не помръдна, защото внезапно беше започнало да вали сняг. Той погледна нагоре към бледите снежинки, които се въртяха и танцуваха на топлия бриз.

Една снежинка колкото нокътя на палеца му кацна толкова леко на ръката му, че той дори не я усети. Притисна показалец към нея и тя се разпадна върху кожата му, оставяйки тъмносиво петно.

След това баща му го дръпна и го повлече към колата.

Беше последвало пътуване с джип. Дирк включи на най-ниска предавка, двигателят се напрегна, докато се тресяха по осеяния с дупки път. Надвисналите клони шибаха отстрани колата, а Сол и Джексън се тресяха толкова силно отзад, че главите им се удряха в тавана. Опитваха се да се хванат всеки път, когато виждаха дупка на пътя, но скоро не можеха да различат нищо, защото въздухът беше изпълнен с дим. Той влизахе през вентилатора и уплътненията на вратите, и Сол зарови глава в тениската си, за да не кашля.

Дирк се обърна назад към синовете си, очите му търсеха лицата им. В онзи момент Сол се чудеше какво толкова гледа баща му. Но сега знаеше. Дирк е вземал решение. *Да рискувам ли живота на синовете си и да се опитам да спася този на жена си?*

Миг по-късно Дирк натисна спирачка рязко и след това даде заден. Лицето му напомняше сива маска, когато се изви в седалката и подкара надолу по обратния път.

Решението да се върне го беше преследвало през останалата част от живота му. Гората изгоря до корен. Пожарникарите намериха тялото на майка му на триста стъпки от наблюдателния пункт, където тя ходеше да пише. Беше се опитала да избяга.

Когато Сол спря да говори, погледна Ева. Те не вървяха вече, бяха спрели на тясната пътека с лице един към друг. Той никога преди не беше говорил за пожара и сега се почувства добре, че е споделил това с нея.

— Пожарът... заради това ли баща ти не е искал да се върне в Уотълбуун?

— Да. Винаги казваше, че е прекалено трудно... прекалено много спомени. Но криенето от миналото не му се отрази добре. Не се отрази добре на никого от нас.

— Утре ще го доведеш ли в къщата си?

Сол кимна.

— Такъв е планът. Макар да очаквам, че като нищо може да промени мнението си.

— Може би ще е добре за него да бъде тук.

— Така се надявам.

Тя пристъпи напред и обви ръце около него. Тялото ѝ беше топло и слабо, и мускулите на гърдите му се свиха.

— Ева — произнесе той тихо и се отдръпна малко. Не искаше да каже това... искаше всичко да бъде по-просто и не трябваше да го прави. — Мислех си... ако татко остане, не съм сигурен дали трябва да му кажем... нали разбираш... за нас. — Той разбута с върха на обувката си купчината борови иглички. — Искам да знаеш, че не е защото се срамувам от това, което се е случило. Просто си мисля, че точно сега може да е трудно за татко да разбере.

Тя кимна бавно.

— И аз си мислех същото.

Те се гледаха дълго, след това продължиха.

26.

Сол паркира пикапа пред къщата си. Погледна баща си, който седеше на пасажерската седалка. Бяха минали петнадесет години, откакто Дирк за последен път беше стъпвал в Уотълбуун.

Сол изскочи от кабината и отвори вратата за баща си, помагайки му да слезе.

— Въздухът — каза Дирк, очите му бяха широко отворени. — Спомням си го съвсем точно.

Сол вдъхна леката мента на каучуковите дървета, соления мирис на океана, наситената миризма на пръст.

Дирк стоеше съвсем неподвижен.

— Точно тук бях паркирал стария си Форд, когато доведох Лин и вас, момчетата, за първи път тук. Тогава нямаше истински път, само стръмна черна пътека, и се наложи да включа на първа скорост, за да се изкачим.

— Променило се е много — съгласи се Сол. Той беше покрил с чакъл и разширил алеята, и разчистил дърветата, за да открие по-голяма част от гледката. Имаше нова ограда, старите дънери бяха изкоренени и беше прокарана нова водопроводна система.

Дирк се размърда и тръгна с малки стъпки да обиколи къщата. Прокара ръка по дървенията и Сол го видя, че проверява уплътнените чепове и гладки сглобки. Дирк сви ръката си в юмрук и удари с кокалчета по дървото.

— Хубав, здрав чам от хюън пайн^[1] — каза той. Когато стигна до фасадата на къщата, спря. — Гледката. — Лицето му се озари от усмивка, когато погледна към ширналия се залив. — Гледката беше това, което ме накара да купя това парче земя преди толкова години. С майка ти обичахме да ви гледаме как тичате заедно към залива.

Сол се усмихна.

— Хайде, искам да ти покажа нещо друго.

Те тръгнаха към края на градината, Дирк се спъваше в неравната земя.

— Добре ли си? — попита Сол. — Можем да го направим по-късно.

Дирк махна с ръка.

— Цяла седмица седях в болницата. Да си на крака и на чист въздух — това е най-доброто лекарство, което знам.

Повървяха малко през гората, когато Сол спря и посочи напред.

Дирк се закова, мигайки.

— Мили Боже! Нашата барака!

Сол се усмихна.

— Не мога да повярвам. Но... как?

— Съборих я. И я преместих тук.

Дирк поклати глава.

— Помня как я строихме, вдигането на скелето, зачукването на всяка талпа... после слагането на покрива в един горещ, безветрен ден. И ти си събрал парче по парче всичко това. — Той се обърна и погледна Сол. — Защо?

Сол знаеше, че животът продължава и историята си е история, но искаше да запази парченце от тяхното семейство, да покаже, че то означава нещо за него.

— Нямаше да е правилно да я съборя. А и ако ти се прииска да дойдеш и да оставаш понякога, да можеш да се наслаждаваш на собствено местенце.

Дирк сложи едрата си ръка на рамото му.

— Благодаря ти — каза той.

* * *

Три дни по-късно Ева стоеше в спалнята, държеше голяма чаша червено вино и се чудеше какво да облече. Сол я беше поканил на вечеря с Дирк и незнайно защо стомахът ѝ силно се бунтуваше.

След катастрофалната първа среща с Дирк тя нямаше представа как ще мине тази. Питаше се дали той ще се извини, дали ще е още възмутен, че е дошла в Тасмания. Дирк беше човекът, с когото Джексън бе говорил за живота си в Англия, единственият, който знаеше, че Ева съществува. Той би трябвало да има някакви отговори. Докато мислеше за предстоящата вечер, тя осъзна, че отчаяно иска да

чуе — и едновременно с това се страхува да чуе — какво ще каже Дирк.

Отпи глътка вино и ѝ се стори странно, че когато му пишеше от Англия, вярваше, че между тях има връзка, разбирателство, докато в действителност такава близост не съществуваше.

В този миг я бодна една мисъл: ами ако Дирк никога не е получавал писмата ѝ? Той не беше искал Ева да се омъжва за Джексън, тогава защо ще ѝ пише? Пръстите ѝ се стегнаха около чашата, когато осъзна, че писмата са били вероятно поредната лъжа на Джексън. Това би обяснило защо Джексън винаги предлагаше да изпрати писмата от пощенския клон в службата си и защо тя бе намерила две от тях неизпратени в нощното му шкафче.

Това също така означаваше, че Джексън е фабрикувал отговорите на Дирк. В гърлото ѝ се надигна жлъчка при мисълта за всичко, което би изисквало това: перфектно фалшифициран почерк, купуване на марки за въздушна поща, оставяне на писмата отворени за Ева да ги прочете. Степента, до която той беше стигнал, за да я мами, беше смайваща.

Във вените ѝ лумна гняв. Как бе посмял! Как бе посмял да ѝ причини това! Да я унижава. Да изтръгне спомените ѝ. Да ѝ казва, че я обича отново и отново...

В стаята експлодира стъкло.

Чашата, която беше държала до преди малко, я нямаше в ръката ѝ. От пръстите ѝ капеше тъмночервена течност. Тя приближи ръката към лицето си и я инспектира. Нямаше порязано.

Виното се беше разляло по дрехите ѝ и на локвички върху пода. Тя за момент остана неподвижна, примигвайки при вида на бъркотията.

Накрая се задейства: взе метла и лопатка и събра счупените стъкла. След това се върна с парцал и се зае да избърше останалата течност.

Забеляза, че част от виното се е разплискало върху издрасканото име на Джексън на пода. Един образ се плъзна в мислите ѝ: Джинет като тийнейджърка, коленичила със съсредоточено изражение, изрязва името на Джексън в дървото. Представи си джобното ножче в бледите ѝ ръце. Сигурно е била наведена надолу, докато дълбае буква след буква, издухвайки стружките, с устни близо до името му. Сол ѝ беше

казал, че Джинет си е падала по Джексън, откакто са били деца, и че връзката я е имало, когато са се срещнали години по-късно.

А Ева беше присъствала в живота на Джексън само две кратки години. Две години, изградени върху пласт от лъжи. Какви претенции всъщност можеше да има?

Тя избърса виното, но то вече беше попило дълбоко в надписа, оцветявайки името на Джексън в кърваво червено.

* * *

— Татко, помниш Ева — каза Сол.

Дирк се надигна от стола. Усмихна се и протегна ръка.

— Радвам се да те видя, Ева.

— Аз също.

Последва миг тишина.

— Е? Как си? — попита Ева.

— Силен като вол. — Дирк погледна към залива, където яркочервеното слънце изчезваше на запад, украсявайки небето с розови облачета. — Хубаво място за възстановяване.

— Така е — съгласи се тя.

Сол попита:

— Да ти донеса ли питие, Ева?

— Да. Вода би било страхотно.

След като Сол излезе от стаята, Дирк се обърна към Ева:

— Исках само да се извиня — не бях в най-прекрасната си форма, когато се видяхме последния път.

— Няма проблем.

Той прочисти гърлото си.

— Никой от нас вероятно не иска да навлиза в подробности за случилото се, затова единственото, което ще кажа, е: съжалявам, че ти се наложи да преживееш такива неща.

— Благодаря. — Не ѝ се искаше да притиска Дирк да говори, не и при положение че току-що беше дошла, но имаше неща, които трябваше да знае. Засега обаче го остави да промени темата.

— Страхотно е да се върна в Уотълбуун след толкова време — каза той.

— Сол ми каза, че сте имали барака.

— Точно така. Построена преди повече от двадесет години. Каква изненада беше да видя, че още стои.

Тя наклони глава:

— Какво имаш предвид?

— Сол не ти ли е казал за проекта си?

— Не.

— Старата барака се издигаше точно там, където сега е къщата. Сол я е разглобил и я е вдигнал отново в дъното на градината. Аз я наричам моя ваканционен дом! Не е ли така? — каза Дирк, когато Сол влезе с чаша вода за Ева.

Тя се обърна към него.

— Наистина ли? Построил си отново бараката?

— Помислих си, че би било срам да се отърва от нея.

Тя си помисли за приказките на Джексън, че ще възстанови бараката. Беше ли заимствал мечтата на Сол?

— Отдавна ли си го планирал?

— От години. Само че нямах време досега.

Тя преглътна.

— Може ли да я видя?

— Разбира се — каза Сол. — В лявата част на градината, зад храстите.

Минута по-късно Ева стоеше пред селска барака с ламаринен покрив. Тя пристъпи напред и допря ръка в старото дърво, усещайки текстурата и грапавините срещу кожата си. *Значи това е била старата барака.*

Някога ѝ харесваше да слуша плановете на Джексън — как един ще се върнат тук и ще останат завинаги заради баща му. Само че е било кухо обещание, осъзна тя, защото Джексън никога не се е канел да се върне в Тасмания.

Това е било мечта на Сол. Сол, който тихо, без много приказки, се беше справил с работата. Сол, който беше довел баща си обратно в Уотълбуун след всичките тези години.

* * *

Свещите горяха и звуците на щурците изпълваха въздуха. Сол извади голям гювеч от фурната.

— Какво имаме? — попита Дирк.

— Филе от треска с ориз. Не е мазна, без подправки, лесно смилаема. Не би трябвало да имаш проблеми. — Сол махна фолиото и миризмата на прясно задушена риба се издигна в мрака.

Ева сложи чинии и прибори и те си сипаха с голям метален черпак, подрънквайки в китайския порцелан.

Рибата беше невероятна на вкус, само леко подправена с черен пипер и лимон. Дирк ядеше бавно, говореха със Сол как е минал денят, и докато Ева слушаше, я прободеше остро чувство на вина: какво би си помислил Джексън, ако ги видеше всички, събрани така: съпругата си; брат си; баща си. И ако можеше да види скритата ѝ ръка под маса, хванала ръката на Сол? Лоялността ѝ се люшкеше и това правеше чувствата ѝ непостоянни.

По-късно, когато чиниите бяха вдигнати, Сол изнесе един гевгир, пълен с едри ягоди и боровинки от фермата в края на пътя. Ева си вземаше разсеяно, погледът ѝ блуждаеше над тъмната градина.

По едно време периферното ѝ зрение улови движение, което я накара да примига и да се съсредоточи. Тя се взря напрегнато към храстите, където беше доловила сянката на нещо... или на някого. Кожата ѝ настръхна.

Сол и Дирк продължаваха да говорят, явно не бяха забелязали нищо. Очите ѝ се напрегнаха срещу тъмнината, не можеше да види какво е, само нещо по-тъмно от сивата сянка на храстите.

Тя усети как пръстите ѝ се разхлабват и пускат ръката на Сол. Устата ѝ пресъхна, беше ѝ трудно да преглътне. Трябваше да стане и да отиде до там, но знаеше, че на Сол и на Дирк щеше да им се стори странно. Каза си, че трябва да се отпусне. Нямаше никой — просто сенки на дървета или на някое животно. Но не можеше да обясни странните тръпки мраз, които плъзнаха по гърба ѝ.

Под масата коленете ѝ потръпваха от импулса да отиде там и да се увери; без да разсъждава повече, тя скочи на крака, прекоси терасата и слезе по стъпалата в градината.

Далече от свещите тъмнината беше пълна и тя присви очи. Фигурата още беше там и тя се приближи.

— Ева...

Тя се дръпна, сърцето ѝ подскочи от познатия тембър на гласа. Не беше сигурна дали е дошъл отсреща, или зад нея.

— Ева?

Обърна се, осъзнавайки, че е Сол. Той беше полуизправен в стола си и гледаше към нея от верандата.

— Наред ли е всичко?

Тя погледна назад към дърветата, търсейки настойчиво сянката — но дори и да бе имало нещо, то беше изчезнало. Ева поклати глава и се запита дали просто въображението ѝ не ѝ играеше номера.

Ръцете ѝ трепереха, когато се върна на верандата.

— Кенгуру. Мисля, че видях кенгуру.

Дирк явно прие отговора ѝ и каза, че имало много от тях по това време на нощта, но погледът на Сол се спря за дълго върху нея.

Ева се плъзна обратно на мястото си, дишаше плитко. Наля си голяма чаша вода и я изля в устата си; светлината на свещите играеше върху ръката ѝ, разкривайки настръхналата кожа.

[1] Едно от най-здравите и стари дървета на планетата с красива вълниста дървесина; живее от 2000 до 10000 години. — Б.пр. ↑

27.

Сол и Дирк продължиха да говорят, а Ева пъхна ръце под бедрата си, притискайки ги, за да спрат да треперят. Тя се съсредоточи върху това да регулира дишането си и да се отърси от зловещото усещане, че Джексън е там и ги наблюдава.

Вина. Това караше мозъка ѝ да ѝ играе номера. Тя изпитваше вина за чувствата си към Сол, сякаш бидейки с него — позволявайки си да е щастлива — изменяше на Джексън. Слепоочията ѝ затуптяха и тя усети как челото ѝ се стяга и напрежението се спуска надолу към очните ябълки.

— Ева?

Дирк ѝ казваше нещо в момента и тя се обърна към него, клатейки глава.

— Моля?

— Питах те дали ти липсва работата. Акушерка си, нали?

— Да. — Тя се размърда и издърпа ръцете си в скута си. — Наистина ми липсва. Много — каза тя, осъзнавайки колко е вярно. — Но се нуждаех от почивка.

— Винаги ли си искала да бъдеш акушерка?

— Не, всъщност не. Тренирах като парамедик в началото, но разбрах, че не е правилното място за мен.

— Какво имаш предвид? — попита Сол.

— Като парамедик връхлиташ в живота на хората в момент на криза. Откарваш ги в болница — и това е всичко. — Бризът развя косата ѝ и тя я прибра зад ушите си. — Обичах част от работата — като например вземането на бързи решения и необходимостта да се работи под напрежение... но установих, че искам да знам повече за пациентите. Да разбере какво им се е случило. Спомням си, че работех една нощна смяна в Поплар, когато ни се обадиха за жена, която ражда. Когато отидохме там, тя беше вече в последния етап. До този момент имах само теоретична подготовка, но парамедикът, с когото

бях, знаеше, че жената не трябва да бъде карана в болница. Трябваше да изродим бебето на място.

Тя си спомни треската, която я беше обхванала, когато разбра, че ще помага за появата на бебе на бял свят.

— Не направих кой знае колко много. Акушерката пристигна няколко минути след нас и пое контрола. Но аз никога не бях виждала да се изражда бебе преди и това бе толкова невероятно. Такова чудесно преживяване. След това си спомням как видях тази жена да държи новороденото — кръсти го Зиад — и си помислих: *Това е, което искам да правя.*

Това беше историята, която тя винаги разказваше на хората, но сега се запита дали под нея не лежеше и друг пласт. Може би това не беше просто един определен момент; желанието да бъде акушерка по-скоро винаги я бе съпътствало. Сестра ѝ бе починала при раждане заради усложнения, които е нямало как да бъдат избегнати. Ева бе видяла как тази смърт беше разбила света на майка ѝ. Може би по някакъв — макар и косвен начин — да бъде акушерка помагаше да оправи онова, което се бе случило.

Тя отблъсна мисълта, осъзнавайки, че прекалено много се самонаблюдава тази вечер.

Дирк каза:

— Джексън ми каза, че си страхотна акушерка.

Дишането ѝ стана повърхностно, когато чу споменаването на името му.

— Така ли?

— Каза, че жените винаги искали ти да израждаш бебетата им.

В съзнанието ѝ се завъртяха въпроси за миналото на Джексън като виенско колело, което не можеше да спре. Имаше неща, които трябваше да попита Дирк. Знаеше, че сега не е правилният момент, не и в присъствието на Сол, но не можа да се въздържа.

— Джексън говорил ли ти е много за живота си в Лондон?

— Обаждаше се през няколко седмици. Предполагам, че ми е казвал само онова, което е искал аз да чуя. Знаех всичко за работата му и какво мисли за града. Но имаше празнини. — Дирк се облегна назад в стола и сплете ръце в скута си. — Както казах, знаех за теб от самото начало — че се е запознал с някого. Говорихме с теб по телефона, нали?

Тя кимна. Това беше преди да се сгодят. Тя бе вдигнала телефона, докато Джексън беше под душа. Бяха разговаряли кратко, тъй като Ева осъзнаваше, че е международен разговор.

— Но той така и не ми каза, че ти е предложил. Разбрах, че сте се оженили няколко седмици, след като се беше случило. — Той опря ръце на масата и я погледна. — Щях да го спра, ако знаех. Не беше честно спрямо теб, Ева.

— Аз ти писах — каза тя. — Пиших ти писма всеки месец.

Тя видя как веждите на Дирк се вдигнаха.

— Джексън не ти е изпратил никое от тях, нали?

— Не. Не е.

Беше очаквала този отговор, но въпреки това страните ѝ пламнаха от унижение при мисълта за това колко дълбоко е била лъгана.

Една нощна пеперуда прелетя прекалено близо до пламъка и си опърли крилата. После се спусна в спирала, в замаян танц на смъртта, приземявайки се в езерце от разтопен восък.

Ева усети стягане в гърдите, когато емоциите, които се беше опитвала да съдържи, започнаха да избиват. Тя чу Сол да се размърдва, прошумоляването на плат, когато той се облегна назад. Знаеше, че трябва да приключи този разговор, но не можеше да се спре.

— Защо се е оженил за мен?

Дирк издиша.

— Каза ми, че не го е планирал — предложението — то просто се е случило. А когато е осъзнал, не е искал да се откаже.

Тя си спомни градушката в Клапам Комън, където се бяха скрили на завет под редица дървета, докато малките ледени сферички ги шибаха по краката. Бяха се прилепили един към друг; притиснатата в топлината на тялото на Джексън, Ева бе забравила за студа, за бученето на вятъра. Защото съществуваше единствено Джексън.

Точно тогава той ѝ беше казал: *Искам да прекарам остатъка от живота си с теб.* Ева беше вдигнала очи към него: *Аз също.* И тогава той ѝ предложи да се омъжи за него. Нямаше пръстен, той не падна на коляно, тъй като не искаше да я пусне и за миг, и тя каза: *Да. Хиляди пъти да.*

Реално ли е било? Как наистина да знам? Как мога да бъда сигурна за каквото и да било? Сълзи изпълниха очите ѝ и тя прехапа

устни, за да спре плача.

— Знам, че те нарани — казваше Дирк. — Погрешно беше да се жени за теб. Господ знае, че не се беше развел, не си беше оправил сметките. Но мъжете правят глупости, когато са влюбени.

Тя усещаше присъствието на седналия до нея Сол като топлина в тъмното.

Дирк погледна право в нея, когато продължи:

— А той те обичаше, Ева. Затова е поел риска да се ожени за теб. Защото ти беше всичко, което той искаше.

Ева остана неподвижна. Пулсът ѝ тупкаше в гърлото.

— Имаше лъжи. Много лъжи. Но това е истина. Той те обичаше.

Беше изпитвала нужда да чуе това от толкова дълго. Сякаш нещо стегнато и завързано в нея се разхлаби. Въпреки всичко той я беше обичал. Това значеше толкова много.

Внезапно се чу стържене на метал в дърво. Сол дръпна стола си назад. Пламъците на свещта подскочиха, когато се изправи. Той промърмори нещо за питие, после с тежки стъпки изчезна в къщата.

Ева съжаляваше, че е задала тези въпроси пред Сол. Но говоренето на Дирк тук правеше брака ѝ да изглежда реален, а не просто сянка на нещо, в което някога е вярвала.

Някакъв комар извън до ухото ѝ и тя размаха ръка във въздуха. Дръпна шала си, праметнат върху облегалката на стола, и загърна раменете си в него.

— За Сол беше тежко — каза Дирк. — Трудно е да изгубиш някого, когото обичаш, когато сте били скарани.

— Знам за тяхната вражда.

— Проклети твърдоглавци, и двамата. Разбиха ми сърцето техните караници! Някога бяха неразделни. Мисля, че Сол е забравил всичко това. Но аз не съм. Трябва да видиш снимките, които съм правил, чудесни са — как ловят риба на кея, строят колиби, карат сърф. Правеха всичко заедно.

— Искам да ги видя някой път — каза Ева.

— Наистина ли? Ами, ще ги потърся тогава. Ще ми бъде приятно да ги покажа на някого. — Дирк извади шишенце обезболяващи от

джоба на ризата си и изтръска две в шепата си. Глътна ги с малко вода. След това отблъсна чашата настрана и подпря лакти на масата.

— Знам, че Джексън обърка нещата. Постъпи ужасно към теб и към Сол. Но не мисли прекалено лошо за него. Той беше добър по душа. Наистина. И обичаше брат си. Сол го отрязва напълно, каза, че не иска да чува вече името му. Но Джексън, той искаше да знае всичко за Сол. Какво прави, къде пътува, дали е щастлив. Джексън може и да не се е извинил, но съзнаваше грешката си.

Хорът на щурците, свирещи в храстите, внезапно спря, сякаш диригентът е помолил за пауза. Тишината беше изненадваща. Ева наклони глава леко, за да провери дали не се дължи на ухото ѝ. Миг по-късно те засвириха отново и Ева се запита какво ги е накарало да спрат.

Той продължи:

— Сол... той не обича да говоря за Джексън. Но аз остарявам, Ева. Осъзнах това в болницата. Не искам Сол да бъде непримирим към миналото, не и както аз бях. Това няма да му донесе нищо добро. Мисля, че би му помогнало, ако може да прости на Джексън за неговите грешки.

— Те не са мои, за да прощавам.

Двамата се обърнаха. На прага стоеше Сол. Светлината беше зад него и Ева не можеше да види изражението на лицето му.

— Не зависи от мен да му простя, че е лъгал Ева. Или че е изоставил Кайл. Това, което стана между мен и него... това е просто една случка. Мисля, че мога да се освободя от това. Може би дори вече съм го направил. Но само защото е мъртъв няма да изливам златна светлина върху паметта му.

Дирк поклати глава.

— Хайде, синко. Той беше добро момче...

— Нима? Съжалявам, ако това, което чуеш, те разстрои, татко... и теб също, Ева... но Джексън беше измамник. Той излъга всички ни. Разочарова всички. Как може някой да изостави собственото си дете и да не погледне назад?

— Нещата са по-сложни — каза Дирк с нисък глас. — Не знаеш всички факти.

— Тогава ми кажи. — Сол пристъпи напред, включвайки осветлението на верандата, и Ева видя, че лицето му е непреклонно. —

Ти си този, който внезапно поиска мълчанието да бъде нарушено, да говори за нашите чувства, при положение че през целия ни живот почти не си споменава името на мама. Искаш ли да говорим сега и за това? — каза той и гласът му се извиси.

Дирк преглътна.

— Прав си. Не бях в състояние да говоря за нея. Защото да произнеса името ѝ гласно, оставяше дупка в мен. Мислех си, че е по-добре да се опитам да забравя. Но не се получи, нали? Всички онези нощи, когато ти трябваше да ме вдигаш от пода, са доказателство за това.

Дирк се размърда в стола си, потрепвайки леко. Гласът му беше по-мек, когато каза:

— Съжалявам. За всичко. Може би е прекалено късно да те науча на нещо различно, но не искам това за теб, Сол. Връщането в Уотълбуун ме накара да видя това. Имаш нужда да застанеш лице в лице с демоните си, а не да ги оставиш да те превърнат в нещо, което не си. Искаш да знаеш за брат си как е могъл да остави Кайл? Как просто си е заминал?

— Да.

Дирк направи пауза. След това си пое дъх.

— Разбра, че Джинет го лъже. Че винаги го е лъгала. Кайл не е негов. Имало някакво друго момче от Таруна, с което тя имала вземане-даване в началото. Той е бащата... не Джексън. — Дирк гледаше Сол право в очите, когато каза: — Затова замина.

— Ти защо не каза нищо преди?

— Джексън ме помоли да не го правя. Не искаше хората да знаят, че Кайл не е негов син. Той го обичаше. — Дирк въздъхна. — Но не мисля, че сега има голямо значение какво е искал Джексън.

Сол прекоси верандата, босите му крака тупаха леко по дървото. Той чувстваше, че погледите на Ева и баща му се движат с него, докато слизаше по стъпалата в осветената от луната градина.

Той усети росната трева под стъпалата си, след това твърдата студенина на каменните стъпала, спускащи се към залива, и накрая сърдечната гъвкавост на пясъка, когато стигна до плажа.

Съблече тениската си и разкопча дънките. Хвърли ги на пясъка и изтича право в залива, разплисквайки водата. Гмурна се и студът го хвана здраво, стискайки мускулите му. Той заплува.

Спря в средата на залива, където водата спадаше толкова рязко, че дъното трябва да беше на сто стъпки под него. Той си пое дълбоко дъх, ребрата му се повдигнаха и разшириха, когато тялото му се изпълни с кислород, и се хвърли надолу.

Черната вода го заобикаляше като нощ. Имаше чувството, че се гмурка дълбоко в душата на океана. Изравни налягането и всяка мисъл избледня, когато морето го погълна.

Все по-дълбоко и по-дълбоко, прониквайки в древните места, където кръжат риби, пулсират хриле и припляскат перки; покрай скали, където лежат морски охлюви, мълчаливи и неподвижни, и плътта им пулсира с течението; отвъд сепията, която се носи като призрак, докосвайки кожата му с прозрачните си пипала.

Той спря да рита и отвори очи. Над него се лееше нежна сребърна светлина — луната му махаше — и той се оттласна към нея.

На повърхността легна по гръб с разперени настрани ръце, взрян в изпълненото със звезди небе. Знаеше, че не трябваше да оставя баща си и Ева по този начин, но не можеше да слуша повече. Когато беше близо до Ева — когато мислеше толкова много за нея — сърцето му беше изпълнено със силна емоция, което беше нещо ново за него.

През изминалите няколко седмици се беше разкъсвал да гледа колко силно я е наранил Джексън. Заради което го мразеше. Но тази вечер беше видял, че въпреки всичко Ева още обича брат му. Може би винаги щеше да го обича.

И колкото и егоистична да беше тази мисъл, Сол не можеше да не се запита какво означава това за тях.

Ева остави Дирк в къщата и тръгна по брега на залива, мокрият пясък залепваше за стъпалата ѝ. Откъм храстите се носеше мирис на солен въздух и на пръст.

Отпред забеляза купчина дрехи, хвърлени върху пясъка. Тя спря, после се обърна към водата, сканирайки мастилената повърхност за Сол. След миг забеляза движение, светлината на луната отрази ръка, или може би крак. Тя седна до дрехите на Сол и зачака.

Заслуша се в пляска на разбиващите се вълни в брега, последван от по-лекия, плавен звук на вода, която се отдръпва, понесла със себе си пясък и черупки.

Тя си помисли, че сега трябва да пренареди отново образа на Джексън, използвайки новата информация, която бе научила. Значи лъжата на Джинет го беше накарала да напусне Тасмания. Това поне можеше да обясни донякъде защо се е качил на онзи самолет, искайки нов живот, ново начало.

Тя вдигна очи и видя, че Сол плува към брега. Пресегна се и вдигна дънките му от земята, поръсвайки пясък в скута си, докато оправяше крачолите. След това ги сгъна спретнато и ги остави. Изтръска и тениската му и я сложи върху дънките.

Притисна длани върху нея, сякаш можеше да усети биенето на сърцето му отдолу. Отношенията им се задълбочаваха неуверено в сянката на Джексън. Това беше нещо крехко и ново, и все пак нямаше съмнение, че между тях съществува връзка, която ги привлича силно един към друг.

Но в картинката се намираше и Джексън, помисли си тя, отдръпвайки ръката си. Той я обичаше, беше казал Дирк. Беше изоставил дома си, целия си живот, и бе предприел риска да се ожени за нея.

Тя не знаеше какво чувства.

Когато Сол най-сетне изгази от водата, той завари плажа празен, Ева я нямаше.

* * *

Любимият ни бар в Лондон се казваше „Олсуин“. Беше претъпкан с мебели втора ръка и ретро предмети. Ние често ходехме там в събота следобед, сядахме с питиетата си и избирахме всички страхотни неща, които щяхме да си купим, когато един ден имаме наш собствен дом.

Ти казваше, че мечтаеш за дом, който не е голям, но има градина с красива, пружинираща ливада. Обичах да си те представям как седиш на одеяло за пикник на тази ливада и четеш, а слънцето огрява лицето ти.

Един следобед в „Олсуин“ видяхме, че се продава стар комплект за крокет. Беше в дъбова кутия с надпис: ДЖАК КРОКЕТ, ЛОНДОН. Харесах ръждясалите панти на кутията и красиво резбованите чукчета с износени, загладени краища.

— Да го купим!

— Комплект за крокет? — вдигна вежди ти.

— За твоята ливада.

Ти ми каза, че съм полудял, че само ще заема място в апартамента ни. Но аз видях удоволствието в очите ти, когато отидох на касата.

Беше нелепо, разбира се. Струваше цяло състояние, никой от нас нямаше в действителност желание да играе крокет, а аз трябваше да влача това нещо на рамо през цял Лондон. Когато се прибрахме вкъщи, ти ме целуна по устата, устните ти имаха лек вкус на крушов сайдер.

— Моят красив мечтател!

Тъжно, но беше права — нашето бъдеще винаги е било само една мечта.

28.

Ева седеше в дъното на верандата, притиснала ръце в студената вълна; усещаше бодлите и игличките, които се събираха в основата на дланите ѝ и тръгваха към пръстите ѝ. Босите ѝ крака висяха над мокрия пясък, а петите ѝ подритваха в нетърпелив ритъм дървото. Над водата току-що се беше издигнало слабо слънце, в лъчите му още нямаше топлина.

Мозъкът ѝ гъмжеше от мисли, кръжаха като мухи над останките от снощи. Те кацнаха върху думите на Дирк: *Той те обичаше, Ева. Затова пое риска да се ожени за теб.* Сърцето ѝ се бе развълнувало от това, облекчение и щастие нахлуха в гърдите ѝ. Джексън я беше обичал — това поне беше реално.

Но след това бе погледнала към Сол и бе видяла болката, помрачила изражението му, когато стана от масата. Почувства се така, сякаш бе хваната между две вълни, които я теглеха в противоположни посоки и не знаеше накъде да плува.

Тя взе телефона от джоба си и набра номера на Кали.

— Кали, аз съм. Прекалено рано ли е? Събудих ли те?

— Разбира се, че не. Всъщност се канех да ти звъня.

Двете не бяха говорили от известно време и чувайки гласа на Кали сега, Ева осъзна колко много ѝ е липсвала.

— Съжалявам... мина доста време. Нещата бяха... прекалено комплицирани.

— Добре ли си? Какво се случи?

— Може ли да дойда и да остана при теб? — попита бързо Ева.
— Аз просто... мисля, че трябва да се махна оттук за няколко дни. Да прочистя главата си.

Последва мълчание. След това Кали въздъхна.

— Съжалявам, но си тръгвам. Шоуто се провали.

— Какво?

— Инвеститорът се оттегли. Няма повече пари. Всичко беше изоставено.

— О, Кали... За колко дълго?
— Неопределено.
— Не мога да повярвам. Могат ли да ти го причинят?
— Така изглежда.
— Но какво ще правиш сега? Кога тръгваш?
— Трябва да напусна апартамента след два дни. Така че се връщам в Лондон.
— Ох... — Ева усети как в нея се надига разочарование.
— Но — каза Кали, — надявах се да мога да дойда и да се видим на път към къщи.
— В Тасмания?
— Да. Става ли?
— Дали става? *Искам да дойдеш!*
Последва пауза.
— Какво се случва там?
Ева погледна към празния залив. Точно сега имаше прекалено много за казване — тя дори не знаеше откъде да започне.
— Ще говорим, когато дойдеш.

* * *

В лабораторията всичко сякаш беше против Сол; завари хладилника неработещ, всички проби от последното му събиране на материали бяха прецакани. След това направи грешката да отвори някакви скорошни резултати, което изопачи цялата му диаграма. Сопна се на една от младите сътруднички, на която трябваше да се извини по-късно — нещо, което тя прие доста предпазливо.

Той изпитваше отчаяна нужда да види Ева, но до времето, когато хвана ферибота до острова, се беше мръкнало. Първо мина да провери баща си, който дремеше пред телевизора с отворена уста. След това тръгна по брега към бараката.

Завари Ева да мие чинии, ръкавите ѝ бяха завити нагоре, ръцете ѝ бяха покрити с пяна. В бараката се носеше миризма на паста и зехтин, подсилена със сладък аромат, нещо, което той свързваше с косата на Ева.

— Здравсти — каза тя, поглеждайки през рамо. — Сложих няколко от твоите бири в хладилника, ако искаш да пиеш. — Тонът ѝ беше подчертано безгрижен.

Ева си беше извадила бира, така че Сол взе само за себе си, развъртя капачката, подпря се на кухненския плот и зачака Ева да свърши с миенето.

Кожата ѝ беше леко загоряла. Той я гледаше как насапунисва една чиния, след това пуска чешмата, изплаквайки препаратата от лъскавата гладка повърхност. Помпата изтропа, когато водата потече от резервоара. Тя остави чинията, от долната страна още се виждаше засъхнала коричка храна. След това избърса ръце, пропускайки едно облаче пяна върху китката си. Сол искаше да се протегне и да го изтрие от кожата ѝ с палец.

Тя се обърна.

— Снощи...

— Съжалявам, че тръгнах така. Трябваше да прочистя главата си. — Беше изпитал необходимост да измие израза на облекчение на Ева, когато беше научила защо Джексън е оставил Джинет. — Идвала си на брега снощи, докато съм плувал. Сгънала си дрехите ми.

— Да. — Тя отхвърли назад един кичур от косата си, разкривайки гладката извивка на челото си.

— Мен ли чакаше?

— Предполагам, че да.

— Но си променила мнението си?

Ева върна погледа си към него. Очите ѝ бяха големи и внимателни.

— Може ли да седнем?

Той я последва до дивана и те се отпуснаха. Тя седна напред, прокарвайки палец по подгъва на роклята си, сякаш броеше всеки бод. Дълго време не произнесе нищо и той се запита дали чака той да каже нещо.

След което тя си пое дълбоко дъх.

— През изминалите няколко седмици бях започнала да мразя Джексън. Мразех го, че ме е излъгал, че се е оженил за Джинет, че е изоставил Кайл. Никога не съм си мислила, че мъжът, за когото се омъжих, е способен да извърши нещо такова.

Сол слушаше напрегнато, пулсът му биеше в ушите.

— После, докато слушах Дирк да говори за него, си спомних колко силно сме били влюбени един в друг. Наистина бяхме, Сол. Това беше реално. А аз го бях забравила.

— И това е достатъчно, така ли? Че те е обичал? Джексън излъга за...

— За всичко? Да, знам, Сол. Знам! — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — И никога няма да разбере защо. А имах толкова много въпроси. Докарвах ме до лудост. — Тя стана и прекоси бараката. — Изгубих цели дни да водя въображаеми разговори с Джексън, в които го питах: *Защо не се разведе с Джинет? Как подправи документа? Съзнателно ли взе решение да ме излъжеш? Липсваше ли ти Кайл? Мислил ли си някога да си признаеш?* — Ева спря до мивката. Той видя гърдите ѝ да се повдигат и спускат. — Не мога да продължавам да ги прехвърлям отново и отново. Това няма да ми помогне. Въпросът е — каза тя и очите ѝ се заковаха върху него, — че никога няма да разбере истината зад неговите решения. Но снощи Дирк ми напомни, че вместо да се фиксирам върху въпросите — или да мразя Джексън — трябва да се фокусирам върху единственото нещо, което наистина знам. Той ме обичаше. Това в голяма степен беше реално.

Сол чу собствения си глас, нисък и изпълнен с напрежение:

— Какво означава това за нас?

Въздухът в бараката беше толкова топъл; в него имаше една плътна тежест. Ема прекоси стаята и излезе на верандата, загледана в тъмния хоризонт. Тя чувстваше собственото си дишане и се опита да вдишва и издишва по-бавно.

Чу изскърцването на дърво, когато Сол дойде на верандата зад нея. Усети го как се пресяга и обвиня ръце около кръста ѝ. Тялото ѝ въздъхна в пространството между ръцете му.

— Какво ще стане, ако... — започна тя, след това спря, не съвсем сигурна как да структурира мисълта си. — Не знам дали това — ти и аз — не се случи поради погрешни причини.

— Какви причини? — прошепна той, устните му бяха близо до ухото ѝ.

— Скръб? Самота? Гняв? Ами ако ти просто ми напомняш за Джексън?

— Ева...

Тя се обърна да го погледне.

— Бях толкова наранена, толкова бясна на Джексън. Ами ако съм с теб, за да го накажа по някакъв начин?

— Това е нелепо — каза той, тъга изкриви чертите му.

— Така ли? — Всичко, което привличаше Ева към Сол, също така я отблъскваше, като магнитна сила, която променя полето си. Тя отстъпи назад. — Може би двамата просто се заблуждаваме. Живеем почти като корабокрушеници тук. Какво щеше да стане, ако бяхме в Хобарт или Лондон? Какво щеше да стане, ако кажехме на баща ти, на моята майка, на приятелите на Джексън? Пак ли щеше да се получи?

— Можехме да го накараме да се получи.

— Но въпреки всичко ти не искаш баща ти да знае.

Сол погледна назад, към залива.

— Просто искам да сме честни един към друг. И към себе си. Ако Джексън беше твой прекрасен брат и мой верен съпруг, щяхме ли да се нуждаем от това?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

— Нито пък аз. — Тя обгърна тялото си с ръце. — Точно затова ми трябва малко време. За да разбера.

Когато Сол не каза нищо, Ева продължи:

— Кали ми звънна днес по-рано. Шоуто ѝ е било отменено. Ще дойде тук и ще остане няколко дни, преди да се върне в Англия. — Ева погледна ръцете си. — Баща ти е при теб, а аз ще съм с Кали. Мисля, че може би ни е нужно известно време за нас самите... да видим как ще се чувстваме. — Тя направи пауза, чакаше. Част от нея искаше Сол да каже, че не, той не иска да стоят настрана един от друг. Че няма какво да мисли. Че знае какво чувства и какво иска. И че това е тя.

Наблюдаваше го как прокарва длан по лицето си, изражението му беше неразгадаемо. Той кимна и каза:

— Добре, щом това искаш.

29.

Ева прегърна Кали и вдъхна лекия полъх на парфюма ѝ, когато се срещнаха на кея в Уотълбуун. Никоя от тях не заговори; само се държаха една друга; между тях преминаваше мълчаливо извинение, опрощаващо напрегнатите седмици след последния път, когато бяха заедно.

Накрая Ева отстъпи назад, без да пуска пръстите на Кали.

— Какво ще кажеш да си вземем по едно кафе и да седнем на кея? — Имаха да си кажат толкова много неща, не ѝ се искаше да влизат в колата и да се приберат веднага в бараката.

— С удоволствие.

Кафемашината на фериботната станция беше развалена и единственото нещо, което се продаваше, бяха непривлекателни опаковани сандвичи и сладолед. Те си купиха две фунийки и разкъсаха опаковките, докато вървяха по дебелия бетонен кей.

Поглеждайки към облачното небе, Кали каза:

— Едва ли е най-подходящото време за сладолед, нали?

— През последните няколко дни тук беше студено. Идва есен.

Те седнаха на края на кея, провесили крака отстрани. Водата миришеше различно от тази в залива, с по-тежък мирис на сол и машинно масло. Те погледнаха над водата към търкалящите се хълмове на Уотълбуун.

— Господи, красиво е тук — каза Кали. — И толкова тихо. Забравяш всичко.

Ева кимна.

— Разкажи ми сега за шоуто. Как се чувстваш? Съжалявам, не знаех, че всичко това се случва.

Кали махна с ръка.

— Не съм сигурна, че дори ми пука много. Беше тъпо шоу. Нямам идея как изобщо е възложено. — Тя облиза отстрани фунийката със сладолед. — Всъщност, Майкъл ми изпрати имейл вчера. Нали се сещаш — Майкъл от ВВС? Онзи, дето фъфли?

— А, да.

— Пише, че имало исторически серии, които започват следващия месец, и че търсят продуцент.

— Ти проявяваш ли интерес?

— Голям. Това са предимно студийни снимки, така че ще съм в Лондон. — Тя изпъна крака напред, гледайки пръстите си. — Мислих си много за онова, което каза, Ева. За това, че бягам от нещата. — Тя направи пауза. — От интимност.

— Виж, аз не трябваше...

— Напротив, имах нужда да чуя това. И то е истина. — Тя въздъхна. — На тридесет съм, а най-дългата ми връзка продължи осем месеца. Това е покъртително.

Ева понечи да каже нещо, но Кали не беше свършила.

— Така че искам да прекарам известно време на едно място. Да забавя темпото. Да дам шанс на нещата да се случат.

— С Дейвид?

— Какво, вечния ерген? — каза тя с вдигнати вежди. — Не, не Дейвид. — Просто на живота най-общо. Вечно летя от един договор към следващия, правейки го за кариерата или за джоба си... но не за мен. Ще е добре да позабавя. Въодушевена съм за това.

Ева погледна Кали и се усмихна.

— В такъв случай съм доволна. Наистина съм доволна.

Кали отметна глава назад и тръсна косата си.

— Както и да е, а с теб какво става? Срещнала си се с Джинет. Как мина? Кажи ми всичко. Как е Сол? Ти как си?

Ева гледаше как стадо малки рибки се движат под краката им. Тя отчупи края на фунийката, натроши я и я хвърли във водата. Рибата се стрелна към повърхността, грабна малките трошици и изчезна с тях.

— Сол и аз... виждахме се доста често.

— О...

Ева започна да говори, разказа на Кали всичко: за седмиците след помятането, когато Сол я посещаваше всеки ден и ѝ помагаше да се съвземе от мъката; за красивите моменти, които бяха прекарвали, докато се гмуркаха заедно в залива; за неочакваното пътуване до болницата да видят Дирк — и дори за най-неочакваната нощ в мотела. Говореше за колебливата връзка, която се бе развила след това, но гласът ѝ помрачня, когато каза на Кали как всеки миг щастие със Сол беше

пронизан от вина. Каза ѝ за решението си да се отдалечи за известно време от Сол, за да може да помисли. Когато завърши, Ева издиша с облекчение, че най-после е изрекла всичко гласно.

— Влюбена ли си в Сол?

Кали винаги бе задавала най-трудните въпроси по най-директния начин.

— Честно казано, не знам. Обичам да съм с него, но...

— Но какво? — попита Кали.

Ева погледна към водата.

— Но съществува Джексън. Винаги ще съществува Джексън.

Кали не каза нищо.

— Мислиш ли, че всичко това — Сол и аз — е грешка?

Кали сви рамене.

В работата си Ева беше виждала какви ли не неестествени връзки. Беше помагала да се изроди бебе със съпруга на жената и екссъпруга в стаята; беше виждала сурогатна майка, която се беше влюбила в бащата; беше виждала двадесет и двегодишна жена да ражда дете от доведения си брат. Опитваше се да не съди и вместо това третираше хората като индивиди, а не като ситуации. Но беше далеч по-трудно, когато се отнасяше до самата нея. Когато си помислеше за Сол, виждаше в съзнанието ѝ да проблясва надпис: ТОЙ Е БРАТ НА ДЖЕКСЪН. Искаше ѝ се да може да се измъкне от тяхното минало и да се срещнат отново — да види как ще се чувстват без да носят бремето на всичко, случило се преди.

— Вече и аз не знам какво чувствам. — Тя поклати глава. — Може би просто трябва да се махна оттук.

Двете се умълчаха за момент, думите се носеха между тях. След това Кали каза тихо:

— Исках да говоря с теб за това. Да си дойдеш вкъщи. — Тя избърса ръце и ги отпусна в скута си. — Мислех, че може би — ако искаш — е добре да се приберем заедно. Имам свободна стая в апартамента си. Можеш да се нанесеш в нея.

— Чудесно предложение, Кали. Изкушаващо предложение. Би било чудесно да живея при теб. Но аз... просто не знам. — Ева прокара пръсти по устните си. — Има толкова много неща тук, които ми се струват... недовършени.

Кали кимна.

— Не се опитвам да те разколебая, но може би връщането ти в Лондон към кариерата ти би било нещо добро.

Ева погледна настрани, питайки се дали в действителност тя не си мислеше: *Би било добре да оставиш Сол.*

— Не е нужно да вземаш решение веднага. Летя в петък. Ако искаш да дойдеш, още има свободни места. Можем да се приберем заедно. Но ако решиш, че имаш нужда да си тук по-дълго — каза Кали, като я гледаше настойчиво, — тогава също няма проблем.

В къщата на Дирк Сол намери едно място за паркиране зад ръждясала Хонда с хлабава броня. Сутринта беше облачна и плоското сиво небе висеше ниско над улицата. След Уотълбуун къщите изглеждаха прекалено наблъскани една до друга, пъзел от бетон и тухла.

Дирк беше този, който предложи да се върне вкъщи. Беше прекарал в Уотълбуун десет дена и каза на Сол, че е време да продължи с живота си.

Дирк се изви в седалката си да погледне Сол.

— Искан само да кажа, че ти благодаря, защото се погрижи за мен така. Това означава много.

— Беше хубаво да си при мен — каза Сол. Помълча малко, след това попита: — Как беше, когато отиде в Уорингтън да видиш Джексън? Изглеждаше ли щастлив? — Това беше нещо, което ядеше Сол отвътре, което не му даваше мира. Той нито веднъж не беше питал Дирк за живота на Джексън в Уорингтън, дори не беше искал да чуе неговото име. Но сега имаше нужда да запълни тези празнини, да се опита да разбере какво е ставало в света на брат му.

— Истината е — каза Дирк, — че двата пъти, когато отидох там, се върнах разтревожен. Джексън не беше той самият. Изглеждаше изтормозен, сякаш животът го е съсипал. Знаеш го какъв беше, винаги готов да разкаже история или шега. Но не и там. Онова място просто го стопи.

— Мислиш ли, че е знаел, че Кайл не е негов?

— Смятам, че дълго преди това е имал съмнения. Но той винаги е обичал момчето. Джинет накрая му каза истината за Кайл, месец, преди Джексън да замине за Англия.

Сол се изненада.

— Мислех, че е заминал веднага след като е разбрал.

— Не. Предполагам, че се е опитал да оправи брака си. Или Джинет го е притискала. Когато накрая си тръгна, дойде тук без нищо. Само с паспорта си. Дори не носеше сак. Дадох му някои от твоите стари дрехи, да изкара някак.

— Защо не си е взел багажа?

— Не искаше Джинет да знае, че си тръгва... или че заминава в Англия. Накара ме да обещава, че няма да кажа на никого.

Това се беше видяло странно на Сол. Джинет беше казала, че дори нямала представа, че Джексън е в Англия, докато не чула новината, че е умрял. Какво би променило, ако е знаела къде е?

Колкото повече информация имаше Сол, толкова по-малко смисъл виждаше. Ева каза, че ѝ се струвало, че ще полудее от толкова въпроси без отговор, и имаше нужда да ги остави. Но Сол не беше готов да го направи.

— Това, което продължавам да не разбирам — каза той, — е защо Джексън не се е развел с Джинет, преди да се ожени за Ева.

— Знам, знам — поклати глава Дирк. — Казах му, че е луд. Че може да свърши в затвора, за Бога! Но той ми отвърна, че искал да бъде с Ева... и че нямало начин Джинет да подпише документите за развода.

— Накрая е щяла да подпише.

— Предполагам. Но щеше да създава проблеми, сигурен съм. Тя е странно момиче. Не знам какво видяхте в нея с Джексън, наистина не знам. — Дирк извади ръка от джоба си и се почеса по темето. — Както и да е: стореното — сторено. Не мисля, че нещо от това има голямо значение сега, когато той е мъртъв.

Сол почувства силата и окончателността на тази дума в гърдите си. Брат му беше мъртъв — и никога нямаше да могат да се сдобрят. Той усети дълбока болка вътре в себе си, сякаш нещо, което се е опитвал да изгори, драска да излезе на повърхността.

— Искан ми се да бях говорил с него — каза Сол внезапно. — Не трябваше да позволя враждата ни да продължи толкова дълго. Гордостта ми беше наранена, това е всичко. Гордост.

— Ах, Сол — каза Дирк. — Не вземах страна по онова време, защото и двамата сте мои синове, но Джексън — той беше този, който

се държеше лошо. Той трябваше да се извини, но поради твърдоглавието си не го направи. Стореното — сторено.

Дирк погледна Сол внимателно.

— Само ми обещавай, че няма да прекараш целия си живот в съжаления, че не е било различно. Аз прахосах голяма част от моя мислейки: „какво щеше да стане, ако“. Какво щеше да е, ако майка ти не беше отишла на Ийгъл Кейп онзи ден? Какво щеше да стане, ако се бях прибрал вкъщи в момента, в който видях пушека? Какво щеше да стане, ако ви бях оставил с брат ти у съседите и бях отишъл право при пожара, и се бях опитал да я измъкна от гората сам? Ако „ако-тата“ бяха рефрени, да съм написал цяла проклета симфония! Можем да изгубим един човешки живот, искайки. Имаме това, което имаме, не е ли така? И аз ще бъда благодарен за това.

Сол продължи с колата към лабораторията, объркан от разговора си с Дирк. Когато пристигна, си направи кафе, поговори кратко с шефа си за събиране на нови проби от терен по-късно тази седмица, и след това отиде до бюрото си. Включи компютъра, но не започна да работи веднага. Дирк му беше дал албум със снимки, който да предаде на Ева, и Сол го сложи на бюрото си и го разтвори.

Дебелите картонени страници бяха с потъмнели краища, капчиците лепило се бяха изренили под целофана. В топлото оживление на лабораторията той разглеждаше снимки на себе си и Джексън от ранните им тийнейджърски години. Обърна няколко страници, отминавайки образите на двамата с кльоцави крака, стърчащи от покрити със солени петна шорти.

Имаше една снимка на Джексън на плажа, държащ две австралийски съомги за опашките. Сол си спомняше как е правил снимката: бяха излезли на риболов точно отвъд плитчината на Ийст уей. После сготвиха рибата на яхния и изядоха по една купичка от нея в каросерията на вана на техен приятел, когато небето се стъмни.

На следващата страница имаше снимка, която не беше виждал от години. Беше правена през едно лято на Уотълбуун на високите, покрити с лишеи скали на нос Грег. На снимката двамата се хвърляха от камък, който сигурно беше поне четиридесет метра висок. Обективът ги бе хванал в секундата, след като бяха скочили. Косата на

Джексън — тогава дълга — се вееше назад, широките му шорти бяха залепнали към бедрата му. Устата и очите на Сол бяха широко отворени, ръцете — вдигнати нагоре, краката ритаха, сякаш тичайки по въздуха. Слънцето огряваше лицата им, правеше загорените им тела да блестят като златни.

Бяха прекарвали часове на скалите, гмуркаха се и изскачаха нагоре, предизвиквайки се един друг — кой ще изкрейси най-силно, кой ще скочи най-високо. Той си беше позволил да забрави колко близки са били някога, но сега това се връщаше като обвинение.

Обхвана го мъчително чувство и гърлото му се сви. Преглътна с усилие, но изгарящото усещане се надигаше през него, разпъвайки разкъсаната му трахея. Да, може и да беше нарекъл брат си измамник, но това не беше целият Джексън. Той беше братът, който изтегляше Сол на скалите, когато Сол бе прекалено уморен, за да се измъкне от прииждащата вълна; той беше братът, който сложи йод на гърба му, когато Сол се ожули на рифа при едно гмуркане.

Той обичаше брат си. Липсваше му.

Раменете му се разтредоха и той притисна пръсти в ъгълчетата на очите си.

По коридора отвън се чува стъпки и Сол бутна стола си обратно, изтри лицето си и стана. Албумът със снимки падна на пода с трясък и той се извърна от него, тръгвайки към другия край на лабораторията. Пое си дълбоко въздух и се опита да успокои дишането си. Стъпките отминаха вратата на лабораторията и продължиха нататък.

Той отвори един прозорец да влезе чист въздух. След като се съвзе, отиде и вдигна албума. Картонените страници се отвориха на снимка, на която бяха с Джинет. Сигурно беше правена в няколкото месеца, докато бяха заедно. Той беше обвинил ръка около кръста ѝ и я гледаше усмихнат. Тя носеше косата си пусната, като червена вълна, и гледаше право в камерата, върху устните ѝ играеше самодоволна усмивка. Сега си спомни, че беше поразен от тези устни, от начина, по който тя тръскаше коса, отпусайки я от конската опашка, от полюляването на бедрата ѝ, когато се движеше.

Но когато си помисли за жената, в която тя се бе превърнала, не изпита нищо от това желание: той виждаше един разбит, контролиращ човек, който бе излъгал Джексън за Кайл, за да го спре да си тръгне.

В съзнанието му изплува някаква мисъл, нещо свързано с Джинет и Джексън, която той не можеше напълно да хване. Сякаш се опитваше да я прочете под вода, толкова размазано беше посланието, недостатъчно ясно, за да се разбере.

Той продължи да се връща към факта, че Джексън не е искал Джинет да знае за него, че е в Англия. Да не би да е мислел, че ще го последва?

По челото му изби пот. Напред се бутаха още въпроси, измъчваха го. Защо Джексън не беше подал молба за развод, когато е решил, че иска да се ожени за Ева? Определено е имал причини за това, ако един тест за бащинство докажеше, че Кайл не е негов. И защо беше тръгнал без никакъв багаж, сякаш е бил отчаян да се освободи от нея?

Беше ясно, че е бягал от Джинет, но това, което Сол не можеше да разбере, беше *защо*.

* * *

Не знам дали някога си правила нещо, за което да съжаляваш, Ева. Аз не мога да си представя. Нямам предвид онези дребни съжаления като нещо, което ти се иска да не си казал — а онези, които те държат буден нощем, когато останалият свят спи. Онези, които те карат да си задаваш същностни въпроси за това кой си и на какво си способен.

Аз съжалявам за много неща. Те покарват като изкривени клони от корените на решение, което взех, когато бях петнадесетгодишен. Случилото се в онзи ден не е история, която е нужно да ти разказвам, Ева. Прехвърлял съм я хиляди пъти в главата си, но никога не проявих смелост да я кажа гласно.

Точно това е моят проблем — винаги съм бил страхливец.

30.

Сал завари Ева, стъпила на един стол, докато се опитва да балансира едно радио върху библиотечния рафт. Тя носеше памучна синьо-зелена рокля, пристегната в кръста, краката ѝ бяха боси.

— Успя ли?

Тя се обърна изненадана.

— Сол!

Не бяха се виждали, откакто Кали пристигна преди няколко дни; Сол се опитваше да стои на разстояние.

Радиосигналът изпука и след едно последно навеждане на антената засвири музика.

— Аха! — Ева намали звука, после скочи от стола и го погледна.

Късата ѝ коса изглеждаше сплъстена от морската вода и се виеше около лицето ѝ, а страните ѝ бяха леко порозовели.

— Добре изглеждаш — каза Сол.

— Благодаря. — Тя сведе очи към ръцете си, след това вдигна поглед. — Радвам се да те видя.

Между тях надвисна мълчание. Погледът му се премести към устата на Ева, изследвайки вдлъбнатинката над горната устна. Изпита силен порив да я целуне. Всички причини, които бяха обсъдили — че всеки от тях има нужда от пространство и време — изведнъж го напуснаха, и единственото, за което можеше да мисли, беше колко силно я желае.

— Къде е Кали? — попита той тихо.

— Тук.

Сол вдигна очи и я видя да стои на прага към задната спалня с мокра коса и кърпа в ръката. Местеше поглед между него и Ева, върху лицето ѝ беше изписан неприкрит интерес.

Той отстъпи назад и каза:

— Радвам се да те видя отново в Уотълбуун, Кали.

— Приятно е да съм тук... макар и малко неочаквано.

— Съжалявам за шоуто.

— О, всичко е наред. Мисля, че светът ще преживее и без шоуто на поредната кулинарна знаменитост. А ти как си? Какво става в света на главоногите?

— Тази седмица не е докладвано за никаква гигантска сепия, но продължавам да се надявам. — Той се усмихна.

— За колко време си тук?

— Още три нощи. Летя към Лондон в петък. — Кали погледна към Ева, докато произнасяше това и праметна хавлиената кърпа през облегалката на стола. — Ще отида да взема от онова вино за вечеря, преди магазинът да затвори.

— Ами, добре — кимна Ева. — Искаш ли да вземеш колата?

— Ще повървя. Обичам чистия въздух. Ще се видим по-късно.

Сол се отдръпна, когато Кали мина покрай него и излезе на верандата.

Останаха сами.

Ева се обърна към Сол:

— Питие? Чай? Бира?

— Ако може бира. Но няма да се бавя — имам да оправям някои неща. Минах да ти оставя това — каза той, подавайки ѝ албума със снимки. — Татко спомена, че може да искаш да го разгледаш.

— Много мило от негова страна, че помни.

Той се запита дали няма да е нетърпелива да види снимките на Джексън, но тя не отвори албума веднага. Сложи го на масичката за кафе, после отиде да вземе бира за него и за себе си. Занесоха бутилките до дивана и седнаха; възглавницата се огъна под тях и коленете им се допряха. Но вместо да ги отдръпнат и да се наместят отново, те останаха така.

Сол усещаше силно топлината, която преминаваше между тях, там, където се докосваха. Погледна надолу към коляното ѝ, сякаш да намери източника на топлина. Имаше нещо страшно привлекателно в извивката на коленете ѝ, кожата там беше по-загоряла от останалата. Беше ли намирал коленете ѝ за секси преди?

Песента по радиото свърши и започнаха новини. Той се опита да се заслуша, за да отвлече мислите си от Ева. Имаше репортаж за промени в обезпечаването на социални грижи от страна на държавата, но единственото, за което можеше да мисли, беше как да прокара

пръсти по коляното ѝ, да продължи по меката кожа нагоре, която избледняваше към бедрата.

— Закара ли баща си в къщата му?

— Да — отвърна той, като премести крака си и изправи гръб.

— Как е?

Сол отпи глътка бира и накваси гърлото си.

— Каза, че е добре — че бил готов да се върне, но не знам... не съм сигурен, че трябваше да го оставя самичък.

— Има ли приятели наблизо?

— Да, но всички са пияници. Приятели по чашка, с които се виждаше в кръчмата. Сега не може да ходи там. Не и ако говори сериозно, че иска да остане трезвен.

Тя кимна замислено.

— Как се чувстваше тук, на Уотълбуун?

— Добре, струва ми се. Хареса му да е отново до водата. Рибар е, а накрая се установи на сушата. — Той сви рамене. — Предполагам, че животът има начини да те тласне в посока, която не си очаквал — и след това да се чудиш: как, по дяволите, си се озовал там.

Тя се засмя тъжно.

— Познато ми е.

Ева допи бирата си, след това отиде до хладилника. Обърна се към Сол:

— Джексън, още една бира?

Застина мигновено при грешката си, ченето ѝ увисна.

Сол гледаше как червенината се изкачва по страните ѝ. Искаше ѝ се да може да върне тази дума — Джексън — да я преглътне. Но беше прекалено късно. И двамата я чуха.

Името отекна между тях като току-що прозвънвала камбана.

— Съжалявам — каза Ева, ужасена от грешката.

— Недей — усмихна се слабо Сол. — Няма нужда от друга, сега си тръгвам.

Не ѝ се искаше той да си тръгва. Не и така. През изминалите няколко дни ѝ беше липсвала компанията му. Имаше толкова неща, за които искаше да говорят: за проекта му, за гмуркането.

— Имаш ли работа?

Той кимна.

— Първо отивам на източния бряг. Трябва да подреда някои съоръжения.

— Работа на терен?

— Да, искат да направя тест на място.

— За колко време отиваш?

— За няколко дни. Тръгвам утре рано сутринта с моя колега. Ще се върна в четвъртък вечерта.

— Ясно. — Тя хвърли празната бутилка в кошчето за боклук. Знаеше, че трябва да му каже какво става, какво са обсъждали с Кали. Пое си дълбоко дъх и се обърна към него.

— Виж, Сол. Трябва да говоря с теб.

Сигурно бе съзрял нещо в изражението ѝ, защото очите му се разшириха.

— Ще тръгнеш с Кали, нали?

Тя преглътна.

— Обмислям го, да. — Думите увиснаха в къщата като мъгла, поглъщайки цялата останала топлина.

По радиото прозвуча реклама, песничка за записване на шофьорски курсове.

Сол стана и се насочи към вратата, разтърквайки челото си.

— Сол?

— Какво искаш да кажа, Ева? Не искам да си ходиш в Англия, знаеш го. — Тонът му беше равен, нямаше неприязън. — Но не решавам аз.

— Знам. Знам. Аз просто... не съм сигурна какво да правя. — Тя въздъхна, изпусвайки парата. Ева беше решителен човек, винаги бе управлявала курса на живота си, вместо да остави живота да я води; или поне беше такава. Сега не знаеше каква е — нито пък какво иска. Бе изгубила увереност в собствената си преценка, един глас в главата ѝ постоянно ѝ се подиграваше: *Виж колко много се заблуди по отношение на Джексън!*

Тя се мъчеше да се самоубеди да замине с Кали: беше останала тук много по-дълго, отколкото бе планирала; майка ѝ нямаше търпение да я види; а и трябваше най-после да се върне на работа.

Въпреки това изпитваше необяснимо желание да остане: да се събужда на плажа още малко, знаейки, че денят е неин и може да прави каквото поиска. Чувстваше се свързана с Уотълбуун, сякаш част от нея

бе пустила корени тук. Да замине сега означаваше да остави нещо — тя не беше сигурна какво — недовършено.

— Ева — каза той, принуждавайки я да вдигне очи.

Изречението му беше сериозно.

— Разбирам колко трудно трябва да е за теб. Аз съм брат на Джексън и може би се чувстваш виновна заради това. Знам, че аз се чувствам виновен. Но има нещо между нас. Мога да го усетя и не искам да се отказвам от него. Ако заминеш с Кали, никога няма да разберем. Няма да си ни дала шанс. — Той се взря в нея немигащо. — След онова, което се случи преди, си обещах винаги да съм честен с теб. Което означава да съм честен и сега — влюбен съм в теб.

Топлина обля кожата ѝ. Тя чуваше биенето на сърцето си. *Той е влюбен в мен.* Главата ѝ се изпълни с образи на Джексън как ѝ казва, че я обича: в един препълнен автобус с мокър чадър, стиснат между коленете му; по време на обяд при майка ѝ, докато реже говеждото; в леглото, когато целува голия ѝ глезен.

Ева се поколеба, не знаеше какво да каже.

Сол я гледаше внимателно.

— Аз... — Тя явно не можеше да намери думи. Устните ѝ се отвориха и затвориха отново, като риба на сухо. — Разбирам.

Погледът на Сол се сведе към земята. Той прокара ръка през косата си и издиша шумно, сякаш изтласкваше нещо остро от гърдите си.

— Връщам се в четвъртък вечерта. Предполагам, че ще ми кажеш тогава, ако заминаваш.

— Добре — кимна тя и той си тръгна.

* * *

Следващия следобед Кали измъкна подноса на скарата с дрънчене и изтръска препечените филийки в две чинии. От край време това беше любимата им храна и тя си помисли, че може би Ева ще намери някакво успокоение в тях.

— Конфитюр или фъстъчено масло?

— Каквото и да е — отвърна Ева разсеяно. Тя разглеждаше албума със снимки, който Сол бе донесъл; устните ѝ бяха здраво

стиснати, докато поглъщаше всяка снимка.

Кали донесе конфитюра и развъртя капачката. Намаза черното френско грозде в краищата на филийката и се замисли за Сол и Ева. Беше видяла начина, по който се гледаха вчера, преди да осъзнаят, че тя е на прага. Ева ѝ разказа какво е казал Сол след това — че е влюбен в нея — но Кали не можа да разбере какво изпитва Ева към него.

Кали харесваше Сол; смяташе, че е мъж с много качества и ѝ се искаше именно него да бе срещнала Ева преди две години, а не Джексън. Но не можеше да не си мисли, че ще е много по-лесно, ако Ева се върне в Лондон и се откаже от Уотълбуун. И от Сол.

Тя нарязва филийките на триъгълници и занесе чиниите до дивана, където чакаха чашите с чай.

— Има ли хубави снимки?

— Благодаря. — Ева взе филийката си. — Няколко. Виж тази. — Тя вдигна албума с една ръка и поднесе филийката към устата си с другата.

Ето ги братята като тийнейджъри — в мърляви дънки, голи до кръста и на скейтбордове.

— Фаза „Кърт Кобейн“ — каза Кали, гледайки дългите им до раменете коси и мрачни лица.

Ева прелисти няколко страници, тук вече момчетата бяха по-големи, към двадесетгодишни: Джексън правеше знака на мира в средата на една тълпа; те двамата, изпълняващи задно салто от лодка, ребрата им бяха изпъкнали, докато се извиваха в дъга.

Кали се пресегна за чая си и докато го правеше, някакви снимки на следващата страница привлякоха вниманието ѝ. Тя спря и се наведе по-близо към албума.

— Колко странно.

Ева я погледна.

— Какво?

Кали се бе съсредоточила върху снимка на жена, която Сол беше прегърнал през кръста.

— Сигурна съм, че я познавам.

Тя дръпна албума към себе си. Сол трябва да е бил към двадесет и петгодишен по онова време — върху челото му имаше няколко бръчици, а косата му беше подстригана по-късо. После погледът ѝ се върна към жената.

— Опитвам се да си спомня откъде я знам... Може би съм работила с нея — каза тя и забарабани с пръсти по бедрото си. — Да, точно така. Беше клиентка на Джексън.

— Не е възможно.

— Сигурна съм — каза Кали, вече напълно убедена. — Запознах се с нея във „Вернадорс“. Джексън беше на служебна вечеря с нея. Това беше, когато ядох онези ужасни миди — казах ти за това. — Кали си спомни червената лисича коса на жената, която тя носеше пусната върху раменете. — Определено е същата.

— Не може да бъде — повтори упорито Ева и Кали вдигна очи.

— Жената на тази снимка е Джинет.

Ева чакаше, пулсът ѝ тиктакеше в гърлото, когато Кали се взря във фотографията отново.

Когато най-последно откъсна поглед и заговори, думите излязоха внимателни и точни, сякаш знаеше, че ще подпалят фитила.

— Сигурна съм, Ева. Срещата съм тази жена.

Цялата кръв се отдръпна от главата на Ева, тя имаше чувството, че диванът поддава под нея.

— Не...

— Съжалявам. Много съжалявам. Джексън вечеряше с нея.

— Тогава... значи Джинет е била в Англия. Но тя каза, че никога не е идвала... Каза ми, че дори не е знаела къде е бил Джексън.

Кали разтвори ръце:

— Значи е излъгала.

Ева притисна пръсти към устата си, мислите ѝ се пръснаха. Ако Джинет и Джексън са се виждали в Лондон, дали още са имали връзка? Знаела ли е Джинет за Ева през цялото време? Тя попита задъхано:

— Видяла си ги заедно? Само двамата?

— Седяха в дъното на ресторанта, близо до пианото. Но, казано честно, Ева, не мисля, че се случваше нещо особено. Просто седяха там и се хранеха.

— И той те видя? Ти говори с Джексън?

Тя кимна.

— Когато влязох, само му помахах, тъй като седяхме в двата края на залата. Но отидох при него по-късно. Джексън я представи. Каза, че е клиентка. Не мисля, че спомена името ѝ.

— Той как се държеше? — попита Ева, ръцете ѝ сновяха напред-назад по ръба на деколтето. — Видя ли ти се нервен?

Кали вдигна очи към тавана, опитвайки се да се концентрира.

— Не мога да си спомня. Не мисля. Може би... Не, всъщност не знам. По дяволите, съжалявам.

— Ами тя? Тя каза ли нещо?

— Тя не говореше. Изглеждаше малко хладна, струва ми се. Просто се облегна назад, гледаше ме.

— Кога беше това?

— Когато приключвахме снимките на шоуто, което означава, че е било краят на ноември. — Тя помисли за момент, прокарвайки пръсти по устните си. — Точно така — беше точно след рождения ден на Дейвид. Значи е било 27 ноември.

Ева си спомни вечерта. Беше няколко дена преди да тръгнат към Дорсет. Беше си легнала, когато Джексън се прибра. Докато се събличаше, той спомена, че са се засекли с Кали във „Вернадорс“. Ева дори не попита как е минала вечерята с клиента му. Бяха говорили няколко минути, след което той се пхна в леглото, притисна тялото си към нейното и те заспаха, събуждайки се на сутринта в прегръдките си.

— Какво мислиш? — попита Кали.

— Не знам. Не знам. — Ева стана и започна да обикаля стаята. — Може би още са били заедно. — Само произнасянето на тези думи накара мускулите в гърлото ѝ да се свият. Тя беше повярвала, че Джексън я е обичал, точно както бе казал Дирк. Но може би Дирк е грешал.

— Мислиш ли, че Джинет е знаела за теб през цялото време?

Ева понечи да каже „не“, но после се поколеба. Спомни си реакцията на Джинет, когато отиде в Уорингтън. Прехвърли през ума си всяка подробност от онази среща. Сега ѝ се видя доста странно, че Джинет е задавала само няколко въпроса. Би било естествено да иска да знае защо Джексън се е оженил за Ева, колко време са били заедно, дали ѝ е говорил за живота си в Тасмания. Спомни си колко бързаше

Джинет да каже, че е била неговата първа съпруга, сякаш е чакала възможността да се докаже.

Гърлото на Ева пресъхна. Тя отиде до мивката, наля си чаша вода и я пресуши бързо, като кашляше.

— Ева? Добре ли си?

Тя поклати глава.

— Не разбирам какво означава това. Защо Джинет е била в Лондон? Били ли са още заедно?

До преди малко Ева твърдо беше решила да остави всички въпроси за Джексън и да се фокусира върху единственото нещо, което знаеше: че Джексън я е обичал. Но да чуе това беше като разкъсване на шевове, под които се открива инфектирана рана.

— Знаеш как можем да разберем, нали?

Да, помисли си Ева. *Знам.*

* * *

Сол опъна неговата тента до предния фар, забивайки едно колче в твърдата земя с пета.

— Готови сме — извика Том, колегата му от лабораторията, докато подклаждаше огъня. Бяха решили да останат на лагер тук, тъй като най-близкият хотел се намираше на повече от тридесет километра на юг. Освен това по този начин се намираха точно до водата, готови да се заловят за работа от сутринта.

Когато мобилният телефон на Том иззвъня, той го измъкна от джоба си и лицето му се опъна в усмивка:

— Здравсти, Тина! Как е положението? — Той се отдалечи малко, за да говори насаме с гаджето си.

Сол се чувстваше разбит. Беше станал в пет, за да хване първия ферибот от Уотълбуун, а след това трябваше да се отбие в лабораторията и да вземе последните елементи от оборудването, преди да го изстреля към източния бряг. Те бяха във водата по пладне и направиха три гмуркания на различни места. Шефът им щеше да бъде доволен, защото намериха точно това, за което бяха дошли: редици от яйца на южни калмари, сгущени в морската зостера. Те снеха координатите с джипиеса и даже имаха време да си хванат няколко

риби за вечеря. Рибата беше изчистена и увита във фолио, готова да бъде метната в огъня с тенджерата с паста. Идеалната лагерна храна, помисли си Сол. Бърза и лесна.

Той заби последното колче, ядосан, че е забравил раницата си с дрехите и спалния чувал. Спомняше си точно къде ги е оставил — съвсем до вратата, така че беше минал покрай тях на излизане.

Той вдигна покривалото и след това се върна да вземе тенджерата. Докато вървеше, улови с периферното си зрение някаква светлина.

Обърна се към нея и краката му се понесоха, още преди мозъкът му да е направил връзка със случващото се. Искра от лагерния им огън беше подпалила лободата до него, сухите листа горяха. Той действаше по инстинкт, тъпчейки пламъците. Те ближеха глезените му и всеки път, когато вдигнеше крак, сякаш се връщаха по-високи.

— Исусе Христе — изпъшка той, когато усети топлината срещу кожата си. Накрая успя да потуши пламъците и скоро всичко, което остана, беше парче овъглена земя.

Той разбута дървата с една пръчка, за да задържи огъня в средата, след това се наведе да инспектира опърлените косъмчета над глезена си. *Боже, миризмата!* Вдигайки крака си, видя, че ходилото на дясната му обувка е почерняло. Когато опипа мястото, където гумата се беше стопила и изтъняла, някакъв спомен в главата му се размърда, опитвайки се да излезе на повърхността.

Той си помисли за деня на горския пожар, когато пушекът се издигаше на талози в небето. Беше намерил Джексън и Джинет в бунгалото, невъзмутими и дезинтересирани от драмата навън. Може би подчертано невъзмутими? След това се сети за кошмарите, които Джексън е имал като вече зрял мъж, онези, за които Ева спомена, как сънувал, че претърсва горящата гора да търси майка си и се е събуждал, кашлящ и давец се.

Сол се загледа в нажежената червена яма на лагерния огън. Кожата му стана гореща, когато започна да вижда това, което всъщност си е било там през цялото време.

31.

Възелът в стомаха на Ева се стегна, когато минаха покрай табелката за Уорингтън. След броени минути щяха да са в къщата на Джинет. Гърлото ѝ гореше от всички неща, които искаше да каже — и този път нямаше да си тръгне без отговори.

— Потърси го пак — каза Кали, която беше зад волана. Двете се редуваха да шофират. Бяха оставили Уотълбуун вчера следобед, спирайки в един мотел, когато падна мрак и започнаха да се показват кенгура и опосуми, ярките им очи светеха срещу фаровете.

Ева набра номера на Сол, след това приближи телефона към ухото си. Нямаше търпение да чуе гласа му, но вместо това беше прехвърлена към гласовата поща за трети път насам от тази сутрин. Тя затвори, без да остави съобщение.

— Още ли не отговаря?

Ева поклати глава.

— Избягва ме.

— Сигурно е на лодката и няма покритие.

— Може би — каза тя, но не беше убедена. Знаеше колко трудно му е било да се разкрие пред нея и да ѝ каже как се чувства — а единственото, което тя отвърна, беше: *Разбирам*. Последното нещо, което искаше, беше да го нарани, но любовта ѝ изглеждаше опасна територия точно сега. Всичко, в което вярваше, бе съсипано от Джексън и не беше сигурна, че е достатъчно силна, за да поеме такъв риск отново.

Когато вдигна поглед, тя разпозна линията на тополите и оградата за говедата отпред.

— Следващата къща вдясно.

Те завиха по чакълестата алея и видяха две паркирани коли отпред.

— Това не е ли пикапът на Сол? — каза Кали, спирайки до него.

Ева изследва избелялата синя боя и ръждясалата броня отпред. Тя се завъртя, за да надникне през прозорците; в купето имаше само

пътна карта на пасажерската седалка и картонена чаша с айскафе на стойката за чаши. Погледна в багажника, където лежаха две въдици. Много тасманийци караха сини пикапи — и повечето от тях вероятно имаха и въдици — но онова, което накара устата на Ева да пресъхне, беше видът на предпазната лента, увита около основата на втората въдица. Тя я позна, защото беше ловила риба с нея.

— Сол е тук.

Сол се събуди сутринта, знаейки инстинктивно какво трябва да направи. Той сви тентата, изтупа мравките, полепнали по долната страна на брезента, след което събуди партньора си и му обясни защо трябва да тръгне. Беше шофирал пет часа — и сега беше тук, вървейки по коридора на къщата на Джинет.

Последва я в дневната, прекрачвайки прахосмукачката, включена в контакта. На масичката за кафе лежеше потъмняла кора от банан до празна чаша.

— Къде е Кайл?

— Мама го взема в четвъртъците. Да мога да свърша някоя работа. — Джинет му направи знак да седне. — Отмести това — каза тя, кимайки към една кутия с принадлежности за шиене и едно пурпурно палто, метнато върху дивана. Той ги сложи на облегалката, след това седна.

Джинет се разположи на малкото диванче и скръсти ръце. Беше с широк пуловер върху клин и косата ѝ беше събрана на върха на главата.

— Два пъти за един месец. Започваш да ме караш да се чувствам много популярна.

Той не беше в настроение за любезни разговори. Дланите му бяха влажни и ги избърса в дънните си. Погледна Джинет внимателно и каза:

— Знам, че Джексън не е баща на Кайл.

Тя вдигна вежди.

— Чак сега ли?

— Да не си играем, Джинет. Джексън е казал на татко.

— Мислех, че Дирк е знаел. Той никога не дойде да види Кайл, след като Джексън замина.

— Защо си казала на Джексън, че бебето е негово? За да се ожени за теб?

— Не съм се опитвала да го впримча, ако така си мислиш. Когато разбрах, че съм бременна, наистина не знаех кой е бащата. Надявах се — исках да вярвам — че е Джексън. — Тя сведе очи към сплетените в скута си ръце. — Обичах Джексън. Не исках да го изгубя.

Би могъл да ѝ каже, че това не е любов, или че тя е измамила не само Джексън, но и Кайл, и истинския баща на Кайл. Но вместо това каза:

— Разкажи ми за горския пожар, Джинет.

Тя вдигна рязко глава.

— Какво имаш предвид?

— Знам, че с Джексън сте били там. Искам да знам какво се е случило. — Той задържа погледа ѝ, питайки се дали тя ще съзре блъфа му. Всъщност *не знаеше* дали те са били там, само *предполагаше*. Снощи беше лежал буден в палатката си и в съзнанието му изникваха теория след теория — и сега Джинет трябваше да потвърди фактите.

Той сложи следващата си карта, говорейки бавно, за да придаде на гласа си тиха властност.

— Рових из някои неща на Джексън и се натъкнах на негов стар дневник.

Джинет слушаше внимателно; пръстите ѝ се плъзнаха към брачната халка и тя започна да я върти напред-назад.

— Какво си мислиш, че знаеш, Сол?

— Написал е какво точно се е случило онзи ден. Горският пожар. Знам, че дневникът разкрива само версията на Джексън. — Той продължи да притиска Джинет с очи. — Така че сега искам да чуя твоята.

Очите ѝ се затвориха и в този момент Сол вече знаеше, че я е хванал.

Тя издиша, раменете ѝ се смъкнаха, когато въздухът я напусна.

— Така се случи, че бях с него. Това е всичко.

Той ѝ кимна да продължи, като се опитваше да запази изражението си неутрално и да не се издава, че сърцето му бумти.

— Бяхме в гората — близо до носа. Ходехме там понякога да пушим. Онзи ден не беше по-различно. Помотахме се малко, изпушихме по няколко цигари, после тръгнахме. — Погледът ѝ се

отклони зад Сол, към градината. — Само че докато вървахме, забелязах да се издига пушек от земята. Джексън не е бил стъпкал напълно фасата си и листата започнали да тлеят, разгаряйки се. Той изтича обратно и се опита да го загаси, но огънят тръгна толкова бързо.

Погледът ѝ се върна към Сол умоляващо.

— Не можехме да направим нищо. Нямахме вода, дори одеяло или яке, за да го потушим. Нищо. Пламъците бяха прекалено големи, за да ги стъпчем. Така че избягахме. Трябваше.

Сол усети вкус на нещо кисело в гърлото си. Искаше да отвори прозореца, да влезе чист въздух в стаята, но не можеше да помръдне.

— Върнахме се в нашето бунгало — продължи задъхано Джинет, — аз взех телефона да се обадя на пожарната служба. Но Джексън ме спря. Каза: *Нека някой друг се обади. Ще си изпатим здравата, ако хората разберат.*

Кръвта се оттегли от тялото на Сол и устните му бяха безчувствени, когато каза:

— И го оставихте да гори?

Джинет обгърна тялото си с ръце.

— Бях на тринадесет. Джексън на петнадесет. Възхищавах му се, беше ме грижа за него, дори тогава. Така че направих, каквото ми каза. — Тя преглътна, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не мисли, че не съжалявам. Съжалявам, Сол. Джексън също. Не знаехме, че майка ви е там, къдна ти се! Не видяхме никой наоколо.

Сол усети, че ръцете му треперят от шока. Бил е Джексън. Той беше подпалил пожара, убил майка им.

Той осъзна, че някаква част от него, дълбоко в подсъзнанието му, винаги е подозирала това. Знаеше, че Джексън ходи на това място в гората да пуши; беше виждал израза в очите му, когато се споменеше за пожара; беше го гледал как поощрява пиенето на баща им, винаги споделяйки бутилка уиски с Дирк, така че да не пие сам. Може би Сол не е искал да разравя по-дълбоко тези подозрения, защото иначе е щял да се сблъска с факта, че Джексън е отговорен за смъртта на майка им.

Кръвта започна постепенно да се връща в главата му и той чу пулса в ушите си. Мускулите го заболяха и ръцете му се свиха в юмруци. Искаше да изкрещи. Искаше да вдигне масичката за кафе и да

я запрати през прозореца. Искаше да отскубне снимките от стените. Той скочи на крака и прекоси стаята, блъскайки с юмруци в стената.

— Не знаеш какво причини пожарът на него — каза Джинет зад гърба му. — Съсипа го. Криеше това от всички и лъжата се превърна в... отрова, която бавно се просмукваше в него. — Тя направи пауза. — Не го намразвай за онова, което е направил — той сам се намрази.

Сол си пое дълбоко дъх. Погледна я.

— Ти си била единственият човек, който е знаел?

— Да.

— И си пазила тайната му през всичкото това време?

— Никога не казах на никого.

Всичко започна да идва на мястото си — всички фрагменти от лъжите на Джексън, които смущаваха Сол от месеци, се събраха в една централна точка. Той се опита да събере парчетата, да ги подреди в нещо разбираемо.

Силно чукане по вратата прекъсна мислите му и той вдигна глава и изпрати с поглед Джинет, която излезе от стаята.

Когато остана сам, обхвана главата си с две ръце и издиша. Години наред Джексън беше живял с мисълта за това, което е направил. Една споделена тайна е винаги силна връзка. Но също така е и токсична. Сол притисна слепоочията си, мислейки каква ли власт трябва да е дало това на Джинет.

Откъм коридора се чу гласът ѝ, който се издигна високо и остро.

След това до слуха му достигна и друг глас, и той внезапно скочи, прекоси стаята и се втурна по коридора.

* * *

Пулсът на Ева препускаше, докато с Кали чакаха на прага. В главата ѝ се гонеха въпроси: *Защо Сол е тук? Дали знае вече, че Джинет е била в Англия? И той ли лъже?*

Когато вратата се отвори, чертите на Джинет се изопнаха от изненада. Пръстите ѝ стиснаха бравата и тя произнесе:

— Какво правите тук?

— Искам да говоря с вас.

Джинет поклати глава рязко:

— Идете си! Просто си идете!

Тя се дръпна, готова да затвори вратата, но Ева пристъпи напред и я подпря с ръка.

— Не.

От вътрешността на къщата се чуха стъпки и се появи Сол със зачервено лице.

— Ева?

Беше трудно дори да го погледне, защото всяка клетка от тялото ѝ умоляваше: *Моля те, не ме лъжи!* Тя се опита с всички сили да задържи гласа си равен, когато каза:

— Мислех, че си на изследователска командировка.

— Бях. Тръгнах си рано...

Тя поклати глава.

— Не ме лъжи, Сол.

— Не те лъжа — каза той, без да откъсва очи от нейните, сякаш се опитваше да я убеди да му повярва. Заговори тихо, оправдателно: — Дойдох тук, защото трябваше да разбера...

— Махайте се! — шибна ги гласът на Джинет. — Всички! Разкарайте се от къщата ми!

Но Ева не помръдна. Гледаше я немигащо.

— Какво сте правили в Лондон с Джексън?

— Никога не съм била в Лондон — отвърна тя, без да се поколебае.

За един ужасен миг Ева си помисли, че Кали е направила грешка. Жената, която е видяла с Джексън онази вечер, е била друга.

Но когато Кали пристъпи напред с най-широката си усмивка и каза:

— Не ме ли помните? Срещали сме се преди. Когато вечеряхте с Джексън. В Лондон.

Очите на Джинет се разшириха, когато я позна.

Тогава Сол се обърна към Джинет. Гласът му беше като острие, бръснещ и непростоващ:

— Какво?

Четиримата стояха в дневната. Сладникавата миризма от изгнилата кора на банана изпълни стаята. Ева погледна Джинет и каза:

— Когато дойдох тук преди, вие знаехте коя съм, нали?

Джинет кимна.

— Как разбрахте за мен? Джексън ли ви каза?

— Не ми е казал нищо.

— Тогава... как?

— Един мой приятел от Хобарт беше в Англия. Натъкнал се на Джексън на един джаз фестивал. Вие сте били с него.

Ева си спомни. Беше същият ден, в който се снимаха с дрехи от двадесетте години, Джексън докосваше ръба на шапката си и се усмихваше, слънцето блестеше в очите им. Час по-късно те бяха в бара, когато един мъж с руса козя брадичка шляпна Джексън по гърба и извика: *Джексън Боу! Какво, по дяволите, правиш тук?* Лицето на Джексън се беше зачервило — Ева предположи тогава, че е от изненада. Но сега, като се замисли, когато Джексън я представи не я нарече своя съпруга, каза само името ѝ.

Джинет обясни:

— Приятелят ми каза, че е видял Джексън. Мислел е, че вече знам, че той е в Лондон. Спомена и името на компанията, в която работи, така че я потърсих. Разбрах къде е офисът му. Мама се съгласи да гледа Кайл няколко седмици, и аз заминах.

Сол попита:

— Защо? Вие бяхте разделени.

— Аз още го обичах — каза тя просто. — Никога не съм искала да заминава. Мислех си, че като отида там, като му покажа колко съм сериозна... може би ще ни даде още един шанс. Но онова, което не отчетох — каза тя, обръщайки се към Ева — бяхте вие.

В стаята надвисна тишина.

— Изчаках Джексън извън офиса му. Беше хубаво място, до Сохо. Знаете. Когато той излезе, едва го познах. — Тя се усмихна слабо. — Изглеждаше толкова елегантен в костюма и вратовръзката си, с късо подстригана коса. Толкова успешен. Имаше един момент, в който наистина си мислех да се обърна и да си тръгна. Беше очевидно, че е щастлив, че е започнал живота си отначало — и се радвах за него.

Последва пауза и Ева осъзна, че сдържа дъха си, чакайки.

— Но след това — продължи Джинет — забелязах брачната му халка. Знаех, че не е халката, която аз му бях дала. Беше я оставил тук. И тогава осъзнах какво е направил.

Стаята беше замръзнала. Никой не помръдна.

— Когато Джексън ме забеляза, пребледня, сякаш беше видял призрак. Беше ирония, всъщност, защото аз се чувствах така — като привидение, което е било невидимо за него от месеци. Отидохме в една кръчма далече от офиса му, в някакво мрачно и тихо място, където той да не налети на някой познат. — Тя поклати глава. — Той се опита да изхлузи халката си, когато влязохме там, но беше прекалено късно. Вече я бях видяла. „Коя е тя?“ попитах. Накрая истината излезе — той ми каза за вас, че живеете заедно от няколко месеца и че сте се оженили през февруари.

— Защо не ми казахте, когато дойдох тук преди?

Джинет гледаше Ева съсредоточено, тъга изпълни очите ѝ.

— Беше унизително. Бях отишла в Англия да си го върна. Но той не ме искаше.

Кали се обади:

— Ако това е истина, защо вечеряхте с него?

Джинет се обърна към Кали настръхнала:

— Имаше неща, за които трябваше да говорим.

— Обзалагам се, че е имало — каза Кали, — защото ако аз откриех, че съпругът ми е женен за друга, щях да имам да кажа това-онова по въпроса. На полицията, може би. На новата му съпруга, със сигурност.

Джинет я изгледа, без да мига.

— Това, за което се питах — продължи Кали, без да се обезсърчава, — е защо Джексън не се е развел с вас, преди да се ожени за Ева.

В този момент от ъгъла на стаята се обади Сол:

— Защото си го заплашвала, нали? Ако Джексън се е опитал да се разведе с теб, си щяла да кажеш на всички за горския пожар.

Джинет го изгледа, очите ѝ се присвиха.

— Не схващам — каза Ева.

Страдание изкриви лицето на Сол, докато обясняваше как Джексън е причинил пожара.

— След като ти ми спомена за кошмарите на Джексън, свързани с горския пожар, нещо започна да ме гложди. Затова дойдох тук, Ева — каза той и тя чу искреността в гласа му. — Имах нужда да знам истината.

Краката ѝ трепереха. Трябваше да седне. Тя отиде до дивана, където на облегалката за ръце стояха палтото и кутията с шивашки пособия, и се отпусна, опитвайки се да смели чутото. *Джексън беше запалил пожара, който е убил майка им. Джинет е знаела. През цялото време.*

Тя прокара ръка по лицето си. Усети кожата си мръсна от многото часове в колата.

Сол каза на Джинет:

— Когато Джексън е разбрал, че Кайл не е негов, е поискал да те напусне. Но ти си го заплашила, че ще кажеш за пожара, нали?

Джинет не отговори нищо.

— Затова е заминал за Англия и не ти е казал къде отива. Защото не е могъл да рискува да получи развод.

— Не! — извика Джинет.

Ева не ѝ повярва. Имаше нещо, което Джинет не им казваше.

— Колко пъти се виждахте с Джексън, когато бяхте в Англия?

— Не знам. Няколко.

— Кога?

— Денят, след като пристигнах, отидох до офиса му. Вече казах.

— И после кога?

— Срегнахме се за вечеря няколко дни по-късно.

— Това са два пъти. Няколко означава повече от два.

— Добре де, тогава три.

Джинет лъжеше. Ева го виждаше от червенината, която се надигаше по шията ѝ.

— Преди малко казахте, че сте били в Англия няколко седмици.

— Горедолу.

— Когато вечеряхте с Джексън — вечерта, когато Кали ви е видяла — беше понеделник. Нали така, Кали?

— Да, понеделник, 27 ноември.

— А Джексън умря на 1 декември. Четири дни, след като сте вечеряли с него.

— Е? — попита Джинет.

— Това означава, че още сте били в Англия, когато е умрял. Така ли?

Тя поклати глава.

— Не знам.

Ева вдигна ръце към главата си и без да иска бутна дървената кутия с шивашки принадлежности, оставена на облегалката за ръце. Понечи да я хване, но не беше достатъчно бърза и кутията се приземи на тънкия килим. Копчета и игли се пръснаха, а палтото, което беше под нея, се изхлузи и се свлече в краката ѝ.

Ева се взря в пурпурния плат и по гърба ѝ тръгнаха студени тръпки.

Наведе се напред, вдигна го от земята и го изправи в цялата му дължина пред себе си. Пръстите ѝ преминаха по тежкия вълнен ръкав към раменете, после по яката. Тя спря при качулката. Беше обточена с кожа, точно както знаеше, че е била.

— Боже мой — ахна тя, правейки връзката.

Беше виждала това палто преди. Спомни си как вятърът го притискаше към гърба на жената, която бе издърпала до лицето си обточената с кожа качулка.

— Видях ви.

Джинет вдигна поглед, челюстта ѝ беше стегната.

— На плажа, в Дорсет. Разминахме се. Аз вървах към скалите... а вие се връщайте оттам. — Тя преглътна и истината изплува. — Бяхте там сутринта, когато Джексън умря.

* * *

Поглеждайки назад към онази последна сутрин, ми се иска да бях направил всичко различно. Иска ми се да бях останал в леглото с теб, изключил мрачните мисли, които се въртяха в ума ми, и просто да лежа там, вдъхвайки аромата ти.

Но не го направих.

Облякох зимните си дрехи, залепих целувка на рамото ти, след това си взех риболовните такъми и излязох. Ако знаех тогава, че това ще е последният път, когато те целувам, щях да си отделя време да запомня чувството за тялото ти под моите ръце и вкуса на кожата ти срещу устните ми.

Вървах по безлюдния, шибан от вятъра бряг, след това по скалите. Когато стигнах до края, пъхнах една примамка на кукичката и метнах въдицата.

Надявах се, че риболовът ще ми помогне да се концентрирам, ще ми даде възможност да измисля следващия си ход. Искаше ми се да вярвам, че има решение, начин да се измъкна от всичко това. Напрягах мозъка си, исках да защита онова, което имахме, повече от всичко.

Когато телефонът ми иззвъня, отговорих, защото си мислех, че си ти. Представих си те още в леглото, представих си красивото ти тяло, свито под юргана.

Само че не беше ти, Ева.

Беше тя.

И тогава разбрах, че всичко е свършено.

32.

— Обичах го — каза Джинет, изправена в рамката на вратата; лицето ѝ беше бледо. Тя държеше вратата с една ръка, а с другата стискаше деколтето на пуловера си.

Ева седеше напълно неподвижна, с вдигната брадичка, с очи, приковани в Джинет. Зад нея Сол и Кали стояха мълчаливо.

— Просто ми кажете какво се случи онази сутрин, когато той умря.

Джинет си пое рязко дъх.

— Последвах ви до Дорсет. Звъннах на Джексън и му казах къде съм... и че искам да поговорим. — Тя направи пауза. — Отидох при него на скалите, където беше излязъл да лови риба. Времето беше ужасно — духаше силен вятър и вълните се разбиваха в скалите. Когато стигнах до него, се налагаше да викаме, за да се чуем през вятъра. Казах му, че искам да се върне обратно в Тасмания с мен. Можех да му простя, че е дошъл в Англия и се е запознал с вас, ако и той простеше моите грешки.

Ръката на Джинет пусна рамката на вратата и тя обгърна тялото си. Поклати глава тъжно.

— Но Джексън каза „не“. Каза ми, че съм луда, ако си мисля, че би искал това. — Погледът ѝ стана далечен и Ева разбра, че се е върнала на онзи вълнолом, с дръпната на главата качулка, с вълните, които се вдигаха и въртяха около тях. — Не исках да го заплашвам — продължи тя, гласът ѝ бе почти шепот. — Но той не слушаше. Продължи да говори неща... жестоки неща, които не би могъл да мисли. Така че аз... казах му, че ако не се върне в Тасмания, ще отида в полицията. И ще им кажа какво е направил. Ще им кажа за пожара. И за това, че е двуженец, че е фалшифицирал документи, че е фалшифицирал цял един живот.

Джинет погледна нагоре, разтвори ръце.

— Но аз никога не бих го направила. Обичах го прекалено много. Това бяха само думи, с които исках да го стресна. Да го накарам да

помисли. — Тя млъкна, разтърквайки челото си. — Той се развика, нарече ме кучка. Хвана ме за ръката и ме потегли надолу. Каза ми, че трябва да се прибера вкъщи при Кайл. Да бъда майка.

Изражението ѝ се разкри и стана неотстъпчиво.

— Мразех го, че казва това. Аз съм добра майка на Кайл. Обичам момчето си. Джексън е този, който си тръгна и ни остави. Издърпах ръката си и го блъснах. И тогава... — Тя поклати глава. — Не знам какво се случи... той като че се хлъзна. Скалите бяха мокри. Видях го да залита назад и той се препъна в кутията с такъми. Всичко стана толкова бързо. В един момент стояхме там на скалите... в следващия той падна, изчезвайки в морето.

Пръстите на Джинет намериха брачната халка и тя я завъртя.

— Протегнах ръка, но имаше толкова вода навсякъде... и той не се показа. Крецях, виках го. Най-после го видях, беше далече. Течението го беше завлякло навътре и аз слязох от скалите и тичах по брега, опитвах се да не го изпускам от поглед. Една двойка се движеха към брега, сочеха с пръст. И те го бяха забелязали. Докато стигна до тях, мъжът вече звънеше на бреговата охрана. Съпругата му каза, че го видели да лови риба по-рано и се притеснили, че някоя вълна може да го помете. Тогава осъзнах, че не са ме забелязали с него. Сигурно са минали покрай скалите, преди да отида там... Така че просто се съгласих с тях — казах, че го е съборила вълна. Знаех как щеше да прозвучи, ако бях признала, че сме се карали... и че съм го блъснала. Не съм искала да стане. Никога, никога не бих направила нещо, което да го нарани. Аз го обичах.

Тя замълча, след това поклати глава, преди да продължи:

— Стоях на пясъка и се опитвах да не изпускам от поглед Джексън. Но водата се движеше толкова бързо и... изгубихме го от очи. Започнаха да прииждат и други хора. Някои имаха бинокли. Всички сканираха водата, мъчеха се да го локализират. Но аз знаех, че е прекалено късно. Усецах го. Той може да си беше ударил главата, когато падаше. Може да не е бил в съзнание. А морето беше толкова студено... никой не може да оцелее толкова дълго вътре.

В стаята цареше пълна тишина, никой не каза нищо.

— Бях на брега десет, може би петнадесет минути. Дотогава се събраха доста хора. Знаех, че от бреговата охрана са на път и ще поемат контрол над всичко, така че се измъкнах от тълпата. Ако

останех, щяха да последват въпроси. Щяха да разберат, че съм от Тасмания и да направят връзката, да започнат да се ровят. Не исках това. Не можех да направя нищо за него... Трябваше да си тръгна... Имах Кайл, за когото трябваше да мисля. — Гласът ѝ секна, когато каза: — Нямаше избор.

Въздухът сякаш бе изсмукан от стаята, остана само ехото от думите на Джинет.

Дни наред Ева си беше представяла последните мигове на Джексън, питайки се какво го е накарало да изгуби контрол и да не види вълната, която идва и го събаря. Но сега тя добави и Джинет в тази картина, сложи я на скалите пред Джексън. Можеше да види гнева, който пламва между тях; начина, по който Джексън се пресяга и хваща ръката на Джинет; силата, с която тя я измъква и после го блъсва. Ева си го представи как залита назад, петата му улучва кутията с принадлежности, ръцете му махат във въздуха, когато пада.

Тя заби очи в палтото, което продължаваше да държи. Имаше смътен спомен, че го е видяла да виси в гардероба на Джинет, когато претърсваше къщата, но тогава само го погледна, без да го свързва с жената, която бе срещнала на брега. Сега си спомни наситения пурпурен цвят, обшитата с кожа качулка, обхванала плътно лицето на жената, докато бързаше по плажа, а вятърът я блъскаше напред. Ева си беше помислила, че ѝ е студено и бърза да се прибере вкъщи, докато всъщност е бързала да се махне от произшествието, което щеше да промени живота на всички тях.

Ако Джинет не ги беше последвала в Дорсет, Джексън още щеше да е жив. Ако не го беше блъснала на скалите, той още щеше да е жив. Ако кутията с риболовни такъми не е била зад него... Ако вълните и течението не са били толкова силни...

Мислите ѝ се въртяха. Скалпът ѝ пламтеше. Тя имаше нужда от въздух. Остави палтото и се изправи на несигурните си крака; погледите на Кали и Сол я съпроводиха, докато пресичаше стаята.

Джинет стоеше на прага, лицето ѝ беше лишено от цвят.

— Никога не съм искала да се случи. Аз го обичах.

Когато Ева мина покрай нея, протегна ръка и хвана лявата ръка на Джинет, поглеждайки златната ѝ халка.

— Не заслужаваш да носиш това.

След това излезе.

Напускайки стаята, Ева тръгна по коридора, където преди бе стъпвала на пръсти, прокрадвайки се през вратите да търси Джексън. Месеци наред бе живяла с чувството, че нещо около смъртта му е било прикрито. Когато излезе на светло отвън, тялото ѝ трепереше от адреналин и от облекчение, че най-после знае истината.

33.

Пътуването до остров Уотълбуун отне шест часа и беше тъмно, когато спряха в алеята зад бунгалото. Излизайки от колата, Кали се протегна да се освободи от напрежението, събрано в плешките. Тя усещаше зараждащо се главоболие, остри иглици зад очните ябълки.

Ева взе чантата си и затвори вратата на колата. Осветлението в купето изгасна и за момент тя и Кали останаха в мрака, вслушвайки се в шумовете, идващи от залива.

Ева почти не беше продумала по време на пътуването, само гледаше през прозореца. Кали се беше опитала да я разприказва, но на въпроса как се чувства тя само свиваше рамене.

Сега, в тъмнината под дърветата, Ева заговори:

— Реших. Ще се върна с теб в Англия.

— Така ли? Утре?

— Ако има още свободни места за полета.

— Сигурна съм, че ще има. Ще се обадя в офиса на авиолинията да запазя. — Кали докосна челото си. — Точно така. Ау. И какво? Значи се връщаш в Лондон? И ще живееш в свободната стая в апартамента ми?

— Ако е възможно.

— Разбира се. — Мислите на Кали препуснаха напред, вече си представяше как ще се грижи за Ева и ще ѝ помогне да започне нов живот — такъв, в който Тасмания ще е само точка върху карта от другата страна на света.

Въпреки това тя изпитваше колебание, защото колкото и Ева да имаше желание да се прибере у дома, искаше за нея и нещо друго.

— Ами Сол?

— Ще отида и ще му кажа.

— Това ли е окончателното?

Погледът на Ева се насочи към тъмния залив.

— Това е.

Кали може и да имаше своите резерви за връзката между Ева и Сол, но след като се върна в Уотълбуун, си даде сметка колко много се безпокои той за приятелката ѝ. В къщата на Джинет очите му не се откъсваха от Ева, а на алеята отвън беше казал на Кали: *Моля те, не я оставяй да шофира*. Досега си беше мислила, че ще е по-добре, ако Ева се махне, тъй като всичко изглеждаше прекалено трудно, прекалено сложно. Но не беше ли това нещо, което си заслужаваше трудността?

— Не съм сигурна, че това е правилното решение.

— Какво? — Ева се обърна изненадано. — Мислех, че искаш да дойда с теб.

— Искам. Наистина. Но само ако ще е правилното нещо за *теб*.

Някъде в храстите се чу шум, може би от опосум, и излетя птица, минавайки ниско над главата на Кали. Тя усети полъха от крилата ѝ да докосва врата ѝ и потръпна.

Ева се обърна към черните храсти. Гласът ѝ беше нисък, когато каза:

— И без това останах прекалено дълго.

Кали си позволи пауза.

— А защо?

— Търсех отговори.

— Не мисля, че това е единствената причина.

Ева не каза нищо, а Кали не можеше да разчете изражението ѝ в тъмното.

— Само не искам да тръгваш, защото е най-лесно — или защото се страхуваш какво може да означава оставането ти. — Кали замълча за малко. — Дори не сме говорили за това, което се случи у Джинет.

Ева не отвърна нищо.

— Моля те, просто ми кажи как се чувстваш. Искам да ти помогна.

— Чувствам се като разкъсана на две! — каза Ева с внезапна сила; беше като отваряне на врата от пристъп на вятъра, преди бързо да се захлопне отново.

След малко тя допълни вече по-меко:

— Смазана съм, разбираш ли? Просто искам да се заема с опаковането на багажа. Знам, че се опитваш да ми помогнеш, като се увериш, че съм премислила всичко, но аз го направих. Седях часове

наред в колата и мислих, мислих. Ще се прибера в Лондон и ти няма да промениш мнението ми.

Кали нямаше какво да каже, така че когато Ева вдигна сака си и тръгна към бараката, я остави.

По-лесно беше да направи това, без да мисли, да продължава да се движи, да не спира. Ева натрупа дрехите си в куфара, подвоуми се само за малко над карираната риза на Джексън, забила пръсти в изтъркания, протрит плат. Още не беше открила снимката им на онзи джаз фестивал и се питаше дали ще излезе отнякъде. Тя взе шампоана, балсама и сапуна от банята и ги пъкна в чантата с останалите тоалетни принадлежности. Остави няколко неща за ръчния багаж: книга, четка за зъби, бельо за смяна, айпод и слушалки.

След това се зае с бараката, изпразни хладилника, измете пясъка, избърса повърхностите с влажна кърпа. Искаше да не спира — нуждаеше се от движение, в случай че започнеше да се съмнява в решението си. Но мястото в самолета беше вече купено.

Тя хапна хляб и парче сирене, облеганата на кухненския плот. След това надяна един пуловер, събра водолазния костюм, маската и плавниците, които Сол ѝ беше заел и надникна в стаята на Кали:

— Отивам да върна тези неща.

Кали, която подреждаше куфара си, вдигна очи. Усмихна ѝ се, но по лицето ѝ се четеше съжаление.

— Надявам се да мине добре.

Навън въздухът беше хладен, небето ясно и осветено от луната. Ева събу сандалите си, искаше да почувства брега под краката си за последен път. Вървеше близо до линията с водата, където пясъкът беше гладък и мокър сега, по време на отлива. Той залепваше за ходилата ѝ и тя забиваше пръсти в него, докато се движеше.

Естествената красота на този остров бе проникнала дълбоко в нея; солта беше по кожата ѝ, дробовете ѝ бяха изпълнени с неговия въздух, заливът бе носил тежестта ѝ. Тя никога не бе изпитвала връзка към някое място както сега и чувстваше болка, че се насилва да се освободи от него.

Ева спря за момент, вдигайки глава нагоре към нощното небе. Щеше да е хубаво да се гмурне за последен път, да се движи под

пластовете океан, да кръжи сред рибите, да чува пяната и шепота на водата. Но нямаше време. Утре тръгнаха рано сутринта.

Вместо това пусна водолазния костюм, маската и плавниците на пясъка, нави крачолите на дънките си и нагази в залива. Студената вода обгърна глезените ѝ, пясъкът се размърда под ходилата ѝ. Ева раздвижи плитчината с пръсти. Лунната светлина заблестя по накъдрените вълни, осветявайки ги в сребристо — последен опит на залива да я прельсти.

Тя погледна напред и видя къщата на Сол, вътре светеше. Стори ѝ се, че забелязва силуета му да минава покрай прозореца. Не ѝ харесваше, че се налага да му казва, че заминава, или да гледа в очите му, знаейки, че това е последният път, в който го вижда.

Но заминаването беше единственото решение. Тя не можеше да остане тук, заобиколена от миналото на Джексън, чувстваше как бавно се изгубва. По-рано, когато бяха отишли в къщата на Джинет и бе видяла паркирания отвън пикап на Сол, първата ѝ реакция бе недоверие. Може би винаги щеше да вижда Сол като продължение на грешките на Джексън. Което нямаше да е честно. Сол заслужаваше повече от това. Много повече.

От дневната Сол виждаше топлата оранжева светлина от бараката на Ева. Беше се прибрала преди един час, но още не бе дошла да го види. Той беше нервен, боеше се, че тя ще напусне Тасмания.

Взе си една бира и я изпи, обикаляйки къщата. Мислите му се въртяха около Ева, Джексън и Джинет. Той спря до прозореца гледайки през отражението си в нощта, докато мислеше за всичко, което Джинет беше казала. Вината, с която Джексън бе живял заради горския пожар, трябва да е била безмерна. Единственото решение да не телефонира за пожара, беше предрешило кой ще бъде той след това. Брат му сигурно беше видял бедите от своето решение — смъртта на майка им, разрухата на баща им — и сигурно се беше обвинявал за това.

Сол прокара ръка по челюстта си, опитвайки се да си представи сутринта, в която Джексън беше умрял. Ловил е риба от скалите, когато Джинет е отишла при него, заплашвайки да разруши единственото истинско парченце щастие, което беше намерил. Тя е

имала силата да прекъсне брака му, да раздели семейството му и да вкара Джексън в затвора.

Когато Джексън я е гледал в очите — жената, която го е накарала да повярва, че Кайл е негов син — сигурно е знаел, че тя ще го унищожи. Сол си представи болката на брат си в онези последни минути от живота му и сърцето му се сви от състрадание.

Ева остана в плитчината, чувстваше как краката ѝ потъват все по-дълбоко в дъното и студът вкочанява малките кости на пръстите ѝ.

Тя си спомни бушуващата ярост на вълните, които се разбиваха в скалите в гърмяща бяла експлозия. Спомни си течението, което влачи Джексън, вълните, които се отдръпват навътре и го всмукват. И през цялото време крачещата по брега Джинет, която отчаяно се опитва да не изгуби от поглед съпруга си.

Съпруга на Ева.

Сълзите потекоха, топли ручейчета тръгнаха по страните ѝ. Тя се наведе напред и зарови лице в ръцете си, хлипайки. Накъсаното ѝ дишане беше топло срещу дланите ѝ; раменете ѝ се тресяха. Искаше ѝ се да почувства ръцете му около себе си още веднъж, да притисне лице в шията му и той да я държи. Не можеше да понесе мисълта, че това е минало.

Нямаше представа колко дълго е стояла в залива, но някакво движение по брега прекъсна ритъма на риданията ѝ. Чу се леко прошумоляване на плат, тих звук на пясък, който се размества под обувка. Тя замръзна, студени тръпки се спуснаха по гърба ѝ, когато осъзна, че не е сама.

Знаеше, че Кали е в бараката и че току-що е видяла Сол на прозореца му. Свали ръце от мокрото си лице и бавно вдигна очи. Тъмната сянка на човек, изправен до водата, я гледаше. След това човекът се обърна, отдалечавайки се. Имаше нещо в движенията му, което ѝ беше познато.

Тя пристъпи напред, гърлото ѝ беше стегнато.

— Сол?

Човекът спря, остана с гръб към Ева.

Под пръстите ѝ пясъкът хлътна по-дълбоко. Тя си помисли за морските раци, дебнещи в плитчината, за търсещите черни очи.

— Сол? — повтори тя отново.

И тогава много бавно човекът се обърна.

Тя вече не чуваше плисъка на водата, нито хора на щурците в храстите. Всяко мускулче в тялото ѝ се напрегна и силата сякаш я изтласка нагоре, така че тя закръжи с горящите звезди.

* * *

Искам — толкова отчаяно — да направя това колкото се може по-добре за теб.

Преди бях единственият, който можеше да те утеша. Обвивах ръце около теб и ти шепнех в косата, че всичко ще е наред, или стисвах ръката ти два пъти в моята, за да те уверя, че съм те разбрал.

Искам да направя това сега; искам да те докосна, да те държа, да чувствам топлината на кожата ти, да вдишвам аромата на шията ти, да прокарам пръсти по ключицата ти.

Има толкова неща, които трябва да ти кажа, за да можеш да разбереш. Опитвах се — прехвърляйки думите напред-назад в безопасното пространство на моите мисли. Но това вече не е достатъчно.

Изпитвам нужда да чуеш истината.

Изпитвам нужда да я кажа.

— Ева — започнах аз.

34.

На лунната светлина Ева се взираше в едно лице, толкова познато, и все пак стряскащо различно. Тя не позна бръснатата глава, нито гъстата брада, която скриваше устата му. Той носеше тъмни панталони и голямо яке, което го скриваше, така че тя не виждаше силуета му под него, не можеше да бъде сигурна.

Но тогава той произнесе името ѝ... и това беше неговият глас.

Тя отстъпи назад, вдигайки пръски, притиснала ръце към устата си. Заливът обливаше глезените ѝ, звездите се въртяха в небето. Трябваше да се хване за нещо, но наоколо имаше само вода и нощ.

— Ева — каза той отново, тази единствена дума беше заредена с емоции.

Тя залитна назад, но дъното сякаш се изплъзна под краката ѝ и тя падна, разпервайки ръце. Заливът се затвори около нея, солената вода нахлу в ноздрите ѝ, изпълвайки устата.

Опита се да се изправи, като се мъчеше да си поеме въздух с уста и кашляше. Дрехите залепнаха за кожата ѝ, тежаха, сякаш я дърпаха обратно надолу. Тя залитна към водата, но той изтича към нея.

— Не, не!

Той спря.

Ева се изправи задъхано, солта щипеше очите ѝ.

— Аз съм, Ева — казваше той, но ръцете ѝ се вдигнаха към ушите да не чуват това, което не беше реално.

Тя прошепна на себе си:

— Това не е истина. Това е само в ума ми...

Той направи стъпка напред. Бризът донесе аромата му до нея. Същият аромат на земя, който беше изпълнил бараката, и бе останал по плата на карираната му риза.

Джексън.

* * *

Главата ѝ се изпълни с внезапен звук, сякаш морето нахлу в нея. Тя притисна пръсти към устата си, опита се да говори, но не излезе дума. Всичко се завъртя, заливът се наклони странно, тъмният силует на гората отсреща затрепери. Тя си каза, че трябва да диша. Да диша.

— Трябва да ти обясня — казваше Джексън. — Има много... дори не знам как да започна. Представял съм си как ти казвам всичко... толкова много пъти, а сега... мамка му... не мога да мисля! — Ръцете му се движеха, докато говореше — разтваряше ги, докосваше тила си, чешеше брадата си — бързите жестове я замайваха още повече. — Прехвърлях всичко в ума си, обяснявах. Но сега, когато съм тук... да го изрека на глас, не знам... Не мога да намеря думите... — Той млъкна, изправи рамене и вдиша дълбоко.

Ева чу как дробовете му всмукаха въздуха. Джексън беше тук. Дишаше. На плажа. Беше невъзможно. И все пак той беше тук.

Тя погледна надолу. Продължаваше да стои, нагазила до глезени в залива, дрехите ѝ бяха прогизнали, морето капеше от кожата ѝ. Тъмната вода се движеше около краката ѝ, но тя не чувстваше студа. Не чувстваше нищо, освен застрашително надигащото се чувство за нереалност.

Джексън отново пристъпи напред, така че сега стоеше в плитчината точно срещу нея, на не повече от петдесетина сантиметра. Тя гледаше обувките му; бяха тежки и тъмни, като обуца на работник. Съпругът ѝ обичаше кожени обувки с високо качество и лесни за обуване.

— Ева?

Тя вдигна глава и очите ѝ срещнаха неговите; тогава осъзна, че това е същият ъгъл, под който нагласяше главата си някога, за да го погледне. Не беше луда. Това беше реално. Реално. От гърлото ѝ се откъсна задавен звук и тя притисна мократа си ръка към устата.

— Съжалявам... Много съжалявам, Ева. Не се удавих онзи ден. Мислех, че ще се удавя... Наистина вярвах, че ще умра. — Джексън пристъпи от крак на крак. — Вълните... те непрекъснато ме събаряха долу... завлякоха ме в следващия залив. — Гласът му потрепери и дишането му стана накъсано, сякаш не му достигаше въздух. — Схванах се от студа — почти не можех да плувам. Бях завлечен чак до входа на пристанището. — Той направи пауза. — Там успях да изляза.

Ева имаше чувството, че думите просто се плъзгат по нея, без да стигат до съзнанието ѝ. Защото единственото, което си мислеше, беше: *Ти си мъртъв. Трябваше да си мъртъв.*

— Беше ми толкова студено. — След това той поклати глава: — Не, студено не е думата. Никога не съм се чувствал по такъв начин. Може би бях в хипотермия. Не можех да мисля както трябва. Пълзях по плажа към онези лодки — нали ги знаеш, всичките ветроходни „Лазер“ и гребните, строени на пясъка?

Тя гледаше немигащо. Водата капеше от мократа ѝ коса надолу по лицето. Усети, че очите ѝ смъдят от солта.

— Дръпнах един брезент да се увия, а под него имаше мушама. Облякох я и се качих в лодката на завет. Бях изтощен, замръзнал. Може би съм изгубил съзнание, не знам. След това настъпи мрак. Видях спасителната лодка и хеликоптер. Помня, че си помислих: *Някоя лодка сигурно е в беда.* — Той преглътна. — После осъзнах, че търсят мен.

Той погледна надолу, клатейки глава.

— Съжалявам. Трябваше да отида тогава. Да кажа на някого, че съм добре. Това трябваше да направя.

В тъмнината тя се взираше в него немигащо.

— Само че не го направи.

Сол вървеше по брега към бараката, когато чу гласове. Забави крачка, оглеждайки залива за Ева.

Тя стоеше в плитчината, ръцете ѝ висяха покрай тялото. Бледата светлина на луната осветяваше мокрите ѝ лъщящи дрехи. *Какво...*, помисли си Сол.

След това вторият човек дойде на фокус и умът му блокира, сякаш бе сменил скоростта прекалено бързо. Беше Джексън — един запуснат, по-възрастен Джексън с тежка брада и износени дрехи. Сол не можеше да повярва какво вижда.

— Боже мой...

Джексън говореше бързо... нещо за силно течение, за вход на пристанище, за рибарска мушама, но Сол не проследи нишката, извърна се и погледна отново Ева. На лунната светлина кожата ѝ изглеждаше избеляла и тя трепереше. Той нагази в залива и сложи ръка на гърба ѝ. Жилетката ѝ беше мокра и той усети, че тя трепери.

— Ева? Добре ли си? — попита я, неспособен да регистрира присъствието на брат си.

Тя не отговори.

— Хайде, излез от водата.

Побутна я леко по гърба и тя тръгна с него, шляпайки през водата. След като излязоха на брега, Сол погледна брат си. Той беше тук. Жив. Стоеше пред тях. Сол изпита едновременно желание да го прегърне и да го удари.

— Какво става, по дяволите?

— Аз прецаках... Прецаках всичко. Не знам как да го оправя. — Гласът му беше толкова напрегнат, че прозвуча така, сякаш се къса.

Не можеха да останат тук навън — той трябваше да заведе Ева някъде на топло.

— Вкъщи — беше единственото, което произнесе.

Никой не говореше, докато вървяха по брега. От време навреме Сол поглеждаше през рамо да провери дали Джексън не е изчезнал. Той се опита да се съсредоточи, вслушвайки се в нощните звуци и пляска на вълните.

Когато стигнаха до къщата, заведе Ева до спалнята и ѝ даде кърпа, докато ѝ търсеше сухи дрехи, които да облече. Действаше на автопилот, не беше готов да мисли за човека в дневната.

Извади една тениска с дълги ръкави, дебел пуловер и чифт вълнени чорапи. Когато се обърна към Ева, тя продължаваше да държи кърпата, не помръдваше. Дрехите ѝ бяха прогизнали, а мократа коса — залепнала за лицето. Цялото ѝ тяло трепереше, изтръсквайки капчиците на пода.

— Ева — каза той нежно, — трябва да облечеш нещо сухо.

Широко отворените ѝ очи не се отместваха от прага. Тя беше нащрек за Джексън.

Той взе кърпата от ръцете ѝ и избърса внимателно косата ѝ. Разкопча мократа ѝ жилетка, свали дънките и бельото. Кожата ѝ беше бледа и настръхнала. Помогна ѝ да облече сухите дрехи. Тениската и пуловерът му стигаха до средата на бедрата ѝ. Намери ѝ чифт памучни боксерки, които послужиха като шорти, после надяна чорапите на влажните ѝ крака.

— Стопли ли се достатъчно?

Тя кимна.

В съседната стая Джексън обикаляше масичката за кафе, мокрите му обуца оставяха кръгове вода по пода. Той спря, когато видя Ева, по лицето му се изписа болка.

Сол взе едно одеяло от дивана и го уви около раменете на Ева. Попита я дали иска да седне, но тя остана права, скрила ръце в дългите ръкави на пуловера му. После запали огъня и стаята се изпълни с миризма на подпалки. Накрая донесе бутилка уиски и напълни три чаши. Подаде една на Джексън, който я пое в мръсните си ръце. Ева застана пред огъня, който започваше да се разгаря, а той се измъкна в кухнята за момент, за да звънне на Кали.

Сол не ѝ каза нищо за Джексън, само обясни накратко, че Ева е с него и ще остане известно време.

— Виж, Сол — каза Кали, гласът ѝ беше необикновено мек. — Кажи ѝ да остане, колкото ѝ е нужно, само ѝ напомни, че трябва да тръгнем утре сутринта в седем. — След което добави: — Съжалявам, Сол. Наистина.

Сол се пресегна към кухненския плот, когато силна болка го прониза в гърдите: Ева беше решила да замине.

През цялото време тя сякаш сдържаше дъха си и чакаше. Погледът ѝ не се отклони от Джексън. Той изглеждаше толкова по-възрастен, отколкото си го спомняше, сякаш бе остарял с години през месеците, в които не го беше виждала. Лицето му беше изпито, долната му половина беше покрита с гъста, тъмна брада, а очите бяха дълбоко хлътнали. Косата му беше зле избръсната, някои участъци бяха взети прекалено близо до скалпа, и беше слаб. Прекалено слаб. Носеше дрехи, които тя не бе виждала никога преди: армейски бойни панталони с дупка на коляното и тежко брезентово яке.

Ноктите му бяха черни от мръсотия и ръцете му трепереха, когато вдигна чашата с алкохол към устата си. *Дирк*, помисли си тя. *Изглежда като Дирк*.

След това погледът ѝ се премести към лявата му ръка.

— Къде ти е халката? — Това беше първият въпрос, който му зададе.

Той вдигна ръка към лицето си, завъртя я бавно, сякаш за пръв път я виждаше.

— Аз... трябваше да я махна.

— Къде е?

Очите му се затвориха за момент.

Ева си спомни как се навежда над Джексън в леглото и леко притиска устни към клепачите му, намирайки нещо нежно и уязвимо в деликатната им кожа.

— Продадох я.

Дъхът ѝ спря.

— Наложих се. Нямах нищо, Ева.

— И другата си брачна халка ли продаде?

Въпросът преряза стаята. Всички останаха неподвижни.

— Срегнах се с нея — каза Ева на Джексън. — Джинет ми каза всичко... за брака ви. За Кайл. За горския пожар.

Джексън замига често-често, погледът му се премести към Сол, който влезе пак в стаята.

— Джинет вярва, че тя те е убила — каза Ева.

— Карахме се и тя ме блъсна. Залитнах и се спънах. Беше инцидент.

— Остави ни да мислим, че си се удавил.

Той се почеса грубо по устата, нов жест, който тя не познаваше.

— Нямах избор, Джинет заплашваше да отиде в полицията. Знаех, че ще те изгубя, Ева. Че ще свърша в затвора. Не исках да разбираш за миналото ми. Мислех, че ще е по-добре, ако вярваш, че съм мъртъв.

— Как? — прошепна тя невярващо.

— Не знам. — Той поклати глава. — Беше ужасно решение. Но след като веднъж го взех... беше прекалено късно. Нямах връщане назад.

— Какво направи след това? — попита Сол.

— Напуснах плажа, след като се мръкна. Качих се на един влак до Лондон. Отидох в апартамента...

— Какво? — попита тя смаяна. — Ходил си у дома?

— Дрехите ми бяха прогизнали. Единственото сухо нещо на гърба ми беше мушамата от лодката. Освен това имах нужда от пари.

Ева се опита да открие смисъл: бил е в апартамента им, взел е пари. Отделял ли е някакви пари настрана? Беше ровила из нещата му и подреждала дрехите в неговия гардероб, но не беше забелязала да

липсва нещо. Спомни си колко объркана се чувстваше през първите седмици като вдовица. Самотата беше толкова смазваща, че отваряше прозорците и включваше всички лампи и телевизора само за компания.

В мислите ѝ изплува един спомен от онзи ден. Беше отишла да напълни чайника, но замръзна при вида на пликче от чай, пуснато в мивката. Беше ѝ се сторило странно и сега осъзна защо: преди да отпътуват за Дорсет при майка ѝ, беше изчистила кухнята, прибрала чиниите от поставката за сушене и изтъркала мивката.

Тя вдигна поглед да срещне очите на Джексън.

— Правил си си чай в апартамента?

Той примига.

— Бях измръзнал. Трябваше да се стопля.

Тя си представи тъмното петно от чай на дъното на умивалника, което нямаше да се изтрие.

— Оставил си пликчето за чай в мивката.

Очите му се разшириха, сякаш беше изненадан от грешката си.

Гласът ѝ беше нисък и със стоманена нотка, когато произнесе:

— Когато от бреговата охрана обявиха, че прекратяват операцията, не можех да се примиря, че си се удавил. Не можех да се предам. Така че отидох до кея и помолих един рибар да ме изведе в морето с лодката си. Времето беше ужасно. Мразовито. Носех фенерче и претърсвах водата за теб. Бях там, навън, и те търсех в нощта, докато ти, *ти* си седял на топло и най-спокойно си си пиел чай!

— Ева... — Той пристъпи напред, протегна ръце към нея.

Тя го блъсна силно, усети ребрата му под пръстите си. За миг тя беше Джинет, стояща на онези скали, изпълнена с ярост, гледайки го как залита назад. И искаща да падне. Да изчезне завинаги.

Джексън изглеждаше шокиран от силата ѝ.

— Моля те! Не мислех с ума си! Мислех, че това е най-доброто решение за всички.

— Не — каза тя с убийствено студен тон. — Било е най-доброто решение за теб.

— Къде си бил през цялото това време? — попита Сол. — Минаха месеци.

— В Англия. Манчестър. Там отидох.

Манчестър, помисли си Ева, опитвайки се да си го представи там. Това беше град, който никога не бяха посещавали заедно, огромно

място, където той можеше да се изгуби в тълпата.

— Намерих хостел, изкарах малко пари на един строеж, опитвах се да прочистя мислите си.

— И тогава реши да се върнеш в Тасмания? — попита Сол.

— Не. В началото не. Не знаех къде да отида... Знаех само, че не искам да напускам Англия. — Той погледна към нея — тя стоеше до огъня, силната топлина изсушаваше косата ѝ и гонеше студа от костите ѝ. — Исках да бъда на същото място, където си и ти. Да не те виждам... беше мъчение. Не можех да го понеса. — Той поклати бавно глава. — Телефонирах веднъж в апартамента — само да чуя гласа ти. Но не беше ти. Някаква нова наемателка. Каза, че си се изнесла. Нямах представа къде си заминала, дали си добре. Така че писах на майка ти.

— Писал си на майка ми?

Той кимна.

— Престорих се на твоя приятелка от университета.

— Сара — каза тя. — Писал си от името на някоя си Сара.

— Точно така.

— Боже мой... — прошепна тя, когато започна да вижда нещата, които беше пропуснала.

— Когато разбрах, че си в Тасмания — каза той, прокарвайки ръка по челото си, — знаех, че всичко ще се разкрие. Но не можех да го спра. Не можех да направя нищо.

— Как стигна дотук? — обади се Сол.

— Със самолет. Един колега от строежа каза, че имал приятел, който знаел как да намери паспорт.

— И като пристигна тук какво? — попита Сол. — Къде отиде?

— Няма значение! — извика Ева, размахвайки ръце; одеялото се смъкна от раменете ѝ. — Не ме интересува къде е бил, нито как е стигнал дотук. Нищо не ме интересува. Искам само да знам *защо*. Трябва да ми кажеш, Джексън... *защо* ми причини това?

Той се взря в нея, зачервените му очи се изпълниха със съжаление. Устните му се размърдаха върху зъбите, сякаш опитваха думите, които можеше да ѝ предложи. Тя го наблюдаваше как вдига поглед към тавана и преглъща мъчително. Той си пое дъх, сякаш да заговори, но лицето му се сгърчи. Главата му се отпусна напред, раменете се сведоха и тялото му се разтърси от ридания.

35.

— Нуждая се от въздух — каза Ева.

Имаше нещо в извивката на челюстта ѝ, което подсказа на Сол, че не трябва да я последва на верандата. Проекторите се включиха и той я видя през стъклата как се обляга на перилата и се вира в мрака. Не можеше да си представи какво изпитва в този момент.

Той погледна към Джексън, който разтъркваше очи с основата на дланта си, и почувства как в гърлото му се събира гняв.

— Горският пожар — произнесе той с възможно най-спокоен тон. — Джинет ни каза. Каза, че е тръгнал от твоята цигара. Вярно ли е?

Джексън бавно вдигна поглед и кимна.

— И не си се обадил на пожарната — каза Сол и стягането в гърдите му се засили. — Оставил си го да гори.

— Бях уплашен. Страх ме беше, че ще си изпатя. Знам колко е абсурдно, знам! — Той погледна Сол в очите. — Това съм аз. Достатъчно егоистичен, за да го оставя да гори. — Лицето му се изкриви, той стисна зъби. — Когато си помисля за мама...

Една цепеница пропука и падна върху купчината въглини, изпращайки фонтан от искри нагоре. Сол се обърна да види.

— Качих се на Ийгъл Кейп по-късно — каза след малко Джексън. — За първи път, след като разхвърляхме праха на мама. Спах там — има една стара рибарска хижа далеч от брега, където никой не ходи.

Сол продължаваше да гледа танца на червено-оранжевите пламъци, мислейки си колко лесно е да се скриеш на Уотълбуун, сред цялата тази пустош, в която няма хора.

— Седях на вишката — знаеш, където тя ходеше да пише — и просто гледах как слънцето изгрява от морето, спомнях си всички онези пъти, когато тя ни водеше там. Всички истории, които ни разказваше за китовете, как пеят, за да се предупредят един друг, когато идват китоловци.

Сол си спомняше. Обичаше нейните истории за морето — за рибата, която танцува, за говорещите делфини, за раковините, които се затварят, за да скрият тайните.

— Виждам я, Сол. Мама. Виждам лицето ѝ през цялото време. Дори сега.

Сол се обърна и погледна Джексън. В чертите на брат му се беше стаила вина, той бе стиснал ръце пред устата си.

— Толкова много пъти си мислех да кажа на теб и на татко.

— Защо не го направи?

— Ти видя какво причини смъртта ѝ на татко. Тя беше целият му свят. Той се разпадна. Аз просто... не можех да понеса той да знае, че това е заради мен. После... колкото повече време минаваше, толкова по-трудно ми се струваше да кажа каквото и да било.

Сол усети топлината от огъня отзад срещу краката си как изсушава дъното на дънките му.

— И се престори, че никога не се е случвало. Замълча си.

— Не стават ли така нещата в нашето семейство? Никой не говори за нищо — каза Джексън, гласът му се извиси. — Някакъв шибан облак от мълчание тегнеше над всичко — над мамината смърт, над загубения бизнес на татко, над пиенето му. Ние не говорехме за нищо!

— Тогава нека започнем сега, защото има страшно много неща, които искам да знам.

Джексън се отпусна на един стол.

— Питай тогава.

— Вечерта на рождения ми ден — каза Сол и пъкна ръце в джобовете си. — Защо тръгна след Джинет?

От целия куп въпроси, които пълнеха главата му, той бе изненадан, че точно този изскочи пръв. Но после си помисли, че може би именно онази вечер е започнало всичко, което последва. Или пък петнадесет години по-рано, със споделената цигара в гората. Имаше толкова много възможни стартове, но те всички водеха до едно и също място: до тук, до тази вечер с неговия брат и жената, която и двамата обичаха.

Джексън се облегна назад, дървените кости на стола изпукаха под тежестта му.

— Защото тя беше твоя.

Сол примига изненадан.

— Появих се късно на барбекюто ти. Бях вече пиян, не помниш ли? Казах ти, че съм пил с шефа. Но не беше така. Просто се нуждаех от няколко питиета, преди да дойда на партито.

— Защо?

— Да те виждам заобиколен от всичките ти приятели... да виждам невероятния живот, който си си изградил... беше трудно за мен. Знаех, че никога не мога да имам това. Не го заслужавах.

Отчаянието се излъчваше от Джексън като от второ огнище в стаята. Той потърка ръка в устата си и продължи:

— Когато видях Джинет отново на рождения ти ден, говорихме за пожара. Тя беше там онзи ден... и тя съжаляваше. Беше облекчение най-после да говоря с някой, който разбира. — Той сви рамене. — Казах си, че ти имаш всичко, тогава защо аз да не мога да имам нея? Може би изпитвах нужда да ти докажа — да докажа на себе си — че съм толкова добър, колкото и ти.

— Обичаше ли я?

Джексън отпусна ръце на бедрата си.

— В началото, когато излизахме, беше наистина силно. Мислех си, че може би е любов, но сега, като се обърна назад, смятам, че просто ни е свързвал пожарът. И сме можели да говорим за това само един с друг. Това ни караше да се чувстваме близки, предполагам. Така че не, не е било любов. Никога не съм обичал Джинет.

Сол видя сега кухнята в победата на Джексън.

— Никога дори не се извини.

— Защото не чувствах съжаление. Струваше ми се, че съм заслужавал Джинет. Това беше истината. Ти ни видя заедно в клуба, но не се конфронтира с мен — просто се отдалечи. Дори не се би за нея. Не се би за нищо. Означавала ли е изобщо нещо за теб?

Може би на Сол му е било удобно да се отдалечи? Отношенията му с Джексън бяха дразнещи от години. Може би Джинет е била извинението, от което Сол се е нуждаел, за да скъса окончателно с брат си.

— Но ти не просто взе Джинет, нали? Ти взе цялото ми минало. Представи го на Ева като свое.

— Не беше точно така. Не съм го планирал. Просто се случи.

— Как?

Джексън погледна към верандата и Сол проследи погледа му. Прожекторите бяха угаснали и в тъмнината Ева беше въгленовочерен силует.

— Когато се запознах с нея, се почувствах... не знам как да го обясня. Предполагам, че думата е *обнадежден*. Повярвах отново в живота.

Сол сдържаше дъха си, искаше да чуе останалото.

— Никога не съм обмислял да я лъжа, наистина не съм. Когато се качих на самолета, бях облечен с твой стар суитчър от университета, който татко ми даде — и Ева ме попита какво съм следвал. — Джексън продължаваше да се взира в Ева отвън. — Имах чувството, че това са онези моменти... онези главни пунктове в моя живот, когато възможностите зависеха от това какво ще направя после — само че аз направих погрешното нещо.

Той въздъхна тежко.

— Казах на Ева, че съм следвал морска биология. Точно като теб. И думите... те прозвучаха толкова добре, изречени на глас, че продължих да лъжа. Никога не съм планирал да заблуждавам Ева. Само исках да започна наново, Сол. Исках да бъда по-добър човек, отколкото бях тук.

Навън вятърът беше утихнал и нощта беше тиха и студена. Ева стоеше на верандата, поглъщайки соления въздух в дробовете си.

Погледна към небето и видя, че луната е почти пълна тази вечер, блясъкът ѝ ограбваше сиянието на звездите. Тя едва сега можа да различи широката ивица по-светло небе, което беше Млечният път, и се фокусира върху него, спомняйки си вечерта, когато Джексън ѝ беше казал, че има 200 милиарда звезди с техните галактики. Това беше сватбената им нощ, те седяха в купола на фара, гледаха заедно небето и Ева изпитваше вълнение от бъдещето, което звездите криеха за тях.

Зад нея стъклената врата се отвори и някой излезе на верандата. Прожекторите се включиха и тя затвори очи срещу внезапния блясък. Към нея тръгнаха стъпки и спряха отстрани.

След миг тя чу гласа на Джексън:

— Толкова си красива.

Думите бяха погрешни. Накараха кожата ѝ да пламне. Когато имаше да се кажат толкова други неща, как му беше хрумнало, че би искала да чуе точно това? Тя се обърна и го погледна, опита се да намери нещо познато в мъжа, когото някога бе обичала. Бе обожавала неговата усмивка — широка и разкриваща пълната редица от зъбите му, и очите, в които танцуваха светлини. Но сега брадата заемаше толкова голяма част от лицето му, че ѝ се струваше, че вижда само част от него.

— Не те познавам.

В очите му проблесна страдание.

— Моля те, Ева, не казвай това! Ти си единственият човек, който наистина ме познава. Ти ме караше да се чувствам себе си повече от всеки друг. Ти ме гледаше така, сякаш заслужавам да бъда обичан.

— Имаше толкова много лъжи. Откъде да знам кое е било истина?

— Обичах те. Още те обичам. Това е истината.

Тя поклати глава и се обърна към залива.

— Не е достатъчно.

Джексън стоеше тихо до нея, облегал ръце върху дървените перила. Въпреки всичко ѝ се искаше той да протегне ръка и да я сложи върху нейната. Искаше да усети топлината на пръстите му. Да я прегърне и да ѝ каже, че всичко ще е наред.

— Никога не съм имал достатъчно думи, за да обясня, но искам да опитам. — Той прокара ръце по перилата: — Преди да дойда в Англия... преди да те срещна... бях пълна бъркотия. Бях съсипал всичко — семейството си, отношенията си със Сол, брака си. — Той направи пауза. — Бях изгубил себе си, Ева. И вече не знаех кой съм.

— Така че реши да станеш някой друг.

— Да, защото когато ти дойде в моя свят, ми даде причина да се променя. Почувствах, че мога да бъда някой различен, някой по-добър, защото започнах да виждам себе си през твоите очи.

— Но този човек не съществуваше.

— Там е проблемът, Ева. Съществуваше. Знаех детайлите, които бях заимствал — нямах научна степен, не бях работил на лодка за гмуркане, нито бях пътувал до Южна Америка — но останалото... то беше реално. Това бях аз. Ти се влюби в мен.

Тя затвори очи. Главата ѝ пулсираше. Как щеше някога да разбере, как можеше да разплете лъжите от истината? Той беше скрил толкова много от себе си под пластове лъжи и измами, че тя познаваше съвсем малка част от него.

Гласът му беше нисък, замислен.

— Толкова много ноци лежах буден до теб и се питах дали ако ти бях казал истината от самото начало щеше да се влюбиш в мен? Женен барман от Тасмания, извършил непредумишлено убийство. Щеше ли? Защото аз не бях сигурен.

— Не ми даде шанс.

— Права си, защото веднъж започнал да лъжа, вече не можех да се върна обратно — каза той; гласът му беше натежал от емоции. — Знаех, че ще те изгубя, така че просто... продължих.

Прожекторите угаснаха и верандата потъна в мрак. Ева стоеше напълно неподвижна, кръвта пулсираше в ушите ѝ. Виждаше как лъжите на Джексън бяха пораснали, ставайки по-големи от него. Макар да беше съзнавал неустойчивостта на ситуацията си, той бе продължил да напредва, да създава нови лъжи.

— Не биваше да ме молиш да се омъжа за теб.

— Не съжالياвам. Това е едно от малкото неща, за които не съжالياвам. Фалшифициране на документи, пазене на тайни от теб... не исках да става така. Но исках да бъда твой съпруг. Повече от всичко на света.

— И въпреки това ме остави да повярвам, че си мъртъв — произнесе тя студено.

Главата му клюмна.

— Когато Джинет се появи в Лондон пред офиса ми, разбрах, че всичко е свършено.

Той стисна перилата и продължи:

— Не можех да се върна в Тасмания, както тя искаше. Но ако останех, тя щеше да отиде в полицията, да ти каже какво съм направил. Не можех да позволя това да се случи. Не се страхувах от затвора — все някак щях да оцелея. Това, което не можех да понеса, беше че ти, Сол и татко щяхте да разберете какъв всъщност съм. Какво съм направил. Имах чувството, че ако ти, Ева, престанеш да ми вярваш, аз също щях да престана да си вярвам. Не можех да позволя на

Джинет да ме върне обратно към онзи, който бях преди... Не можех. Така че избрах да изчезна.

В тъмнината тя усети, че я гледа.

— Но това беше грешка. Най-голямата грешка в живота ми — да избягам от плажа онзи ден и да те оставя да мислиш, че съм умрял. Защото това, което открих, Ева, беше че животът без теб не си струва да се живее.

— Това казах и аз — каза му тя. — Точно това казах на помена ти.

Те останаха на верандата, заслушани в плисъка на залива. Звучеше тъжно тази вечер, тихо пулсиране на вълни, които падат на брега, за да бъдат дръпнати обратно.

Гласът на Ева беше тих, когато каза:

— Бях бременна с твоето дете.

— Какво?

— Бях тук, на Уотълбуун, когато разбрах. Дойдох да се запозная със Сол... но припаднах. Той ме заведе в медицинския център. Направих си тест за бременност и се оказа положителен.

Тя чу стърженето на брадата му, когато той потърка с ръка устата си.

— Не мога да повярвам. Ти още ли... — започна той и погледът му се спусна към корема ѝ.

— Не. Не, не съм. Пометнах в дванадесетата седмица.

— Исусе Христе. Какво стана?

— Бях с Кали и Сол. Те се грижеха за мен. Но не, не бях добре. Да изгубя бебето... това беше... — Тя млъкна, мислейки за тъпата болка, която беше изпълнила утробата ѝ. Но не можеше да се изгуби в тези спомени. Не и тази вечер.

— Иска ми се да съм знаел. Иска ми се да съм бил тук заради теб... — Джексън се пресегна и сложи ръка върху Евината. Тя не помръдна. Чувстваше студения натиск на пръстите му и твърдостта на дървените перила под дланта си.

— Аз ли бях виновен... за помятането? Заради стреса ли изгуби бебето?

Нямаше отговор на този въпрос, така че тя замълча.

— Толкова съжалявам — произнесе той бавно. — Щеше да бъдеш невероятна майка. Да имаме двамата дете беше всичко, което исках от живота. Всичко. Но не заслужих този дар. — Той си пое дълбоко дъх и стисна ръката ѝ. — Но ти заслужаваше, Ева. Заслужаваше. Толкова съжалявам. Наистина съжалявам за всичко, което ти причиних.

Потреперването на гласа му извика инстинктивна емоционална реакция у Ева. Прииска ѝ се да го притисне към себе си, да прокара ръка по тила му, да се утешат взаимно. Помисли си как бяха лежали заедно, главата му — облегната върху корема ѝ, пръстите ѝ — заровени в неговата коса.

Спомените ѝ за Джексън се бяха оплели един в друг, красивите моменти се бяха слели толкова здраво с ужасните лъжи, че не можеше да се измъкне нито една нишка.

36.

Сол се извърна от прозореца; не искаше да ги гледа заедно на верандата, преплели ръце. Той се отпусна пред огъня и загледа танцуващите пламъци, страните и устните му започнаха да изтръпват от топлината. Заслуша се в тихото бръмчене на въздуха и пушека, изтеглян от комина.

Като момчета с Джексън обичаха да седят пред печката на дърва в бараката и да плюят в чугунената врата. Слюнките им се превръщаха в цвъртящи топчета, които подскачаха, и двамата се състезаваха кое ще изтрае най-дълго, преди да се превърне в пара. Сол си спомни удовлетворението, което изпитваше, ако излезеше победител. Дори за най-дребните неща между тях винаги бе съществувал елемент на състезателност.

Но в това нямаше да има победител.

Зад него стъклените врати се отвориха и той се обърна очаквателно. Джексън влезе тежко, внасяйки със себе си студ и мирис на бор от градината.

— Как е тя?

Джексън прекоси стаята и се отпусна на дивана. Наведе се напред, склучвайки ръце около главата си.

— Била е бременна.

Сол чакаше.

— Не мога да повярвам. Можели сме да имаме бебе. Да бъдем семейство.

— Как?

Джексън отпусна ръце и погледна нагоре. Само за миг Сол улови изненадата му при въпроса, преди лицето му да помрачнее и той да въздъхне:

— Не знам.

Коего напомни на Сол за огромната способност на брат му да фантазира.

— Бил си с нея, когато е пометнала — продължи Джексън.

Той кимна.

— И Кали.

— Ева каза, че си й уредил да остане в бараката. Каза, че си ходил всеки ден, носил си й храна.

Сол кимна, спомни си колко разбита беше Ева в онези първи дни, неспособна дори да излезе от стаята. Той не знаеше как да намери думи за една загуба, каквато никога не бе изпитвал, така че вместо това й говореше за това как минават дните му: за рибите, които е видял, докато се гмурка, за проекта, по който работеше в лабораторията, за ритмите на залива.

Той погледна към верандата, където Ева продължаваше да стои, облегната на перилата, загледана в залива. Още беше с неговия пуловер, ръкавите бяха спуснати и закриваха ръцете й. Джексън трябва да беше проследил погледа му, защото когато Сол се обърна отново към стаята, Джексън го гледаше немигащо.

— Сигурно си прекарвал много време с Ева.

— Доста.

— Гледах ви как се гмуркате заедно.

Сол усети топлината от дървата в печката в гърба си и се отдръпна леко.

— Гледах ви на верандата.

В тона на Джексън имаше острота и Сол се изправи.

— Значи си се промъквал тайно и си я следил?

— Исках да съм сигурен, че е добре.

— Благородно.

Устните на Джексън се извиха.

— И какво... вие двамата...?

— Грижех се за нея.

Джексън издиша шумно. Той стана на крака и отиде до ъгъла на стаята, казвайки:

— Видях те с ръце около нея. Целуваше я. Прегръщаше я. — Той спря, подсмръкна силно. — Тя какво... влюби ли се в теб?

— Не знам. Не знам какво изпитва.

Джексън се обърна към стъклената врата, гледайки Ева.

— Тя е всичко за мен. Знам, че я нараних. Знам, че я изоставих, но тя е моя съпруга, Сол.

— Не — каза Сол твърдо. — Тя беше твоя съпруга. Ти я накара да повярва, че си мъртъв.

Джексън се завъртя.

— Нямах избор!

— Колко пъти си се утешавал с тези думи? Това ли си казваше, когато бягаше от пожара? Защото това са глупости, Джексън! Винаги има избор!

— Отмъщаваш си? — каза Джексън, присвивайки очи. — Това ли е? Заради Джинет? Аз чуках момичето ти и ти искаше да чукаш...

Сол прекоси стаята на две крачки. Стисна Джексън за гърлото и го блъсна в стената. Тилът му се удари в една рамкирана снимка и стъклото се счупи, обсипвайки ги с дребни парченца. Стъклените иглици се задържаха между косъмчетата на ръката на Сол, но той не отслаби хватката си.

— Това не е шибано отмъщение — изхриптя Сол. — Аз я обичам! — Рамката на снимката изпука и се огъна срещу главата на Джексън. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго и Сол усети спарения дъх на Джексън. Целият гняв и преглътната ярост изгоряха в това пространство между тях.

— Мамка ти! — извика Джексън. Гласът му прозвуча задавено.

Сол усещаше как сухожилията на врата на брат му пулсират под пръстите му.

— Ти едва не я унищожи! Не ме интересува какви причини си имал, нито защо си тук, но не я заслужаваш.

— А ти?

Сол вдигна свободната си ръка, пръстите му се свиха в юмрук. Вените на челото му се издуха, когато юмрукът му се изравни с лицето на Джексън.

— Удари ме, де! — изплю Джексън през стиснати зъби, очите му горяха от ярост. — Хайде!

Сол по някакъв начин разбра, че всички неудовлетворения, всички лоши решения, всички съжаления на Джексън в момента са тук, надвиснали над него. Брат му искаше болката от юмука в лицето си — той имаше нужда да я почувства сякаш е бил наказан, да се успокои, че с боя се е освободил от вината. Това беше същият поглед, който беше виждал върху лицето на баща си, когато той държеше бутилка в ръка.

— Хайде! — извика Джексън. — Мразиш ме, така че го направи! Аз подпалих пожара. Аз съсипах семейството ни. По дяволите, направи го!

Яростта, разкривила чертите на Джексън, започна да утихва. Сол още стискаше гърлото му и почувства риданието, което се раздвижи под пръстите му, чу гласа на Джексън да пропуква, когато извика:

— Аз я убих! Аз убих мама!

Сол разтвори юмрука си и дръпна Джексън към себе си. Притисна го в прегръдките си със стъклените парчета между тях. Усети топлината от тялото на брат си, потта от врата му в сгъвката на ръката си. Гърдите на Джексън потръпнаха, когато се опита да си поеме въздух с отворена уста.

* * *

Ева се закова на място. Топлината от печката беше сгъстила въздуха.

Тя беше влязла вътре, привлечена от виковете, и бе видяла ръката на Сол върху гърлото на Джексън. Беше гледала, неспособна да помръдне.

А сега двамата се прегръщаха. Тя усети дъх на пот, на уиски, на страх. Двамата бяха прилепнали един към друг, сякаш земята потъваше.

Спомни си за снимките, които беше видяла — двамата, още деца, скачат от скалите; двамата, допрели рамене, държат лъскава риба за опашката; двамата, усмихнати, пъхнали под загорелите си мишници скейтбордове.

През изминалите четири години не бяха говорили един с друг, оставяйки мълчанието и гнева да изпълнят пространството между тях. Но сега тя видя, че под това цялата им обща история е още там.

Сол винаги щеше да обича Джексън.

Когато тя погледна измъченото лице на Джексън, се запита: *А аз?*

Гледайки двамата братя заедно, можеше точно да определи приликите помежду им: начина, по който стояха, разтворили широко крака, дългите им гърбове, разширяващи се в раменете; начина, по който емоциите задълбочаваха израженията им за миг.

Единствените двама мъже, които тя някога наистина бе обичала, бяха тук.

Но коя любов беше реална? Беше се влюбила в Джексън, защото бе заел подробности от живота на брат си, или се бе влюбила в Сол, защото той беше своеобразно продължение на Джексън?

Изминалите няколко месеца беше започнала да разбира, че бракът ѝ с Джексън никога не е имал солидна основа. Той притежаваше магическия талант да отвлича вниманието ѝ от дупките в неговото минало и с умела ръка беше създал настояще, толкова живо и пълно, че тя не беше забелязала, че това е само едно представление.

Със Сол беше различно. Тяхната връзка беше пораствала неуверено. Бяха се намерили един друг, когато Ева се чувстваше най-смазана и обезверена, и въпреки това той беше видял нещо, което да обикне в нея. И дали всички резерви, които имаше за връзката си със Сол, не бяха наистина заради Джексън?

Сол беше солиден, стъпил здраво на земята, честен; докато Джексън беше страстен и спонтанен, неуловим като въздух.

Но нуждаеше ли се тя от въздух, за да диша?

Сол и Джексън се пуснаха и отстъпиха един от друг; под краката им стъклата изхрущяха. И когато се обърнаха, забелязаха, че тя стои на прага.

— Ева — произнесоха едновременно, гласовете им бяха ехо един на друг.

Сега тя видя стената зад тях, където снимката на Сол на Мачу Пикчу висеше накриво със строшена стъклена рамка. Усети топлината от горящата цепеница, сякаш беше вътре в нея. Двамата я гледаха питащо, чакаха отговор, който само тя можеше да даде.

Но единственото, което Ева си мислеше, беше:

Сега какво?

37.

Времето пълзеше. Огънят беше подкладен. Кафето сварено и изпито. Часовникът на библиотечния рафт удари два след полунощ, след това три. На масата лежеше неотворен пакет бисквити.

Ева седеше в ъгъла на дивана, притиснала голите си колене към гърдите си. Изпълни я дълбока умора, клепките ѝ се сведоха, дишането ѝ стана плитко, а крайниците тежки. Сякаш тримата бяха притиснати един до друг в дълбините на нощта, завити с това тъмно, споделено знание.

Блясъкът от лампите оцветяваше стаята в мека оранжева светлина. Сол гледаше замислено, когато се облегна на вратата. Беше притиснал ръце към устните си. От време навреме погледът му се стрелваше към Джексън, който седеше тихо на люлеещия се дървен стол и подръпваше един конец от разръфаното коляно на панталона си. Сякаш цялата му нервна енергия бе отлетяла.

Ева си помисли за всички загубени часове, които беше прекарала, представяйки си го, че се връща при нея; когато лежеше в леглото сама нощем, заслушана в празната тишина; когато вървеше по залива, възстановявайки пътеките на неговото детство; когато — в някои мигове през деня — изпитваше зашеметяващата нужда да бъде прегръщана от него.

Тъй като нямаше труп, някакво перце надежда беше кръжало винаги около нея, раздухвайки копнежа, че Джексън един ден ще се върне в живота ѝ.

Исках това. Исках той да не е мъртъв. Да се върне при мен. И сега е тук.

Тя наруши тишината:

— След всичко, което направи, за да изчезнеш, след всичко, на което ни подложи, защо се върна в Уотълбуун?

Той вдигна очи, погледът му беше пълнен с нежност и разкаяние, когато се спря върху нея. Прокара ръце по дървените облегалки на стола и каза:

— Имах нужда да видя, че си добре. Искях да съм близо до теб. Никога не съм възнамерявал да се покажа. Но тази вечер те чух да говориш с Кали за посещение при Джинет...

Гърбът ѝ се вдърви срещу дивана. Бил е тук? Стоял е в сенките, заслушвайки се. Колко ли други пъти се е навъртал наоколо? Колко често се беше съмнявала в себе си, поставяйки под въпрос здравия си разум, мислейки, че усеща неща, които не са реални.

— От колко време си в Тасмания? — попита го. Умът ѝ се плъзгаше от една мисъл към друга.

— От месец.

Ева примига.

— Бил ли си в бараката?

Джексън я погледна, после наведе очи към пода и кимна.

Още тогава знаеше, че не си е въобразила... миризмата му. Беше си представила как Джексън върви през бараката, прокарвайки ръка през нещата ѝ. Беше влизал в спалнята ѝ, беше видял старата си карирана риза над възглавницата ѝ. Ева можеше да го види как я облича, как я закопчава догоре, чувствайки познатата кройка срещу кожата си, и как си спомня какво е да се почувстваш като себе си отново.

— Мислех, че полудявам — каза му тя, като клатеше глава. — Знаех, че си бил там — въздухът миришеше на теб. Но продължавах да си повтарям, че съм си въобразила.

— Ева...

— Ти си взел и снимката, нали? Онази, дето сме снимани на джаз фестивала.

— Съжалявам.

Тя затвори очи и въздъхна. Тази дума беше загубила вече своето въздействие.

— Защо тази вечер, Джексън? — обади се Сол от мястото си до вратата. Ева не можеше да каже дали той стои там, готов да тръгне, или защото иска да се увери, че Джексън остава. — Защо се показва тази вечер?

— Нямах намерение. Чух Ева да плаче. — Той премести поглед към нея. — Ти влезе в залива. Притеснявах се за теб. Приближих се, за да се уверя, че си добре... и ти ме видя.

— Не — възрази тя, клатейки глава. — Ти искаше да бъдеш видян. Щом си ме чул да говоря с Кали, значи си знаел и това, че заминавам. Изкушението е било прекалено голямо, нали? Приблизил си се достатъчно, за да те видя... аз да взема решението вместо теб.

— Не... — каза той, но тя можеше да види, че е загубил увереността в собствената си теория. — Ти плачеше. Не можех да гледам колко много съм те наранил. Исках да те утеша. Аз съм твоят... — Той млъкна.

— Съпруг? — довърши Ева. Погледна го изучаващо, опитвайки се да намери следи от мъжа, за когото бе омъжена, мъжа, на когото бе обещала да принадлежи.

Но той вече не беше нейният съпруг. В действителност никога не е бил.

* * *

Глухо почукване на прозореца накара Сол да се обърне. Една голяма нощна пеперуда се блъскаше в стъклото, опитвайки се да намери път към светлината.

— И сега какво? — Сол се обърна отново към вътрешността на стаята и пъхна ръце в джобовете си. — Какво всъщност искаш? Ще отидеш ли в полицията? Ще кажеш ли на Джинет? — Той се запита дали тя заслужава тази честност и дали няма да е по-лошо да чуе докъде чак бе стигнал Джексън, за да я изкорени от живота си.

— Аз... не знам. — Джексън разтърка челото си. — Не мога да реша какво да правя.

Това беше толкова характерно за Джексън: импулсивен, мислец само за момента и никога за последиците от своите действия.

— Ами татко? — попита Сол.

Джексън се взря в Сол.

— Как е той?

— Справя се — отвърна Сол по-спокойно. — Отказа пиенето.

— Нима? Наистина е хубаво да го чуя.

— Ако трае, разбира се.

— Видях го. Тук. Видях ви как вечеряте заедно на верандата.

Ева вдигна рязко поглед.

Сол видя изненадата ѝ и си спомни как вечерта, за която говореше Джексън, Ева внезапно беше станала от масата и беше отишла в дъното на градината с пребледняло лице. Дали беше усетила, че Джексън ги наблюдава от разстояние?

— Когато видях татко, той не изглеждаше особено добре — каза Джексън. — Болен е, нали?

— Панкреатит. Като преди.

— Сериозно ли е?

Сол кимна.

— Казваш, че е оставил пиенето?

— Каза, че иска да го направи. Но кой знае. Ако не спре, това може да го довърши.

Джексън замълча за известно време. После каза:

— Той няма да може да се справи с... това. Нали?

Сол се питаше същото. Дирк щеше да се наложи да се справи не само с лъжата, че Джексън е жив, но също така и с истината за горския пожар, която на свой ред щеше да изрови цялата болка от загубата на съпругата му. Сол се тревожеше, че той е прекалено крехък, че това ще го върне отново към бутилката. Накрая отвърна:

— Не, не мисля, че би могъл.

Джексън преглътна, когато осъзна какво означаваше това.

Застанал в ъгъла на дневната, гледайки брат си, Сол усети в него да се оформя решение. Не можеше да контролира това, което Джексън ще направи, нито какво иска Ева, но беше наясно със своето желание. По слепоочията и челото му изби пот и той каза:

— Не искам да лъжа татко, да живея раздвоен живот — да съм във връзка с теб и да го крия от него. Това няма да проработи.

Джексън остана неподвижен и Сол се принуди да продължи:

— Случилото се в деня на пожара е било нещастен случай. Бил си просто дете, което е направило грешка. Искане ми се да ми беше казал какво е станало, да ми се беше доверил, но стореното — сторено. — Той направи пауза, изчака очите му да срещнат тези на брат му, и каза: — Прощавам ти за това.

Емоциите избиха върху лицето на Джексън, докато се бореше с напирещите в очите му сълзи.

Имаше още за казване и Сол задържа погледа на Джексън, когато продължи:

— Но и аз имам нужда да те помоля да ми простиш. Ти си ми брат и те обичам, но не мога да ти позволя да останеш в живота ми. Не сега, Джексън. Всъщност — никога.

Чертите на Джексън се изопнаха от болка.

— Разбирам.

След миг той се надигна от стола и очите му застанаха на едно ниво с тези на брат му. Той протегна ръка.

Сол я гледа известно време, след това я хвана.

Те не се прегърнаха, само си стиснаха ръцете: жест за споразумение, за прошка, за сбогом.

* * *

Ева гледаше как Сол се измъква бързо на верандата, дръпвайки стъклената врата зад себе си. Свежият морски въздух стигна до нея, след което се разпръсна в сухата топлина на стаята. За миг имаше чувството, че е затворена в капан с Джексън, че е запечатана вътре.

— О, Джексън — въздъхна тя изтощено. Запита се дали и тя ще може да се отдалечи от него, да изостави мъжа, когото беше обичала. — Какво точно искаш?

Погледът му беше безкрайно тъжен и той я задържа в него, когато отвърна:

— Да се върнем.

Тя затвори очи.

— Не можем.

— Бих могъл да оправя нещата, да отида в полицията и да им кажа какво съм сторил.

— И да те пратят в затвора? Да съсипеш баща си? Ти излъга всички, Джексън. — Тя си помисли за помена и за всички хора, които бяха дошли, казвайки й какъв добър човек е бил Джексън. Кого беше оставил, че да се върне при него?

— Или пък да отидем някъде, аз и ти? Да започнем на чисто. — Думите му прозвучаха кухо и тя видя, че той самият не вярва в тях.

Тя се изправи и се приближи към библиотеката на Сол, като плъзна поглед по заглавията. Погледът ѝ се спря върху „Морето около

нас“ — книгата, за която Джексън някога ѝ беше казал, че го е вдъхновила да следва морска биология. Лъжа. Толкова много лъжи.

Тя се обърна обратно към него:

— Каза ми, че ще посетим Тасмания заедно през есента.

Очите му се оживиха.

— Винаги съм искал да те доведа тук.

— Но не можа. — В стомаха ѝ гневът се събра на топка. — Трябваше да измислиш обяснение защо не можем да дойдем. Какво казваше, Джексън?

— Аз... Аз не...

— Че баща ти е болен или че полетите са прекалено скъпи, или че от работата не те пускат? — Всички лъжи, които ѝ бе казал нахлуха в главата ѝ. Писмото от Дирк, което бе фалшифицирал; историите за пътуванията; фалшивата му кариера като морски биолог; предишната му сватба; идването на Джинет в Лондон; последните моменти от риболова на скалите. — Аз ти вярвах толкова наивно, трябва да е било много лесно да ме лъжеш.

— *Не ми харесваше да те лъжа!* — извика Джексън, лицето му се зачерви, очите му се изцъклиха. — Това ме разкъсваше. Искях да бъде истина толкова много, че не можех да повярвам.

Ако това беше истина, тя не можеше да си представи стреса, под който трябва да е бил, докато е продължавал да върти тези лъжи. Сигурно е бил постоянно на ръба, да помни всяка от сложните неистини, които е изплитал.

Представи си го сутринта, когато бе изчезнал, сгусен под брезента в някаква лодка. Когато тялото му се е тресяло от студ и шок, и мислите му са били сведени единствено до инстинкта да оцелее. Може би се е чувствал толкова изтощен от всичко, че просто е искал да започне отначало, да обърне нова страница. Трябва да е съзнавал, че не идването на Джинет в Лондон е това, което го е хванало на тясно: лъжите му отдавна вече са го били притиснали в ъгъла.

— Ти *винаги* щеше да бягаш — каза тя, изправяйки се, когато внезапно осъзна. — Затова си позволил лъжите ти да стават по-големи, по-сложни. Затънал си бил толкова дълбоко, че си знаел, че ще дойде ден, когато единственият ти избор ще бъде да си тръгнеш.

Искаше ѝ се той да опровергае това твърдение и да ѝ каже, че е виждал бъдещето си с нея, но Джексън почти невидимо кимна.

Нещо в нея се счупи.

— Боже мой — прошепна тя и притисна ръка към устата си. — Знаел си, че един ден всички лъжи ще те настигнат. Затова си заделял пари настрана, нали?

Той я погледна, по страните му се стичаха сълзи.

— Ти винаги си щял да бягаш — повтори тя, истината се разви като макара пред нея. — Правил си го и преди. Избягал си от горския пожар, избягал си от Джинет и Кайл, избяга и от мен.

Сърцето ѝ се късаше — заради него, заради нея самата, — когато каза:

— И сега продължаваш да бягаш.

* * *

Сол седеше на верандата и гледаше как перленосивия блясък на дневната светлина се показва далече на хоризонта. Чувстваше се пресъхнал. Не искаше да мисли за случилото се между стените на дома му, затова не отместваше поглед от залива.

По някое време по-късно стъклената врата се плъзна и Ева излезе. Проекторите светнаха, но тя се пресегна към стената и ги изключи. Отстъпващата тъмнина отново се възцари на верандата. Ева си издърпа стол до него и се загледа към залива. Те седяха в мълчание, заслушани в ромона на водата и първите тонове на птиците, идващи откъм гората.

Въпреки всичко, което се бе случило през последните двадесет и четири часа, седейки тук до Ева, Сол се чувстваше почти умиротворен. Когато тя за първи път бе дошла на Уотълбуун, сякаш бе отворила прозорец вътре в него и му бе показала един напълно нов свят. Сега той не можеше да си представи живота си без нея в него.

— Кали каза, че си решила утре да отпътуваш с нея.

— Да.

— Била си тръгнала насам, за да ми кажеш.

Тя кимна.

Той премести стола си, така че да може да гледа право в нея. Тя още носеше пуловера му, ръкавите бяха навити на китките ѝ. Косата ѝ бе изсъхнала на меки вълни около лицето и той си помисли, че

изглежда млада и уморена. Наведе се и взе двете ѝ ръце. Бяха топли и малки в неговите.

— Ева, толкова съжалявам за всичко, което преживя. Наистина. — Беше планирал да ѝ каже, че е силна и смела, и ще се справи с каквото и решение да вземе, и че няма да има натиск от негова страна. Но когато отвори уста, вместо това произнесе: — По-рано Джексън ми каза, че никога не съм се борил за нищо... и беше прав. Така че ето, боря се — не искам да си заминаваш, Ева.

Той стисна дланите ѝ в своите.

— Това място оживя, откакто си тук. Сега вече ми изглежда като дом не защото е свързано с миналото ми, а защото мога да видя бъдеще тук. Ако нищо от това не се беше случило — не се беше омъжила за брат ми, ако Джексън не беше избрал да изчезне, ако не седеше вътре точно сега — тогава ти просто щеше да бъдеш едно английско момиче, дошло в Тасмания. И когато се свали всичко излишно и си помисля за това, се оказва изведнъж съвсем просто: влюбен съм в теб.

Той си помисли за седмиците, през които тя беше тук... но не за трудностите си спомняше: а за звука на смеха ѝ при вида на изцапани с мастило на сепия глезен на Кали; за красивите моменти, когато висяха под водата и гледаха един морски дракон; за начина, по който светлината огряваше лицето ѝ; за кехлибарените точици в очите ѝ. Те бяха създали тези моменти, те двамата. И ако бяха успели да намерят щастие сред целия този водовъртеж, той беше сигурен, че могат да го намерят отново.

На долните клепачи на Ева се събраха сълзи. Тя стисна устни и не отговори.

— Нямам отговори какво ще стане след това — каза Сол, — нито как ще накараме нещата да работят. Единственото, което знам, единственото, което мога да ти кажа, е, че ще сторя всичко по силите си, за да те правя щастлива. Винаги. Така че, моля те, Ева. Остани.

38.

Ева излезе от къщата, стъпките ѝ се движеха в ритъм с неговите. Небето беше изсветляло в предчувствие за бледорозовите проблясъци на зората. Изгревът не беше далеч. Те бяха разговаряли цяла нощ и Ева имаше чувството, че не са ѝ останали повече думи, че не ѝ е останала повече енергия да слуша. Но странно, вече не се страхуваше.

Това, което изпитваше, беше необяснимо спокойствие. То ѝ напомни за дългите, изпълнени със стрес нощи по време на смяна в родилното, когато колкото по-голямо беше напрежението, толкова по-ясни ставаха мислите ѝ, давайки ѝ хладнокръвието да поеме контрол над всяка ситуация, с която се сблъска.

Те вървяха през мократа градина, придружавани от жизнерадостен птичи хор. Скоро слънцето щеше да изплува от водата и да започне новият ден.

Каменните стъпала бяха студени под краката им, докато слизаха надолу към залива. В предутринната светлина тя имаше чувството, че те всъщност не съществуват, че се носят някъде, хванати между нощта и деня.

Вървяха един до друг по празния бряг в някакво призрачно състояние, пясъкът поглъщаше звука от техните стъпки, водата се плискаше почти в такт с дишането им. Никой от тях не заговори.

Бяха на половината път, когато Ева забеляза тъмно петно на брега. В първия момент си помисли, че са купчина водорасли, но когато приближиха, осъзна, че това са водолазният ѝ костюм и плавниците, които беше оставила тук предишната вечер. Струваше ѝ се, че е минал цял един живот, откакто бе стояла тук, газейки в плитчината.

Тя плъзна очи по залива. Водата беше нежно морава, гладка като стъкло и неподвижна. Без думи тя свали дрехите си. Усещаше очите му върху тялото си, но нямаше нищо против, че я гледа. Потръпна, когато надяна водолазния костюм, студеният неопрен беше мокър от росата.

След това се обърна и погледна Джексън. Взе ръката му и усети топлината на пръстите му, които се свиха около нейните.

— Какво ще правиш сега?

Той ѝ се усмихна смело.

— Ще отида някъде. Ще започна отначало.

Тя знаеше, че ще го направи. Джексън беше способен да изгради нов живот... добър живот. Ева вярваше в това. Трябваше да вярва.

Не го мразеше за онова, което беше направил. Знаеше, че е било детинска лъжа, създавала поредица от събития, които не е можел да спре. Стисна ръката му здраво и произнесе само една дума. И двамата знаеха, че това е единствената възможна дума.

— Сбогом.

След това пръстите ѝ се освободиха от неговите.

Ева влезе в морето, водата обля краката ѝ, завихри се около кръста ѝ. Тя си сложи маската и плавниците, и се хвърли напред, оставяйки залива да я носи. Заплува с чисти, гладки движения, порейки вълните, докато стигна средата на залива.

Там разпери ръце, потопила лице в морето. Студът скова страните ѝ, тя усети солта по устните си. Дишането ѝ започна да се успокоява и сърцето ѝ заби по-бавно.

Едва тогава си пое дълбоко дъх, изпълни дробовете си със свеж въздух. Гмурна се и светът се затвори зад нея. Преминаваше през слоеве от студено синьо, сякаш морето се топеше около нея. Плъзна се надолу, притиснала ръце към бедрата си, краката ѝ работеха като един.

Докато се спускаше към дъното, виждаше, че има толкова много неща под повърхността, които не беше забелязала преди; малки петънца планктон, които се въртяха и танцуваха в светлината; сложно заплетени панделки от водорасли, люлеещи се под нея; начинът, по който цялото море искреше от въздушни мехурчета.

Когато започна да усеща, че дробовете ѝ нашепват желанието си за въздух, тя спря движението си надолу и за миг имаше чувството, че кръжи, напълно безтегловна.

Спокойното движение развърза кълбото на мислите ѝ. Те се освободиха и тя видя всичко с кристална яснота. Помисли си за бебетата, които беше израждала в родилното и как те стояха спокойно под вода, преди да си поемат първата глътка въздух и целият им свят да се промени. Помисли си за всички гмуркания, които бе правила със

Сол, отивайки да се бори долу с океана... и как при изплуването бе научавала нещо за океана и за самата себе си. Помисли си за Джексън в мразовитото море, сянката на миналото му, надвиснала над тях, следите на едно решение, което вече е било взето.

Осъзна колко много може да се промени с една глътка въздух.

Дробовете ѝ настояваха за въздух, но тя остана неподвижна. Представи си един самолет, отлитащ за Англия след няколко часа — себе си, седнала до Кали, как гледа очертанията на Тасмания, които се смаяват, смаяват, докато станат колкото отпечатък от палец, оставен върху сърцето ѝ.

И тогава разбра какво иска.

Погледна нагоре и се изтласка към повърхността. Докато плуваше към сребрилата кожа на океана, тя видя яркочервено кълбо, пламтящо над залива. Знаеше, че когато се покаже, първите лъчи светлина ще се изливат над водата. Знаеше, че плажът ще е празен, Джексън ще е заминал. И се надяваше, че Сол ще седи на верандата си, лъчите на новия ден ще топят лицето му, докато той се държи за перилата и я гледа как се приближава.

Издание:

Автор: Луси Кларк

Заглавие: Единствен дъх

Преводач: Диана Райкова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ЕРГОН

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: Английска

ISBN: 978-619-165-084-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8095>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.